

nguyễn thị thù huê

tập truyện ngắn

thành phố đi vắng

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

thành phố
đi vắng

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI THU VIỆN KHTH TP.HCM

Nguyễn Thị Thu Huệ, 1966-

Thành phố đi vắng : tập truyện ngắn / Nguyễn Thị Thu Huệ. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2012.
288tr. ; 20cm.

Nội dung: Thành phố đi vắng ; Chủ nhật xem phim hoạt hình ; Với tay là đến ; ...

1. Truyện ngắn Việt Nam — Thế kỷ 21. 2. Văn học Việt Nam — Thế kỷ 21.

1. Short stories, Vietnamese — 21st century. 2. Vietnamese literature — 21st century..

895.92234 — dc 22

N573-H89

nguyên thị
thù huê

thành phố đi vắng

tập truyện ngắn

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

X-Men
có
mùi
trường
đua

C hặng đua thứ sáu bắt đầu.
Về khuya, gió lộng. Đám khách nhảy hết xuống bao quanh hàng rào sắt. Không khí cá độ bốc nóng. Khi con chó thứ 8 được dắt ra, có nghĩa cuộc này số 5 là con duy nhất bị thương. Vết thương dài gần gang tay, nằm ngang đùi phải, máu vẫn rin rịn, đỏ bầm,

Hoàng Gia bước đi tự tin. Nhìn thẳng, không thể thấy nó đang dùng ba chân trước kéo cái chân bị thương. Lăn trong tám con chó đang vào vị trí, dáng Hoàng Gia vẫn uyển chuyển, khéo léo. X-Men và nàng chạy từ trên khán đài xi măng xuống, cùng áp bụng vào hàng rào sắt lúc nào không nhớ. Cả hai rướn người, hét về phía quầy bán vé, nơi những người cùng nhóm đứng mua số cá độ đang cầm đầu tính toán với những thông tin giới thiệu về từng chú chó đua hôm nay. “Lấy con số 5. Con số 5 bị thương rồi”, X-Men gào lên. Nàng cũng “Lấy con số 5” giữa tiếng vỗ tay ảo phát ra từ chiếc máy tạo âm thanh đám đông cổ vũ. Gió lồng lộng làm rạp những tán cây, thứ gió đặc trưng của mọi miền biển lẫn mùi cá mùi mắm, mùi dầu của những đoàn tàu cập bến.

Bên quầy bán vé cá độ, ba người bạn vẫn cầm cúi tính toán. Căng thẳng kịch tính. Người nói. Người lắc đầu phản ứng. Người chỉ tay vào tờ giấy ghi danh sách tên tuổi, quá trình thâm niên thi đấu hay tài lẻ của từng chú chó. Tiếng của X-Men và nàng đi nửa đoạn đường quặt rẽ phải, chạy về phía sân vận động sáng đèn. Có ba ti vi treo tường chính trung tâm sảnh, ai đến cũng đi qua. Hai ti vi truyền trực tiếp Chung kết Cuộc thi Duyên dáng Quý bà. Cái còn lại truyền trực tiếp từ sân đua chó định kỳ cuối tuần. Khán đài đen sì đầu người ngồi lổp trên lổp dưới. Trẻ con chạy tứ tung uống nước từ những túi ny

lông, ăn kem que, xả rác. Người lớn tranh luận, gào thét. Tất cả như đã quen nhau từ lâu. Người gào cứ gào đầy nhiệt tình, chẳng ai nghe ai. Nhà tổ chức bắt đầu vòng đua mới bằng việc phát tín hiệu cho con thỏ chạy như tên bắn, trong tiếng hò reo của đám đông nhân tạo được phát ra từ những thùng loa lớn đặt quanh sân, kèm theo tiếng gió, như một luồng lửa thúc vào đàn chó đang đứng yên trong các khoang đánh số. Chúng thót bụng, hùng hực thở. Mắt long sòng sọc và riết người néo những sợi dây do người nài chó giữ. “Con thứ 8 có hai cái đuôi sau thật hấp dẫn. Cơ bắp săn chắc, thịt thít nổi cuộn, phết mật ong, xuyên qua cái gậy, nướng bằng than củi to, thịt thơm lắm, không dai tí nào”, nàng cười. “Không. Thịt mấy con chó đua này dai lắm. Cơ bắp nó thế kia mà. Không giằng không giật được đâu”. X-Men vẫn nhìn chăm chăm con số 5, thật thà đáp như thể nàng định nướng mấy cái đuôi chó lên ăn thật. Trong tiếng hò reo của đám đông phát ra từ máy, tiếng gió rít ù ù và con thỏ bỗng chạy vun vút bên hàng rào sắt, thấy rõ tiếng hùng hực của đàn chó đang đợi hiệu lệnh là bắt lên. Con số 5 tàn tật của hai người hơi khuyu chân bị thương xuống, nhưng nó giấu thật giỏi, phải nhìn kỹ mới thấy. Nàng đẩy tiếp chuyện sẽ chén những con chó đua như đang bàn về những con vịt xiêm béo, mềm. “Nhớ hồi ở Mậu Sơn, đầu bếp dân tộc nướng con gà sáu cựa, ai cũng kêu không giằng không

giật, cũng chẳng chém đứt gân nó được. Vậy mà lúc chín, ăn ngon lành”. “Gà khác, chó khác. Bọn này, thịt nó chắc như dây chao ấy”, X-Men đáp, mặt hơi nhần lại, mắt nhìn hút vào cái chân đau của con số 5. “Con Hoàng Gia này mang ra để cho đủ, chứ máu ở chân nó còn chảy thế kia, chắc chắn mới bị thương”. “Ừ, làm phận đi thi, thương tật gì cũng lên đường hết”.

Hai chiếc ti vi bên Duyên đáng Quý bà thừa người xem. Dù nhạc đập âm âm, dù MC hỗn hển nói dài về ý nghĩa cuộc thi rằng các quý bà luôn là những bông hoa, càng quý càng giá trị khi những bông hoa đó đã làm mẹ làm vợ, làm chủ gia đình. Họ không ngừng làm đẹp cả tinh thần lẫn thể chất... Các quý bà đi thi duyên dáng không có chiều cao như các em ở các cuộc thi cùng tên khác. Bụng các quý bà mẩy hơn, đầy đà, dù phấn son, những lọn tóc và vô số phụ kiện ra sức che lấp. Đang phần các quý bà diện trang phục áo tắm, phần thi luôn hút mắt người xem nhất, thì ở trường đua chó này, khán giả vẫn thờ ơ. Vài người già, hay phụ nữ ngồi bệt giữ những cái túi, đợi chồng con đang reo hò trên khán đài, tiện mắt thì nhìn vu vơ, rồi quay đi ngáp vặt. Đàn ông tịnh không thấy ai ngó quý bà, chỉ cắm mắt vào chó và chó. Thấy tội các quý bà, cười tươi quá, mông lắc phải lắc trái mãi mê quá. Thế mà chẳng ai coi.

“Số 5. Số 5 cổ lên. Hoàng Gia cổ lên”, X-Men hét, mắt

mở to, sáng rực đuổi theo con số 5 đang cắm mặt về phía trước. Đàn chó đã chạy, như những con tuần mã nhỏ, đuôi săn chắc, phi rạp vòng quanh sân. Con số 5 chạy khúc giữa, phải nhìn thật kỹ, mới thấy cái chân đau co lên, thua ba chân kia một nhịp. Con Chiến Phong cao, mặt gỗ, bốn cơ đùi cuộn lại như dây chảo đang dẫn đầu. Nó to bằng con bê, bụng hơi béo, thật hiếm so với đàn chó đua ở đây.

“Kính thưa ban giám khảo. Kính thưa các nhà tài trợ quý hiếm – đừng cười – Ấy chết em nhầm, các nhà tài trợ quý giá, vì nhờ có tài trợ thì chúng em mới có mặt ở đây hôm nay. Kính thưa các khán giả yêu quý đã bớt thời gian vàng ngọc đến tận đây xem chúng em thi thố, và kính thưa triệu triệu người đang ngồi ở nhà xem chúng em qua vô tuyến truyền hình. Con kính thưa ông bà nội, ông bà ngoại, cha mẹ con, cha mẹ chồng con và họ hàng gần xa, bà con khối phố. Hôm nay con vinh dự được đứng ở bục cao ngất này, để trình diễn sự hiểu biết và sắc đẹp của con cho ban giám khảo chấm điểm. Sau đây, em xin trả lời câu hỏi phân thi ứng xử ạ...” Một quý bà son môi màu cam, váy cam, giày cam nhú cái đầu gối trắng tròn chào quý vị gần xa.

“Phượng Hoàng. Phượng Hoàng, cố lên”. Người đàn ông đứng sát X-Men gào và đu người lên cái cột sắt. “Số 5, số 5... số 5 về nhất rồi”. X-Men quay ngoắt sang tìm, khi nàng vừa rời mắt khỏi một quý bà xưng em ngọt xớt đang

chuẩn bị sau màn chào hỏi sẽ trả lời câu hỏi mình chứng cho trí tuệ của mình. Ôm chầm lấy tôi, người nóng giãy, ngực áo ướt sũng mồ hôi. “Số 5 què của mình thắng rồi”.

* * *

Nàng thường đặt biệt hiệu cho mỗi khách. Alanh Đờlông, Napôlêông, Bret Pit... Tình một đêm, một giờ, hay nhiều đêm, nhiều giờ, khách không cần phải nhớ nàng, nhưng nàng nhớ khách, vì những cái tên riêng.

Lần này, khách của nàng có tên là X-Men.

Nàng học hết cấp một, đọc thông viết thạo. Sơ sơ nói nghe giao tiếp tối thiểu được năm ngoại ngữ Anh, Trung, Hàn, Pháp và Nga (Vũng Tàu này nhiều khách của nàng người Nga, tiếng Nga học “tay bo” nói nghe luôn không khó như tiếng Trung, tiếng Hàn). Tiếng Việt thì mỗi miền, đôi khi gọi một vật gì đó, cũng khác, mà khách thì thập phương, nên nàng thuộc hết. Như một luật bất thành văn, lần nào sau cuộc bóc bánh trả tiền, là tâm sự. Cả trăm cuộc tâm sự thì đến chín mươi cuộc chủ đề na ná nhau. Thân thế sự nghiệp, hoàn cảnh éo le, ước mơ đổi đời kết thúc là thân phận làm gái... Riêng với nàng, khác tất cả những gì các cô đồng nghiệp hay áp dụng là tạo cho mình nhiều cái tên. Họ thường tự thay tên mình, và tin vào tên của khách, dù mấy khi khách nói đúng tên thật. Còn nàng, tên thật luôn giữ. Chỉ thay tên khách và

nhớ khách với những cái tên nàng tự đặt. Nhiều khách hào hứng hay chia chứng minh thư, hộ chiếu khoe nàng là anh xịn đấy, không phải thằng vớ vẩn đâu, nàng không quan tâm. Các cô đồng nghiệp ngoài những cái tên tự đặt, thì ai cũng có một hồ sơ đầm đìa nước mắt, thê lương cảm động. Khách và gái, đều không tin nhau trong bụng nhưng mặt lại rưng rưng thương xót. Nàng không nghi ai, cũng chẳng cần ai rưng rưng. Nàng cao một mét bảy, tóc suôn dài, mặt đẹp, da không mụn hay ghẻ lở ngày bé để lại dấu vết, xuất thân từ người mẫu thời trang bỏ nghề, đọc sách tâm lý tình cảm nhiều, đọc báo hàng ngày, xem ti vi các chương trình thời sự, phóng sự, nàng có giá riêng. Khóc than hay tạo dựng bất cứ một lý lịch ái ố mỹ miều nào, giá cũng chẳng tăng. Tiền thưởng thêm ngoài giá thỏa thuận, phụ thuộc vào đạo đức và thời tiết của khách, của ngày hôm đó, không liên quan đến lý lịch cá nhân của gái làng chơi dài hay ngắn. Tám năm trước, nếu không dứt áo từ Sài Gòn về vùng biển này, biết đâu, trong cuộc thi duyên dáng quý bà, có khi nàng cũng lướt thướt cười tươi lượn qua lượn lại, cúi chào khán giả đang có mặt tại sân khấu cũng như khán giả cả nước đang xem truyền hình. Lúc X-Men đang ngắm nghía mấy con chó đua đợt ba, nàng có nghe cô MC đọc chỉ số của mấy thí sinh, không ai có số đo chuẩn như nàng: 100-62-105.

* * *

Đêm qua. X-Men cười, răng trắng đều như những hạt ngô, dưới ánh đèn vàng mờ mịt mưa bụi, lấy ngón tay dài, móng cắt ngắn hồng hồng, chọc lét nàng: “Tại sao anh là X-Men. Có phải em mới xem quảng cáo dầu gội trị gàu trên ti vi không?” Nàng rúm người, rúc vào anh, hít mùi hương cà phê cháy đậm đặc, điều chưa bao giờ xảy ra với một đứa làm gái là hít mùi mồ hôi của khách, như hít hương người yêu, nhất là lại hôn nhau xoắn chặt môi không dứt, cười: “Vì anh là X-Men, thế thôi”. “Anh chẳng phải là X-Men đâu”. “Anh đàn ông thế này, chẳng là X-Men thì là gì?”. “Đàn ông là thế nào? Biết đánh nhau, biết chửi thề, hay biết giúp đỡ người khác? Thế nào để biết một thằng giống đực là đàn ông hay không đàn ông?”. “Không phải ai giống đực cũng là đàn ông. Giống đực khác. Đàn ông khác”. “Anh thấy khối cô nàng, còn khiếp hơn đàn ông”. “Đúng rồi, vì nhiều thằng giống đực lèm nhèm hơn đàn bà”. Những câu đối thoại chẳng đâu vào đâu của nàng và X-Men kéo dài đến mờ sáng. Vừa nhắm nhắm chuyện, nàng vừa lấy ngón tay trở nhỏ xinh sơn màu đen nhức, di lên mấy cái vết lõm nhỏ, khá sâu trên đùi X-Men, dấu vết của những chiếc răng chó. X-Men bảo, chó là nỗi ám ảnh của anh. Con vừa cắn anh, giống chó săn Đức, lai lung tung không rõ giống nào, răng nhọn và dài như răng chó sói. Hai người yêu nhau thêm một lần thì trời sáng bạch. X-Men bắt đầu ngủ.

Biển đêm, nước đầy. Mờ sáng, đã thấy sóng rút dần thật xa.

Ngồi hút thuốc bên hiên nhà, khi văng dương bao bọc chân trời, thấy rõ từng đụn khói thuốc Mallboro đặc quánh, quẩn quanh trước mặt, không thể tan vì sương sớm và gió muối. Hai ngày trôi qua, nàng không hề ngủ, dù chỉ một giấc thật nhỏ. Da mặt căng và mỏng, mát lạnh, tóc rối bù cuộn tạm thành búi phía sau, nàng đang tươi tỉnh. Khoác trên người cái áo của X-Men, mùi đàn ông quẩn quanh trong gió sớm, thật đặc. Ba mươi ba tuổi, chia tay người chồng cũ mười ba năm. Lần đầu tiên sáng nay ruột nàng quặn thắt vì mùi một người đàn ông lạ. Bao thuốc xếp lếp. Gạt tàn đây. Những đót thuốc thắm màu vì ngâm trong nước mưa đêm, vương vài cái lá phượng vàng.

Bối rối. Nàng không chuẩn bị cho cuộc gặp X-Men, giống như cả trăm lần gặp Napôlêông, Bret Pit... Khách đến. Khách đi. Tiền nong sòng phẳng, không bao giờ nhận thêm bo, thích xin điện thoại, thôi khỏi, một lần là đủ. Gái vùng biển nhiều, các anh dân cán bộ, làm ăn, lâu lâu đi đổi gió, đừng gặp gái quen, nó làm lười mình thêm. Đi chơi gái, nó có cái hồi hộp háo hức rất riêng, không như đi nhậu, hay mát xa, loanh quanh toàn món quen. Riêng món này, phải lạ mới bỏ cái hao tâm khổ tứ nói dối, tạo dựng hiện trường, tốn tiền bạc. Cái gì lười còn

châm chước được, chứ đi chơi gái mà lười thì đời nhạt lắm. Hồi đầu, khách quen nhớ nàng, tìm bằng được, nhưng nàng từ chối. Suýt ăn tát mấy lần. Đã làm gái lại còn chọn khách. Tiền nào chẳng là tiền, thằng nào đến chẳng là một thằng đi tìm của lạ mà bày đặt chọn. Ai tát, nàng đỡ. Ai chửi, nàng nhìn thẳng, nhẹ nhàng đừng xúc phạm nhau. Làm người, kỵ nhất bị ăn chửi. Bị xúc phạm, giết nhau được đấy. Lâu dần, tiếng về nàng không ăn lại khách lần hai vang khắp vùng biển dài. Nàng thành đất sò, cứ như đấy là chiêu quảng cáo hữu hiệu lắm. Khách biết nàng chẳng vào thể loại gì. Không giống ai. Tiếng tăm đồn xa, ông nào đi đổi gió cũng cố gặp một lần cho biết. Đúng là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí.

Nàng ở biển mùa này không gặt, chỉ lấp ló dưới những tán cây phượng, bằng lăng thật vàng. Thuốc lá hết. Chai Whisky trăm mùi cạn, nắm cổ chai xách lên vẫn nặng như thể rượu còn đầy. Nàng ngủ thiếp giữa nắng trên cái ghế bố ngoài hiên lúc nào, không biết. Choàng dậy, vì có chú ong ở đâu vè vè bay tròn quanh mặt, tìm môi nàng đậu. Có vẻ như X-Men không định dậy. Nàng nhìn lại cửa phòng, mờ sáng nay khép thế nào, giờ nguyên vậy. Hạ một chân xuống nền sỏi ấm nắng, chỉ còn hai bước là đến cửa. Nếu đẩy cánh cửa kia ra, chắc chắn nàng sẽ đến, rúc vào một bên hông của X-Men mà hít mùi cà phê cháy. Đấy cũng là điều chưa bao giờ có ở nàng. Bàn

chân giẫm lâu trên nền sỏi nhỏ, không bước lên, cũng không về lại nơi cũ. Gió biển thốc tung búi tóc không cột bằng dây của nàng. Tóc sổ rối rít tung, bay ra hai con ong, chắc đậu ngủ nhờ hương rượu tắm ướt chân tóc. Ong tức bực, kêu như tiếng nhặng già, say say quay quay rồi rơi bịch xuống giữa những viên sỏi nhỏ.

Nàng ngồi xồm trên đất.

Ngoài biển xa. Mấy chiếc thuyền lớn đang neo lại, chuyển lưới cá vào những chiếc thuyền con bậu xung quanh. Có chuyện gì, những chiếc thuyền con bỗng bỏ tàu lớn, cùng chạy về một hướng. Những dáng người nhỏ bé đứng trên thuyền, khua tay loạn xạ nói với nhau chuyện về căng thẳng. Dăm chiếc thuyền chụm vào nhau, mấy người nhảy sang một cái thuyền to hơn cả, chỉ trỏ nói rồi cùng kéo một tấm lưới khá nặng lên. Chỉ thấy tấm lưới nhô một khoảng dài chừng ba mươi phân trên mặt nước rồi được kéo vào bờ. Một khung cảnh hỗn loạn. Những tiếng nói đập lên nhau tạo thành một hợp âm không rõ ràng nhưng rất vang, từ những chiếc thuyền. Vài thằng nhóc trên mấy cái thuyền nhảy xuống cột neo thuyền. Chúng làm những động tác thật nhanh, rồi bỏ chạy thẳng lên bãi, vừa chạy vừa hét vang: “Có xác người”.

Đúng lúc nàng nghe ra tiếng có xác người, là lúc chiếc lưới nặng nổi hẳn lên mặt nước. Dù ở xa, vẫn thấy rõ,

cái xác đó là phụ nữ khoa thân. Đến gần, cô gái khoảng hai mươi lăm, chân thẳng, dài thượt. Mặt dù còn hằn những nếp đau đớn, có phần biến dạng, nhưng vẫn giữ nét xinh đẹp. Cô không phải người vùng biển này. Một người khăng định, trước khi bị xiết cổ, cô đã bị hiếp. Trên người cô có vài vết cắn. Một ông lấy cái que, chỉ lên những vết thương đỏ thẫm như người hướng dẫn viên giới thiệu về một khu di tích trong viện bảo tàng, vết này do cá độc rĩa. Người khác cũng lấy cái tàu dừa, vạt hết lá đi, dí dí, mặt sâu sặc, nói rõ ràng là vết răng chó. Tôi bị chó cắn rồi, nhìn vết biết ngay. Loại chó này chắc già vì vết phập trên da khá sâu.

* * *

Nàng nằm xuống bên X-Men, không ôm, không rúc vào từ cái xương sườn đầu tiên xuống dưới bờ ngực rộng. Mũi cà phê cháy loáng thoáng nhạt tan trên da mặt nóng bừng. X-Men ngủ ngoan, chân tay duỗi thẳng, mặt thông dong, mép hơi vếch dờ dang cười nhạt. Hơi thở đều. Cái bụng phẳng lì, gồ gồ cứng, không phập phồng như những ông bụng bia hay nhăn nheo bụng beo già tóp. Mọi thứ ở X-Men đây, như dưới làn da là một chất khí đặc bơm căng. Nàng cũng không biết là mình khóc. Chỉ khi nước chảy một bên tai, rồi luồn từ từ xuống cổ, bò nhẹ nhàng qua chân tóc, quay người, quàng tay ôm chặt

Tranh: Thành Chương

X-Men, cắn thật mạnh lên cái môi đang cười nhạt. Môi X-Men ngay lập tức bập môi nàng. Riết vào nhau thật lâu, chỉ rời ra, khi bên ngoài, hỗn độn tiếng người. Mắt X-Men xanh ngắt, nhìn sâu mắt nàng. Ngón tay thuôn dài chùi nước mắt loang trên má. “Có người chết ngoài biển”. Nàng thì thào, vô thức giải thích mớ tiếng ồn càng ồn hơn bên ngoài. Tiếng còi xe cứu thương rú gần hơn. Tiếng xe máy gần hơn. Mùi xăng xộc kín căn phòng.

X-Men nhìn xoáy nàng, thì thầm, nghiêm trang: “Anh giết đấy”.

* * *

Nàng về ở với X-Men.

Nhà X-Men nằm sâu trong núi, xa biển. Cả sườn bên phải, chỉ một mình X-Men sống ba năm nay. Ngôi nhà xây bằng đá ong, rộng gần hai trăm mét vuông, chìm khuất sau những rặng cây. Đi ngoài đường cái, nhìn vào, nghĩ đấy là rừng, không thấy có bóng dáng một ngôi nhà to như vậy bên trong. Phía sau nhà ở, là trang trại chó, quân số năm mươi ba con các loại. Có cả Hoàng Gia số 5 bị thương một chân ở cùng với Chiến Phong đùi chắc, Đại Gia, Trường Sinh, Bất Tử béo bụng đã giải nghệ. Sau trang trại chó là nghĩa trang. Trên từng nấm mộ mỗi con chó là một bia đá nhỏ, có khắc tên, ngày đến, ngày đi.

Một đêm, X-Men bảo: “Anh biết em lâu rồi, chỉ em là không biết anh”. “Em chỉ biết ai đi tìm em, chứ em có tìm ai đâu để biết người lạ”. “Sao em đồng ý về ở với anh?”. “Vì anh sạch sẽ”. “Các cụ bảo nằm đất với bà hàng hương hơn nằm giường với bà hàng cá. Anh quanh năm ở với chó, bắn thiêu hôi hám”. “Không, anh thơm”. “Anh sạch mùi chó. Đến nhà nào có chó, toàn bị chúng sữa inh ỏi. Chúng nghĩ anh cũng là một con chó, lạ mắt hơn một xúu thôi”. “Không. Không nhiều đàn bà biết nhiều mùi đàn ông như em. Mùi của anh giống mùi sâm. Đàn ông các anh, đối trá cái gì, riêng cái đấy, sạch bản không giấu được”.

Đêm khác. Hai người ngồi ngoài vườn lan, X-Men lại nói: “Có lần, một thằng đòi giết em, vì em không gặp nó lần hai?”. “Nhiều thằng đòi giết, không phải một thằng. Mà giết được ai cơ chứ, mấy cái thằng càng hèn càng hay dọa giết người”. Nàng tiếp: “Thằng này cầm em lắm, không nói mồm đâu, vì nó yêu em thật”. “Vậy à. Cứ yêu ai thật mà không được người đó là muốn giết à. Mặt nó như thế nào?”. “Nó thấp đậm. Tóc hung hung, mắt một mí, người miền Tây. Nó gặp em cuối năm ngoái ngoài vịnh”. Một thoáng, nàng đáp: “Tên nó là Tuyên”. “Phải. Tuyên cụt. Nó mất ngón chân út”. “Cái ngón chân mất đấy là do chém nhau với thằng em vợ giành đất”. Nàng đáp, người vờ mờ hời, nghe rõ tiếng thì thụp nơi lồng ngực trái. “Nó đâu rồi?”. “Anh cũng giết rồi”.

“Cũng giết?”

* * *

“Có nghĩa không phải anh giết người một lần mà là nhiều lần?”

“Không nhớ nhiều thế nào. Mà này, anh phải làm gì, hay nói thế nào, em mới chịu tin, là anh giết cô gái trôi ngoài biển ấy nhỉ?”

Tháng 3 năm 2010

Một đời sống khác

Không nhớ, đây là lần thứ bao nhiêu, Mai trình bày về căn bệnh kéo dài gần hai mươi năm của mình. “Tôi bị những cơn đau đến mờ mắt. Lúc đầu là đau nửa đầu bên trái, sau lan sang trán, và cuối cùng là mắt nhức, đau rất sâu ở bên trong”. Tất cả những bác sĩ Mai gặp, cô đều trình từng tập bệnh án, những

xét nghiệm, điện não đồ, đơn thuốc, dày dần theo năm tháng khám chữa. Những đơn thuốc lúc khác nhau, lúc lặp lại. Có thời gian bệnh giảm chút ít, nhưng bất ngờ cơn đau ập đến. Mọi loại thuốc giảm đau bất lực. Thuốc bổ thần kinh lại càng vô nghĩa. Cả trăm thang thuốc đông y không làm giảm đau đầu, lại phát huy tác dụng tăng cân, mọc tóc.

Ngồi trước mặt bác sĩ khoảng trên ba mươi tuổi, mọi chuyện đều thông qua phiên dịch ở bệnh viện nước ngoài, Mai càng ngán ngấm. Câu “còn nước còn tát” của mẹ và sự nhiệt tình của đồng nghiệp kiêm phiên dịch đẩy Mai đi đến một thành phố thật xa với nơi chốn của cô. Ngoại ngữ không biết, cảm giác bế tắc, bất lực trước những cơn đau, những vốc thuốc uống không ngại ngần, Mai tin, cô bị u não. Chỉ là một khối u, chèn ép theo kiểu tùy hứng, thoát ẩn thoát hiện như kẻ thù giấu mặt, chuyên ném đá giấu tay, chọc dao vào lưng, lâu lâu lộ ra, cười nhạt “Tao đây. Đừng quên là tao vẫn tồn tại đấy” làm Mai điên tiết. Lần này, theo người bạn ra nước ngoài, là bước cuối cùng, cũng là sự tuyên chiến giữa cô và nó. Mai nói với bác sĩ “Tôi bị u não. Chụp cắt lớp cho tôi đi. Tôi không sợ bất cứ một kết quả xấu nào”. Bạn tốt phiên dịch ngập ngừng, ái ngại, biết điều Mai nói là nguyện vọng thật, nhưng về tàn nhẫn thẳng tưng làm anh dịch vấp vấp.

Bác sĩ trẻ, từ lúc Mai vào ngôi đối diện, đến khi cô ra phán quyết “Tôi bị u não” vẫn không nói một lời. Đọc những xét nghiệm, xem điện tâm đồ, từng tập đơn thuốc, bỏ sang một bên, bàn tay ngón thuôn dài, nuột như tay con gái. Nhìn sâu vào mắt Mai, bác sĩ nói “Tôi hiểu cô muốn gì. Để đến đây, cô đã đi khá xa. Nếu chỉ để vào phòng kia chụp cắt lớp, tôi nghĩ cô không cần vất vả như vậy”. Mai im lặng. Cơn giận con quỷ ác trong đầu lâu lâu nhảy ra vò xoắn não giảm đi một chút. Bác sĩ nói đúng. Ở nơi cô sống, thiếu gì máy chụp cắt lớp mà phải sang tận đây nhí. “Cô có nhớ, những lần đau đầu nhất, thì trước đấy, cô đã làm gì, gặp chuyện gì. Nói chung, là có điều gì gây tác động để sau đấy cô đau?”

Mai ngồi lặng. Chưa một bác sĩ nào hỏi cô câu tương tự. Thường khi đi khám, sau khi kể lể dông dài về những triệu chứng, về sự đau đớn, Mai luôn được bác sĩ gật đầu lập tức phán luôn những tên bệnh “đau nửa đầu”, “làm việc quá tải”, “mất ngủ thường xuyên”, “rối loạn nhịp sinh học”, “Có sử dụng máy vi tính nhiều không, giảm đi nhé, không tốt”.

Chưa ai hỏi trước khi đau, cô thế nào. Điều gì làm cô đau.

* * *

“Tôi luôn đau đầu, sau những giấc mơ”.

“Những giấc mơ thật ám ảnh. Gần gũi. Cô đã khóc. Đã cãi nhau. Đau khổ. Tức giận. Vui vẻ”.

“Chính xác”.

“Cô mơ đủ loại chuyện. Chuyện nọ dính vào chuyện kia, đều bắt nguồn từ đời sống thật, nhưng khi vào giấc mơ, nó nối vào nhau theo kiểu riêng, có thể nhảy qua nhiều năm, có thể chẳng liên quan gì, nhưng khi mơ, tất cả kết nối là một thể thống nhất”.

“Chính xác. Ông biết rõ thế?”

“Có những điều, rất nhỏ bé, vẩn vơ, chẳng bao giờ cô nghĩ nó lại chui vào não cô, nằm đâu đó, tự biến thành tiềm thức. Chúng nằm yên trong các xó não, rồi lúc này lúc khác, tự chơi trò chơi xếp hình, biến thành những câu chuyện độc lập, xuất hiện rõ ràng khi cô bắt đầu ngủ?”

“Chính xác”.

“Và khi tỉnh dậy, cô thường đau đầu. Có khi chỉ đau nhẹ, rồi đau nặng hơn. Lại có những giấc mơ đầy những kịch tính, cô đã khóc, tranh luận, điên cuồng lên, nên khi dậy, cô đau đầu dữ dội?”

“Chính xác”.

“Thời gian gần đây, cô đau nhiều hơn. Cô sợ phải ngủ, vì mỗi lần tỉnh dậy, cô lại đau như bị xiết vào đầu?”.

“Sao ông biết?”

* * *

Những viên thuốc bé như viên B1 của Việt Nam, màu vàng nhạt, đựng trong một cái lọ nhỏ, bên ngoài dán tờ giấy tên cô. Một viên, có thể hai viên, dùng cho một đêm, uống trước lúc đi ngủ khoảng bốn mươi lăm phút. “Việc chụp cắt lớp não bộ theo yêu cầu của cô, chúng tôi có thể tiến hành làm ngay. Nhưng tôi muốn cô giúp tôi một việc, và xin cô năm ngày, bốn đêm. Sau năm ngày bốn đêm đó, chúng ta gặp lại nhau. Nếu cô vẫn muốn chụp cắt lớp, tôi sẵn sàng. Một tuần nay, như cô nói, cô đau đầu liên tục. Vậy thì cô dùng thuốc này ngay tối nay, cô đồng ý không?” Ánh mắt sáng, ẩn sau cặp kính lấp lánh của bác sĩ trẻ, giọng nói nhẹ nhàng, khuôn mặt đầy ánh sáng, vừa tình cảm, vừa nghiêm khắc, và lọ thuốc đã nằm trong tay Mai.

“Tôi đã uống đủ loại thuốc ngủ. Điều không tác dụng. Thuốc ngủ luôn làm tôi bứt rứt chân tay như có con gi chạy, cắn dưới da. Khó chịu vô cùng. Người tôi tan nát, xương cốt như mất hết, nằm chờ ra, bứt rứt, nhưng đầu óc lại tỉnh táo. Thuốc làm tôi mỏi mắt, nhưng không mỏi não. Nếu lại là thuốc ngủ, thì tôi không uống”.

Bác sĩ vẫn chăm chú lịch sự nghe. Bình thản “Đây không phải là thuốc ngủ. Chúng tôi có tên khoa học, nhưng dịch sang một ngôn ngữ khác, nói gọn là an thần.

Chữ an thần, có thể hiểu rất nhiều nghĩa. Thuốc an thần có nhiều loại, dùng cho người tỉnh, hay người bị tâm thần, cũng đều gọi chung là an thần. Nhưng cụ thể thành phần, công dụng từng loại thuốc, thì khác nhau. Đây không phải là thuốc ngủ”. “Vậy thì tôi uống. Nhưng năm ngày nữa, bác sĩ cứ chụp cắt lớp cho tôi. Nếu thấy tôi có cái u trong não, tôi sẵn sàng mổ”.

Bác sĩ nhìn Mai đăm đăm. Gật đầu.

* * *

Bây giờ là tháng tám.

Trời xanh trong, điểm xuyết những cụm mây trắng xốp.

Nằm ngoài hiên, dưới tán cây phượng, sót lại vài chùm hoa đỏ thắm, nắng vàng nhỏ giọt trên mặt hồ bơi. Mai lặng ngắt, bất động. Từ sáng, tới giờ là trưa, và sẽ trôi qua chiều, sang tối. Cô biết, mình sẽ nằm thế này. Đêm qua. Rõ ràng là bố cô đi cùng cô, trên một con đường nhỏ, hai bên là ruộng lúa chín, có ruộng đã gặt, ai đó đã đốt những bụi rơm nên khói xông cay mắt. Bố vừa đi, nghiêng ngả dáng gầy, như người đi trên dây trong rạp xiếc, để không rơi xuống ruộng. Mai lại đi cạnh bố, chân đạp lên những thân rạ cứng dưới ruộng lúa đã cắt. Bố cười. Nói rất nhiều. Mai cũng vậy. Có nhiều người quen đi dưới ruộng cùng Mai. Cũng có người đi trên đường như bố. Họ cùng đến một khu đất rộng. Đang ruộng lúa

mênh mông, thoát cái đã là biển. Đoàn người đi dưới ruộng, đứng sang một bên. Đoàn người vắt vèo trên những con đường nhỏ ngăn giữa những mảnh ruộng, đứng một bên. Bên ấy, cao hơn, và cách một cái sân to, sâu hoắm. Hai bên nói cười, vẫy tay chào, nhưng không nhảy sang nhau được. Bố bảo “Bố đi nhé, xong việc bố về”. Rồi tất cả bên ấy, mọi người leo lên những chiếc xe U oát cũ, tiếng nổ phành phành. Khói mù mịt...

Mai gọi bố, muốn hỏi, lúc đi trên ruộng bố bảo con phải nhớ chuyện gì? Rõ ràng bố có nói điều gì đấy, con quên mất rồi. Gọi không được, chuyển sang gào. Gào cũng không thấy bố ngoảnh lại. Đoàn người bên bố đi chơi thật vui. Bên Mai, ai cũng khóc sục sùi, cứ như tiễn người vào cõi chết. Mai tức ngực. Rồi khóc. Và tỉnh dậy.

Không thể nhớ, bố đã nói điều gì.

Không thể biết, bố muốn Mai làm gì cho bố, khi bố đã ở thế giới bên kia hai mươi lăm năm. Đôi khi, trong quãng thời gian tưởng như quá dài xa bố, ngỡ như cô sẽ quên giọng nói, ánh mắt, những câu chuyện. Nhưng không phải. Giấc mơ có bố luôn về. Mỗi lần một chuyện. Chẳng bao giờ lặp lại, hay đúng như chuyện cũ. Là những chuyện Mai tin, nếu bố không mất ngày ấy, những chuyện đó đã xảy ra.

Năm từ sáng, cố tìm trong yên tĩnh của một vùng biển trái mùa du lịch, không tiếng người, không tiếng xe

máy, chỉ có tiếng sóng vỗ ì oạp ngoài bãi xa, cô tiếc xót ruột khi bố về báo mộng. Bố đã nói với cô nhiều điều, cô không thể nhớ. Mọi ký ức đã xóa mờ, nhạt nhẽo, vô cảm, có cũng như không của những giấc mơ từ ngày cô dùng viên thuốc nhỏ xíu màu vàng, từ tay người bác sĩ trẻ mặt sáng như ánh trăng ngày rằm. Đổi lại cho sự tiếc nuối vì đã quên, hoặc có nhớ chỉ là những chuyện không đầu không cuối, nhờ nhờ vô cảm, Mai khỏi bệnh đau đầu.

* * *

Sau bốn đêm ở một nơi xa xôi, trước khi đi ngủ uống một viên tạm dịch là an thần, ngày thứ năm, Mai gặp lại bác sĩ. Nhìn khuôn mặt hồng hồng, hai mắt không đục đỏ của Mai, thấy rõ, cô không phải chịu những cơn đau.

“Hy vọng, tôi không phải đưa cô vào chụp cắt lớp”.

Mai gật, mắt to tròn nhìn bác sĩ, giở cuốn sổ nhỏ, những dòng chữ viết vội, ghi lại chuyện xảy ra từng ngày “Tôi vẫn mơ. Hôm đầu tiên, tỉnh dậy, đầu rất nặng, nhưng không đau như trước. Giấc mơ tôi vẫn nhớ, có chút đứt quãng. Hôm thứ hai, có mơ, nhưng ngắn, vui vẻ. Hôm thứ ba, một giấc mơ dài, rất nhiều chuyện kinh khủng, có người cãi nhau, có cống rãnh, nước ngập. Nhưng cụ thể thế nào, không rõ lắm. Tỉnh dậy, không nặng đầu. Hôm thứ tư, tôi... thấy người yêu ngày xưa, chở một cô gái bằng xe máy, đến đứng ở ngõ nhà tôi. Cô ấy cầm con

dao chặt hết hoa râm bụt ở hàng rào, rồi cào vào mặt người yêu tôi. Sau đó, cô ấy nhảy lên xe máy phân phối lớn của anh ấy, hai bên chân, vạt váy bay tóe lên như hai cái diều. Rồi cả cô ấy, lẫn cái xe to ùng ùng bay vèo xuống nương nước. Tôi dậy, không đau đầu. Những gì trong giấc mơ, có đúng một phần rất nhỏ, là ngày xưa, anh ấy có trồng một bụi hoa râm bụt ở vườn nhà mẹ đẻ. Cô gái đó là vợ một người bạn thân với tôi. Tôi và người yêu đã làm nhiều việc, nói chuyện nhiều, hình như tôi có khóc. Nhưng tôi không thể nhớ nổi, vì sao tôi đã khóc. Chỉ biết, gối tôi nằm ướt đẫm”. Mai đặt cuốn sổ trước mặt, nói tiếp “Khi chưa uống thuốc, mỗi sáng tỉnh dậy, tôi nhớ từng chi tiết, địa điểm, câu chuyện, cảm xúc của giấc mơ vừa xảy ra. Khi uống thuốc của ông, mọi thứ vẫn có trong đầu, nhưng nhạt nhòa, không nhớ được cụ thể, cũng không còn cảm xúc, tức giận hay vui vẻ. Quá lắm là có khóc, nhưng không khóc mệt như xưa. Nếu không ngay lập tức viết vào cuốn sổ này, bước ra khỏi giường, tiếp xúc với bất cứ chuyện gì, tôi sẽ quên”.

Một lọ thuốc 100 viên, tên của Mai dán bên ngoài, và nụ cười trên đôi mắt lấp lánh sau cặp kính của bác sĩ tạm biệt Mai nơi cầu thang. “Lâu nay, cô sống triết để thời gian của mình. Ngày, là cuộc đời thực. Đêm, tưởng mình ngủ, nhưng thực ra, cô bước vào một đời sống khác, vừa đẹp đẽ, vừa căng thẳng, lôi kéo cảm xúc rất mạnh. Nhiều

năm rồi, cô không hề nghỉ. Đi ngủ, với cô là chuyển trạng thái. Cô nhắm mắt, thể xác thả lỏng, tinh thần vẫn hoạt động. Thế giới trong đêm của cô mới là thật”. Người bạn tốt thở phào, ôm lấy cô, vì anh không phải là người nhìn cô sẽ cạo trọc đầu, nằm bất động trên băng ca, đẩy vào máy chụp cắt lớp, rồi căng thẳng chờ đợi xem con ác quỷ có tên u não đó bị hiện nguyên hình. Sau đấy, đầu cô sẽ được phanh ra, bác sĩ lôi cục u đó ném lên cái khay. Sau đấy là gì, chẳng ai dám nghĩ tiếp.

Mai không bị u não.

Mai sống cùng giấc mơ.

Những giấc mơ làm cô đau đớn.

* * *

Uống đến viên thứ mười hai, Mai bỏ thuốc. Không phải cô đã hết đau đầu. Không phải cô không coi những viên thuốc đó là cứu tinh của đời mình. Cô cũng không dừng cảm đến nỗi đối mặt với chuyện có thể mình có một cục u trong não, phải mổ, và sự sống cái chết hoàn toàn không còn do cô quyết định.

Không uống thuốc, vì cô không thể xa những giấc mơ. Mai lại đau, thêm cảm giác buồn của sự mất mát mỗi sáng ngủ dậy. Nó lặng lẽ đến, cùng những giọt nước mắt tiếc nuối vì bất lực, biết mình tự ném đi những điều gì quý giá. Đây là quên những giấc mơ.

Có đêm, thấy bà ngoại ngồi bên cửa sổ, rõ ràng là dặn Mai chuyện gì. Hình như bà đi chùa, và giao cho cô trông nhà. Nhưng Mai, lúc ấy là một cô bé mười ba tuổi, ham chơi chuyên, nhảy dây với bọn ngoài ngõ, đã bỏ nhà ra đường. Chỉ khi thấy khói bốc mịt mù phía sau, lửa đỏ ngùn ngụt liếm qua ô cửa sổ, người chạy như điên loạn dập lửa, Mai tỉnh dậy. Cuống cuống vắt óc nhớ lại, vạch ra cuốn sổ con để sẵn (từ ngày uống *thuốc quên* – Mai tự đặt tên cho viên thuốc nhỏ xíu màu vàng của cô), vì biết, mở mắt ra, không ghi lại ngay, sẽ quên sạch. Ghi xong, bấm điện thoại hỏi bác dâu, người chuyên hương khói cho tổ tiên “Cháu mơ thấy bà. Bà nói nhiều lắm, dặn cái gì ấy, cháu quên mất rồi. Sau đấy, bà đi chùa, cháu đi chơi, một lúc thì nhà cháy bùng bùng”. Bác dâu gào lên “Cố nhớ xem, bà dặn gì. Quần áo bà có lành lặn không. Bà vui không. Bà có gầy không. Có thấy bà đói bà khát không. Nhớ đi, để bác làm lễ cho bà, sắp rằm tháng bảy, bà về báo mộng đấy”. Mai chết lặng, đau xót “Cháu không thể nhớ được”. “Ngày trước, cháu luôn mơ, rất nhớ mọi chuyện cơ mà. Nhiều điểm báo cho cháu đúng lắm, bác cháu mình đi kiểm tra, chả đúng hết là gì”. “Vâng, nhưng dạo này, cháu... uống thuốc để quên bác ạ”.

* * *

Chiều xuống chậm.

Ngoài bãi cát, tiếng trẻ con la hét. Tiếng người buôn gọi nhau mớ cá, mớ tôm. Tiếng cô cave ngang ngang, mùa vắng khách hát karaoke luyện giọng, tập bài mới cho quen.

Cuốn sổ nhỏ trên tay, những dòng chữ nhòe nhoẹt. Khi viết, cô đã khóc. “Ngày... Mơ thấy anh chở mình bằng xe đạp, leo dốc Tam Đảo. Mùa đông, trời tối. Vắng không bóng người. Mình buồn ngủ, anh lấy cái khăn buộc lưng mình vào lưng anh, gò người leo dốc. Leo một lúc, xe đạp biến thành xe máy. Mình thì ngủ, anh bảo, nếu mình rơi xuống vực, chẳng ai biết đâu mà tìm. Sau đấy, là ăn uống, là đi chơi. Giấc mơ rất dài, vừa là kỷ niệm thật, vừa là nỗi nhớ mong, nhưng không thể nhớ thêm”. “Ngày... Bố về, bảo, bố vui lắm, có con bé mười ba tuổi mới về ở chung. Nó ngoan, cao gầy, chăm làm, lại hát hay, biết đánh đàn piano. Bố đang dạy nó hát một bài, nhưng nó bảo nó không biết hát nhạc người lớn. Sau đấy, bố và Mai nói chuyện nhiều, gặp thêm ai đấy, cũng không thể nhớ nổi”. “Ngày... Chị họ mấy năm không gặp, không tin tức gì vì theo chồng sang Pháp, tự nhiên ngồi nướng bún chả ngoài ngõ, bán hàng rất đông khách. Có ông khách tranh thủ lúc chị cúi cúi thối cho than to lửa, thò tay bóp ngực đầy của chị, bị chị rút guốc đập tóa máu trán”.

Mọi chuyện trong giấc mơ đều có một phần sự thật. Chuyện thì đã xảy ra, chuyện thì sau này đúng thế, như là

điềm báo. Khi mơ thấy bố về, nói có cô bé mười ba tuổi đến ở, Mai vội gọi bác dậu. Bác là người thành tín duy nhất trong họ, luôn tin có một thế giới khác, mà người ta không ở thế giới trần này thì ở thế giới âm kia. Không có ai đã sinh ra rồi mất đi là mất hẳn. Bác nghe Mai kể, vội mua đồ lễ, cùng xuống nghĩa trang. Mai chết lặng, nước mắt tràn đầy mặt, khi thấy sát bên mộ bố, là một ngôi mộ mới, cô bé mười ba tuổi, ung thư xương. Người mẹ trẻ ngồi bên mộ con, khoe một cách tự hào “Con bé xinh đẹp, cao gầy và chơi piano. Nó vừa bỏ tôi đi ba hôm nay”. Giác mơ về người chị bên Đức làm tiến sĩ bỗng thành cô bán bún chả, đánh võ đầu khách, Mai nghe hàng xóm kể. Ông tổ phó tổ dân phố, cả đời cốt cách, giữ gìn, tự nhiên về già đốc chứng, chiều đến đi thể dục ngoài công viên, cứ thấy cô nào bà nào mặc áo rộng ngực vấy tay đi ngược chiều là thò tay bóp vú. Chiều hôm kia, vừa thò ngực cô béo quay chạy chậm ngược chiều, bị một cô đi bên cạnh rút điện thoại di động đập vỡ trán, khâu bốn mũi. Còn anh, người yêu đầu đời của Mai, luôn chỉ gặp cô qua những giấc mơ, bởi anh chết cũng mười năm, ung thư phổi. Đang yêu nhau, biết mình mắc bệnh trọng, anh kiểm soát phá phách, vờ rượu chè bê tha, hôn gái mát xa chút chút cho Mai thấy mà khinh. Cốt sao Mai căm thù và chia tay.

Cô định nằm im, dưới tán phượng già, đào bới trong những nếp gấp của não, hình ảnh bố đêm hôm qua. Tuyệt vọng. Tất cả xóa trắng. Một đời sống thật. Một giấc ngủ yên lành không mộng mị. Không còn những cơn đau thắt ngực trong đêm, những giọt nước mắt lặng lẽ bò trên má, xuống tai và thấm đẫm gối bởi cơn mơ luôn kéo Mai đi đến tận cùng. Không còn những ngày nặng trĩu lòng, khi kỷ niệm xưa tưởng không hề tồn tại bỗng quay về với những cảm xúc chua sắc. Những điều đi qua trong đời, tự nhiên như gió, như không khí, cách này cách khác tự ghép lại thành những câu chuyện có đầu có cuối. Thấy rõ, chẳng có gì không để lại dấu vết. Giấc mơ là phần đời không thể thiếu.

* * *

Giờ thì Mai biết, mình cần nhất điều gì ở đời này.

Ngày 24-7-2010

Sống gửi thác về

Luyện sinh thành Thái Dương vào một chiều mưa. Mưa đá. Sau những ngày nắng, trời trong vắt. Ngẩng nhìn, thấy xanh. Cúi xuống chân mặt đường loang khói vì nóng nung đốt. Đến chiều, mây đen hiện ra, và sau những hạt mưa tròn bằng đồng xu dán trên đất là những viên đá. Rơi như nhà giời cầm thúng đá

mà hắt xuống trần gian. Lúc đầu, thấy mưa, trẻ con người lớn hỉ hả cười. Sướng quá, tự nhiên được tắm mát, đến cái cây con con còn vẩy tí.

Nhưng rồi, khi những viên đá to, trắng lạnh rơi bồm bộp, vỡ kính xe ô tô, thùng cửa kính và tan nát hết tất cả đám lá cây... thì mọi người chạy hết. Mưa dứt. Mặt đất tan hoang. Xác lá, cành cây trải dày. Hoang tàn, nước ngập những ngô nhỏ, lênh bênh xác chuột, chết nhanh quá, chưa kịp hiểu là chuyện gì nên hai mắt mở tròn đen nháy. Cá chết nổi đầy mặt hồ. Con nào sống bụng phập phồng nhưng không thể vẫy đuôi mà bơi, ngập vật chờ chết. Đúng lúc đó, Luyến trở dạ. Thằng cu Dương phọt ra. Chị bác sĩ dốc nó lên, phát mấy cái vào cái mông tím đen, nó cũng không buồn chóc lên một tiếng cho mọi người xong việc. Luyến hét: “Chị đánh con em nhẹ thôi”. Chị bác sĩ quay lại, gắt: “Không phát cho nó khóc lên, ngạt thở, tôi không dể đền cô được”.

Ông ngoại Dương là nhà ngoại giao. Khuôn mặt phẳng lặng, mắt to nhìn thẳng, mũi cao không lộ, nhân trung dài, miệng rộng, trán phẳng. Một khuôn mặt sẽ hoàn hảo, đáng tin cậy nếu không bất ngờ ánh mắt chợt nhọn hoắt sáng khi ông thích chí hoặc khó chịu điều gì, sau đó tắt ngấm. Thật thích hay thật ghét, tia mắt như mũi dao, lấp lánh trong tích tắc rồi biến mất. Ông hướng ngoại từ nhỏ, lấy vợ – bà Mây – cũng phải hướng ngoại.

Chẳng may bà bị diếc đột xuất, ở nước mình với dân mình, nói tiếng cha sinh mẹ đẻ còn khó nghe nữa là chu du hết nước này sang khối Đông Âu khác, bà ngày càng diếc. Thế là một mình quay về, không hề lưu luyến ông chồng thơm tho mùi bơ sữa Tây lẫn thời tiết trong lành, không hạt bụi hay khói xe máy. Họ có hai con, Luyện là chị, Tuấn là em. Tuấn cũng hướng ngoại, nhưng trình độ có hạn, chưa vượt ra khỏi biên giới vì không tự giao tiếp với bất cứ ai. Hết phổ thông, không ngoại ngữ, không thể tiến xa như bố, cậu đành tiến gần. Cứ Sài Gòn hoa lệ mà ở. Thế cũng tốt hơn quanh quẩn xó nhà.

Nhà nằm giữa một xóm ven hồ. Dân tứ chiếng đến đây sống lẫn trong những ruộng rau muống. Nghề chính của họ là trồng và bán rau. Phương tiện hoạt động là những chiếc thuyền thúng con con, hai mái chèo to hơn hai cái đũa cả xới cơm, gạt gạt như đùa mà thuyền vẫn chạy. Hôm nào gió to, sóng nổi thuyền quay tít, người trên thuyền cố chèo tới một cái gốc cây, túm vào đó, cười, buồn chuyện một lát cho qua cơn, hai mái chèo xinh xinh vung lên, diu dặt trôi. Duy nhất có một đầm rau to không biến thành đất xây nhà vì dưới đó cơ man cốt người, tương truyền thế, vì đầm rất sâu, nên sau toàn dân cùng chính quyền nhất tâm cải tạo thành hồ. Thỉnh thoảng, buổi sáng, khi trên đầm rau lác đác những thuyền thúng lững lờ trôi, bà Mây cắp rổ đi chợ làng. Qua

đầm rau, bà rướn người lên hò ra giữa đầm: Bác hái rau muống đấy phỏng? Trên chiếc thuyền thúng gần nhất, một người đàn bà, đang thoăn thoắt hái những cọng rau hồ óng xanh, đều tăm tắp xếp vào khoang thuyền, nghe hỏi, tháo nón ra, nghênh nghênh mặt về phía bà Mây, lắc đầu lia lịa: Không, tôi đang hái rau muống. Trên bờ, bà Mây phẩy mạnh cái rổ nan, sững sượng: Thế mà tôi cứ tưởng bác đang hái rau muống. Rồi tong tong men theo con đường rợp hoa bằng lăng ngăn ngắt, đủ màu tím sẫm tím nhạt, ra chợ. Sau này, mỗi khi ông cán bộ ngoại giao gọi điện thoại đường dài về, khi thì ở Anh, lúc ở Canada... câu đầu tiên là: “Bà đang hái rau muống đấy phỏng?” Bà Mây cười bẽn lễn, duyên dáng cái má lúm đồng tiền nuôi lâu, sâu hoắm: “Ông cứ trêu em. Tồn tiền điện thoại chết!”

Dương gia nhập hộ khẩu, ngôi nhà nhỏ thành luôn một thế giới. Cậu hay hét. Mẹ cậu nựng ngay. Khi cho ăn thì: “Ngoan ngoan nào, cục vàng cục bạc của mẹ. Con trai mẹ ăn một miếng là mẹ no mười ngày nào. Mẹ xin mẹ xin, đừng có phun ra mà mẹ chết ngay đấy. Chết tươi giã đành đập giống con gà bị cắt tiết đấy. Sợ không”. Dương gắt ngủ, cả xóm gặt gù lim dim nghe Luyến hát. Tất tạt các loại ru con đồng bằng Bắc bộ, Nam bộ, dân ca vọng cổ Bắc Trung Nam... Chơi hết. Hát ru nhiều, Luyến thuộc như hát karaôkê, chính xác như có màn hình chạy

chữ trước mặt, cũng luyến láy, nấc lên nấc xuống nghẹn ngào. Cả xóm nghe mãi thành thuộc, rồi thấy nhạc dân tộc nước mình thực ra rất hay và nhiều ý nghĩa. Ai cũng đã từng nghe, từng nhớ vài câu nhưng một bộ tổng phổ đầy đủ thế này thì chưa. Trong mắt hàng xóm láng giềng, Luyến đâm ra thành có văn hóa, ai nói việc lấy chàng đồ tể là vô văn hóa đâu. Tân, chồng Luyến, sinh ra và lớn lên trong một gia đình giết lợn, làm giò chả. Nói cái nghề của Tân ra có vẻ kinh, nhưng anh lành hiền, chân chất hiếm thanh niên cùng tuổi bằng. Ngày yêu Luyến, biết thanh thế nhà người yêu, Tân cấm không nói ra nguồn gốc mấy đời nhà mình. Sau bao nhiêu khó khăn, Tân hôn được Luyến một cái. Chính xác cũng chẳng phải hôn, mà cắn trộm được một cái vào môi. Cũng chẳng định cắn, mà hôn như xem ti vi, nhưng Luyến vùng vằng quá, cứ vừa kéo vào lại vừa đẩy ra, không biết thế nào mà chiều, cơn lại lên, dứt khoát môi phải chạm môi. Dí cái môi mình vào môi Luyến, hai cái môi dày, ướt nhẹp, loang mùi húng lìu thịt rán ăn hồi chiều, lắc phải lắc trái như con lắc đồng hồ, thế là phải nhờ đến răng. Cắn cho một cái. Nguyên miếng thịt mỡ tẩm húng lìu. Thế là Luyến ngoan ngoãn, ấm mềm trong tay. Sau lần hôn thành cắn, Luyến đâm nghiện Tân cắn. Nghiện rồi, cô dắt Tân về nhà. Ông bố ngoại giao bận chu du xa xứ, còn bà mẹ luôn hỏi một câu a và tự trả lời bằng câu b lại thích ăn giò lụa, chả quế. Thế là xong.

Nhoắt một cái, Dương lên mười. Nó cao bằng thẳng mười bốn, mười lăm. Kết quả học tập toàn trên 8 điểm. Tối nào hai bố con cũng chong đèn truy bài. Xào qua, xào lại lầu lầu tất cả các môn mới nghỉ. Trong lúc đó, Luyến tay cầm cốc nước cam, tay kia là miếng thịt rán (nhà làm giò chả, thịt lợn lúc nào cũng tươi ngon) nhét vào miệng thẳng bẻ. Dương thuôn dài cái mặt, hai mắt sụp xuống, nhai thịt rán vào 11 giờ đêm, chiều bằng nước cam đường ngọt lị. Hai thứ đó, không hiểu sao kết hợp về đêm lại gây khó chịu. Thằng Dương ngực ngoặc, rồi cũng nuốt trôi. Trong lúc nhai thịt rán và uống nước cam, nó được ra đường. Đây là nơi duy nhất được thư giãn, với điều kiện là có mẹ đứng cạnh. Cậu đu người lên cây trứng cá cao ngang mặt, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn sâu vào vòm lá cây xanh mướt. Nhấc hai chân lên khỏi mặt đất, ngoáy ngoáy hai bàn chân to mà trắng, quay quay.

Tự do.

Đúng lúc đó, bao giờ Luyến cũng quát: “Dương. Ngã bây giờ. Gãy chân đấy, què đấy. Nhẹ cái tay đu thôi, càn non, gãy một cái là chồng xương sống lên nhau, người ngẫn lại một khúc. Vào nhà ngay, mẹ lau người cho”. Dương nhăn mặt, mắt tối sầm. Tuân lệnh mẹ, Dương đi trước, cúi cúi mặt chán đời. Mẹ tuy nhỏ bé nhưng ưỡn ngực đi sau, rất uy quyền. Thấy ngay phiên bản photocopy, phàm là người Việt Nam và một số người Mỹ

dính dáng đến Việt Nam đều biết, là ảnh cô dân quân bắt được tù binh Mỹ, kèm một câu thơ: “O du kích nhỏ gương cao súng. Thằng Mỹ lệnh khênh bước cúi đầu”. O du kích nhỏ mẹ và thằng Mỹ con chui vào buồng tắm. Quần áo lột dần. Du kích mẹ kiễng chân tháo được áo của thằng Mỹ con tới giờ chán đời, không thể cúi thấp hơn nữa mà ngáy thộn. Nó đứng. Trần truồng. Du kích mẹ lấy khăn mặt, ngâm vào chậu nước nóng có đập củ gừng, chăm chú lau từng xăngtimet. Bao giờ đến con chim thằng Mĩ, mặt du kích mẹ cũng nhăn lại đau khổ: “Mẹ bảo con kéo chim ra, không nghe, giờ nó không chịu lột, sao lấy vợ đẻ con được”. Đúng tháng sau, mẹ cho đi cắt. Thằng Dương meo máo: “Ngày nào con chả kéo, nhưng nó không ra. Mẹ thích thì cắt đi, không kéo nữa”. “Ừ, mai mẹ mời bác sĩ đến. Nhẹ lắm, không đau đâu”. Dương im lặng, mặt chảy thướt đội cái khăn mặt chà ngang lưng, xuống hông, rồi khoeo chân. Nước ấm, lại có gừng tươi, khăn đi tới đâu, da mát tới đó. Lau người xong, đánh răng. Đánh răng xong, hết quy trình một ngày. Ngủ.

Nhà rộng, nhưng ba người nằm chung. Dương nằm trong, sát tường. Đến Luyện. Tân chặn ngoài cùng. Khi ngủ. Tự động có luật bất thành văn, người ngoài úp mặt vào lưng người trong. Gọi là thế úp thìa. Không biết từ lúc nào, thằng Dương nằm cong mà chân còn dài hơn bố

mẹ nằm thẳng. Một đêm, thấy Luyện giật lên đùng đùng, túm cổ Tân kéo dậy. Gì thế? Lại mơ à? Luyện mếu máo, lè nhè: “Mai phải gọi người cắt chim cho thằng Dương. Càng để lâu, càng hại”. “Thì em gọi bác sĩ đi. Có gì mà âm lên”. “Lo quá. Không biết cắt xong có sao không? Nó mà làm sao, em chết”. “Khổ lắm. Ngủ đi. Chuyện vặt”. Ba người lại úp thìa. Tân ôm chặt Luyện. Luyện ôm chặt Dương. Đêm nào ngủ cũng trong tình trạng ba người chết đuối vớ được nhau, phải có nhau chống lại sóng cao gió lớn, cuộc đời ngoài kia không tin ai được.

Thằng Dương được cắt bao quy đầu. Hôm ấy, cả làng một phen kinh hãi. Dương sự hét. Mẹ dương sự hét. Bố dương sự hét. Cuối cùng là bác sĩ chốt hạ hét to nhất: “Tất cả có im đi không, cắt cho thằng bé chứ có cắt của bà đâu mà bà gào lên. Tội ông đầu quá, sao mà khâu cho nó đây”. Luyện hét đúng như tiếng lợn bị lôi ra khỏi chuồng, trối bốn chân, móc hàm vào cái lưỡi cân, rồi ném lên xe tải chở đi. Hết một đoạn đường dài, tới khi mũi dao nhọn ngấn xoáy một xoáy vào họng. Thì cầm. Bác sĩ mặt đỏ huyết áp cao căng thẳng, kì cách nơi con chim thằng Dương một lúc, rồi thở phào. “Nó sẽ là một thằng đàn ông hoàn hảo. Thanh toán nhanh, tôi phải về trực. Tối nay còn hai ca như thế này”. Ba hôm sau. Thằng Mỹ con lom khom hơn, hai chân dạng rộng thiếu cái váy cháo lòng ố đỏ thành gái đê, đi trước. O du kích mẹ đi

sau, mặt tái ngắt không hột máu. Điểm đến của hai mẹ con vẫn là cây trứng cá không cao lên được vì Dương ngày nào cũng vít, nhất là những đêm nhai thịt rán già, dai nhách. Lần này là chai thuốc bổ 14 vitamin và xiên thịt lợn nướng. Mẹ với với đưa thịt vào miệng con, kèm thìa thuốc bổ, chiêu bằng nước cà rốt ép đồ lịm. Dương sinh nhật tuổi 16, cao 1,72m, nặng 57 kg, nhìn từ sau đúng chàng trai hoàn hảo. Nhưng đấy là nhìn từ đằng sau. Đằng trước thì khác. Gặp mặt Dương một lần, sẽ ám ảnh. Mặt nó ngày càng dài, thôn thôn nhạt màu, hai mắt dài, đuôi mắt sụp xuống, mũi cũng dài, miệng lại rộng. Giống những trái bầu bằng thủy tinh đặt cạnh nhau ngang dọc hay bán ở quây lưu niệm người ta mua làm móc khóa. Dương hiền. Không nói không hét như bọn bạn cùng tuổi, mỗi khi tới lớp, hay chơi ngoài sân trường. Nó luôn đứng nhìn. Chỉ nhìn. Rồi cười. Đến cười cũng hiền lành, kìm nén. Nó chưa bao giờ được ra đường cách nhà mười mét nếu không có mẹ hoặc bố đi kèm. Cũng chỉ được chơi trò ném ống bơ với lũ trẻ con nếu hôm đó nó lớn nhất hội. Không thể chơi khi có đứa lớn hơn, chả may nện vào thẳng bé thì Luyến đau lòng đứt ruột chết mất. Trò ném ống bơ được truyền từ đời này sang đời khác, bất kể đứa trẻ nào lớn lên ở khu phố ấy đều có những ngày tháng mê không dứt ra được. Chúng đặt ba hay bốn lon bia hay côca-côla ở cuối sân, đứng cạnh

nhau đầu sân bên này, cách khoảng 10 mét, mỗi đứa cầm một chiếc dép của mình, nhằm thẳng ống bơ mà ném. Ai ném trúng thì nhảy căng lên, được ăn năm chun vòng hay gói bimbim của thằng khác. Mẹ thằng Dương trước khi cho con tham gia, cũng đặt ống bơ vào vị trí ấy, cũng cầm dép nhún lên nhún xuống lia thẳng vào mục tiêu, cốt để xem trò này có tổn sức của con trai mình không, có nguy hiểm cho cái tay vung ra quá đà, chẳng may sái thì sao. Thấy sau vài lần lia thật lực, mồ hôi toát ra, tay có vẻ khỏe hơn. Thế là đồng ý cho Dương tham gia, nhưng có sự giám sát của chính mình.

* * *

Vào một ngày không báo trước, ông ngoại ở nước ngoài về. Chiếc xe đen trũi biển xanh nhà nước đỗ xích, rì rì tiếng động cơ xe xịn, cửa mở cũng không tiếng động, ông ngoại bước ra, vền vền xách theo chiếc cặp mỏng. Hoàn toàn không tin được là ông từ bên kia trái đất trở về. Bộ dạng đó, chỉ là vừa đi họp ở Hội trường hay Cung Văn hóa Hữu nghị Việt Xô. Cả nhà Luyến đang ngồi quanh mâm cơm. Văn đĩa dồi tràng lợn, ít tiết luộc ăn cho giải độc, bát mắm tôm sủi bọt vì pha thêm rượu quốc lủi cho thơm, đĩa thịt luộc, chén rượu thuốc của Tân sau một ngày nâng lên hạ xuống cả nghìn nhát gĩa giò. Luyến thì có miếng thần lợn rán, quả dưa chuột ăn

tươi cho có Vitamin. Dương thì mấy xiên thịt, bát canh rau thập cẩm... Mỗi người một góc mâm, một nhu cầu, một khẩu vị. Đúng lúc cao trào, rượu cạn, bát mắm tôm vơi sạt và đĩa lòng chỉ còn mấy miếng tiết luộc vụn thì ông ngoại tay xách cặp mỏng hiện ra. Cả nhà chết sững, không biết bày tỏ tình cảm kiểu gì vì trí tưởng tượng đã ít mà nếu có cũng cao không hơn cây trứng cá trước cửa. Cuối cùng thì ông cũng phải tự tìm đường mà len mình vào cái thế giới chật cứng, khép kín hoàn hảo, bằng cách, ném cái cặp mỏng vào góc nhà, vỗ lấy thằng cháu ngồi cao gần bằng ông đứng. “Trời ơi, cháu của ông lớn thế này rồi sao?” Thốt lên một câu cảm thán đến chính ông cũng ngỡ ngàng. Ai lại nói thế, hả nhà ngoại giao? Biết là sến quá, nhưng trong hoàn cảnh này, những con người mà ông mỗi lần nhớ đến là lạnh tê tái, rét run từ trong rét ra, cảm giác chán nản bế tắc nhưng không bao giờ từ bỏ được. Biết là giả dối, nhưng chẳng lẽ lại quay sang thằng con rể quanh năm ôm cối giã giò nướng chả mà hỏi, giò có lên không? Biết là hỏi một câu rất thừa, nếu có rồi việc, ngồi xem phim truyền hình của ta phát trên kênh VTV4 dành riêng cho kiều bào yêu quê hương xa tổ quốc, nhân vật nào đó như ông, hỏi thằng cháu ngoại một câu như ông, chính ông sẽ nhăn mặt, lẩm bẩm: “Vô duyên, hỏi chả để làm gì”. Mà nhạt, sến thật. Thằng cháu cao to như thằng Mỹ lai của ông cười cười im lặng. Mẹ

nó, cũng cười, sau một lúc hỏi: “Ông ở đâu về thế?” Ông ngoại bị câu hỏi không ra thật lòng, không ra hỏi đểu, chưa biết trả lời thế nào thì thằng con rể nhiệt tình, tốt bụng, chân chất thật thà, với ngay cái chén hạt mít, rót luôn chén rượu thuốc cho ông, nhân thể rót thêm cho mình. Đưa vào tay ông một chén, cười kha kha: “Ông ở đâu về mà chả được. Đi xa hay đi gần đều là đi. Miễn là ông về”. Giơ cốc rượu lên ngang mặt, rồi tự chạm đánh cách, cười nhe những cái răng rất to, dính cục tiết luyệt. “Chúc mừng ông về. Cạn đi ông, rượu thuốc tự tay con ngâm, không ngộ độc đâu”. Ông cố nhe răng cười, không nhe rộng được vì xót như xát muối. May mà có chén rượu cho qua cơn nhạt, qua những câu chưa nói đã biết sến, giả dối, vô cảm.

Ông ngoại cho con gái 10 nghìn USD để làm vốn. Ông nói, ai cũng cần phải có vốn vào đời. Nhất là đàn bà như mày. Đủ các loại vốn, từ vô hình như học thức, nhan sắc, duyên dáng. Ba cái đó, chẳng may mày hơi bị khiêm tốn. Bố mẹ muốn cho mày lắm nhưng ông trời không hào phóng cứ thò ra một thì lấy lại ba. Bố cũng không sung sướng gì. Bố cũng bất lực giống như việc cưới mẹ mày làm vợ, mắt tinh tai thính hẳn hoi, có ai đoán được lại điếc và dở hơi dần theo năm tháng vậy đâu. Ba cái thứ trời cho kia, con đã khó khăn. Bố đành bù lại cho con cái hữu hình trông thấy, sờ thấy, tác dụng tức thì, đấy là

tiền. Bố cho mày làm cái vốn giặt lưng. Đời người, đa phần ai cũng vật vã hô hét lên là ngắn. Nhưng vô phúc đôi khi nó cũng rất dài. Dùng cái đời mình triệt để thì bao nhiêu cũng thiếu. Vật vờ, ra ra vào vào loanh quanh bán kính năm mét như mày, đời không ngắn lắm đâu. Luyến không nghe, mà có nghe cũng không hiểu lắm cái lối ví von vòng vèo vắt vẹo của bố. Bố đúng là già, phức tạp, đi khắp thế giới không dọa được ai, quay về khó khăn ngôn từ với con gái. Con gái thì học hết lớp 10, không trung cấp, đại học. Mẹ nghênh ngang có mụn con gái nhìn đâu cũng thấy kẻ gian lừa đảo, cưỡng hiếp con bà đến nơi, chữa hoang ra đấy thì nhục. Bà quyết làm rào chắn tai ương bằng cách mở ngay quầy hàng xén bán hằm bà làng đủ thứ theo mùa. Dưa muối, cà muối, vừng đen, gạo nếp, lạc rang cho tới bột giặt, dầu rán... Con cứ ở nhà trông quầy tạp hóa, theo thời gian nâng cấp thành Siêu thị Mini. Bỗng dưng, sau bao nhiêu năm bố đi đường bố, vẫn minh trời Tây bố nhiễm, bố hưởng, chợt một lúc, giật mình bố xót mụn con gái. Xót nhất là khi thấy con người ta sao biết sống cho cái đời mình thế, biết hưởng những thứ vẫn mình thế, mà con mình lại tằm tối thế? Sao cũng giọt máu mình, hít thở chung bầu không khí với mình, ăn cơm một mâm, ngủ một giường mà nó không theo mình bước ra khỏi cái đời u mê? Bao đêm ngồi dưới trăng sông, trong vắt không khí Âu châu, vắt óc tự hỏi nó u mê thế từ đâu? Nó luôn

cổ thủ trong mái nhà đó, trôi đi cái thời gian đẹp đẽ nhất của đời người với thằng chồng không chỉ quanh năm giã giò mà còn ăn nguyên liệu làm giò một cách khoái cảm, rồi đẻ tọt ra một thằng con và đeo ngay cho nó một cái rọ vô hình tằm tối, ngu độn của sự cổ thủ, không dẫn thân, bứt phá. Không cần biết đến ngoài kia người ta đi tới đâu, hưởng thế nào. Nát óc, thất ruột xót, tự xỉ vả hay tại mình mà con nó ra nông nổi này. Minh sai từ đâu nhỉ? Thế là đành dẫn từng bước. Tao đành khai hóa văn minh cho mày bằng cách mua cho mày cái ti vi, cho mày tiền mắc cáp, 34 kênh mày xem trong lúc chồng mày giã giò, mày vừa với lên cho cao bằng thằng con để đút cơm cho nó, vừa nghe tí tin thời sự trong nước và quốc tế cho nó bớt u mê. Lâu sau, đầu lại vào đấy. Bắt đầu thời đại bùng nổ thông tin, thế giới đang cào phẳng dân, bố thương chúng mày lắm, gửi tiền cho sắm cái vi tính đời chót, nối mạng nhanh, chỉ cần bấm vào con chuột, là mày đã buôn chuyện với bố tận đầu tận đầu. Đợi hơn bốn tháng. Ngày nào bố cũng yahoo.com. Ngóng con mà tịnh chẳng thấy con yahoo.com lại một lần. Gọi về hỏi, hai vợ chồng tranh nhau kể tội cái máy tính của bố. Từ ngày có nó, hai bố con thằng Dương xung khắc như quân thù quân hần. Tranh nhau chơi điện tử, mua bán máu ảo bằng tiền thật bắn nhau đến hết máu thì mua tiếp. Luyến tự ái, trích lãi tiết kiệm từ tiền bán giò chả, làm thêm bộ vi tính nữa,

nổi mạng tại nhà, thông hai máy, bố con xơi nhau chí chết, thằng nào khỏe thằng đó thắng. Bố già nghe xong thông tin, cắn khẩu. Túc điên lên, đập điện thoại, nước mắt ứa ra, rên rỉ: “Con làm ác với ai đâu, sao Trời phạt nặng thế! Ai ra đi mà chẳng để lại bóng. Chẳng lẽ, bóng của con lại là một lũ ngu độn đó?” Cùn quá, ông tặc lưỡi. “Coi như không có”. Một là, ông coi như không hề có con. Con là thứ cần cho một đời, là nhãn mác cho một người mà còn không cần, nghĩa là hết. Nhưng rồi, không cần không được. Không ổn. Nó lù lù ra đấy, sao lại nói không có. Thế là cùn hơn. Bớt ích kỉ hơn. Tự coi như mình chết rồi. Đâm tàu đâm xe, bệnh trọng, lăn đùng chết tươi, chôn xuống đất hay hỏa táng, nắm tro tàn thả xuống sông. Xong. Khởi nghị cho nát ruột. Xong được vài ngày. Lại không xong. Mình mới gần 60, ra đường gái chạy theo anh ơi anh hời, trước khi vào hội nghị thì điện thoại lưu 180 số, kết thúc hội nghị kiểu gì cũng thêm thành 186, 190 số của các bà cô bà đâm mắt xăm xanh tím ngắt. Chết cũng khó lắm. Không chết được. Nói tóm lại, không phải cứ muốn mà có con, có cháu, có vợ ngày càng điếc. Cũng không phải muốn mà tự nhiên thành người không vợ, không con, không cháu. Không phải cái gì cứ muốn là được. Kể cả việc tự mình coi mình chết rồi. Kết thúc vấn đề. Mày chết. Con mày chết. Chồng mày chết. Hay tao chết. Tất cả đều không ai chết. Chỉ còn

một cách duy nhất, hèn nhất, là cho tí tiền. Cho mày làm vốn. Rồi mày và tao chia tay. Kết quả của chuyện không ai được chết mà phải tất cả cùng sống, là 10 nghìn USD.

Bổng đừng có 10 nghìn đô, vị chỉ là 200 triệu tiền Việt Nam đồng. Hơi kinh đây. Làm gì nhỉ? Mua sắm đồ. Khỏi cần, vì cái gì bố cũng cho lắt nhắt mua sắm thắm lâu. Mỗi lần chu du đâu đó về, tình thương của một người đi nhiều, biết nhiều, hưởng nhiều thấy xót quá cái lũ người thân ít ỏi của mình quanh năm tăm tối, thế là bù đắp ngay. Thay cái tủ lạnh, lên đời cái xe máy tay ga cho đỡ mỗi chân vào số. Nâng thêm tầng hai đi, chúng mày ba đứa lông ngỗng đi một dàn, nhìn đằng sau không biết thằng nào là bố, đứa nào là con, cứ quanh năm úp thìa trên một cái đệm mút quá đất, lún sâu như chìm xuống hố mãi sao được. Thế là lên tầng. Cả tầng hai có mấy phòng ngủ. Nhưng vẫn úp thìa. Đời nhiều tai ương lắm bố ơi, nhà con rất đọc báo công an, an ninh, pháp luật. Cứ sếnh nhà ra là chết toi. Không rời nhau được đâu bố ơi. Vợ chồng Luyến thức mấy đêm bàn cách tiêu tiền. Đúng lúc cam go đó, thì ông anh chuyên chộc tiết lợn cho thằng em có thịt tươi ngon dẻo dính già giò theo mụ chủ chứa sang Campuchia buôn hàng cấm. Vừa kết hợp du lịch loanh quanh mấy nước châu Á anh em, vừa thoát thai nghề đồ tể. Vận may tới, phải chớp thời cơ. Tân lấy của Luyến 1 nghìn đô, thuê một nhà giết mổ mới,

tự cung tự cấp, từ A tới Z. Làm ăn lớn phải thế. Nàng Luyện OK, khoái chí đầu tư chiều sâu luôn 20 triệu Việt Nam đồng. Thế là nâng đời thằng Dương. Từ ngày thằng bố chuyển cấp lên chộc tiết lợn, nghề già giò gia truyền truyền thẳng sang thằng con học lớp 11. Đúng là một quyết định sáng suốt. Cha truyền, con nối. Tất cả những tập đoàn lớn trên thế giới đều là anh em cha con chiếm lĩnh. Cấm không có người ngoài làm chủ. Công cuộc cải tổ lên đời tốn 20 triệu, người thỏa mãn nhất là Luyện. Thế là yên tâm tới chót đời thằng Thái Dương của mẹ. Con sẽ không phải bước ra ngoài đường kia, không phải ôn thi đại học, trượt thì sang trung cấp, không phải đi thử việc chạy lon ton hầu ông đi qua, hầu bà đi lại để may ra ba năm sau được thi tuyển công chức nhà nước. Đời người, suy cho đến cùng, có là ai đi chẳng nữa thì cũng cơm ăn ba bữa, quần áo thay hai bộ một ngày, ngủ quá tám tiếng thành u mê. Việc gì mà phải học lòi mắt ra, rồi ngoại ngữ A. B. C. D bon chen khốn nạn. Cuối cùng thì cũng là có tí tiền. Thái Dương khỏi cần đi đâu, cũng có tiền. Có tất. Mẹ Thái Dương thì yên tâm vì con mình vẫn trong nách mình, không ai đến mà cướp được. Từ ngày sang chuyên môn mới chộc tiết lợn, Tần nhốt một cái mọt ở đâu ra cái tính bạo liệt. Mẹ đẻ Luyện nghễnh ngãng, dờ hơi cũng bắt đầu biết hãi thằng con rế lành hiền, ngồi nhậu gât gù đụn thịt hàng ngày. Bà thì

Tranh: Nguyễn Quang Thiều

thầm với con gái nhưng vì bản năng người điếc, nên khi thì thầm cũng vang như đang nói trong phòng 60 mét vuông: “Sao tao thấy cái thằng Tân này nó không giống cái thằng Tân hôm nọ. Nhìn mặt nó kinh kinh”. Con gái hơ hơ cười, đập tay đánh bóp vào vai gầy của mẹ, mắng yêu: “Mẹ càng già càng duyên. Chả anh Tân đấy thì Tân nào vào đây?” Bà mẹ thở dài, tư tưởng hái rau muống trôi dạt: “Ừ thì đúng là thằng Tân. Nhưng không phải thằng Tân kia!” Ông bố ngoại giao mắt mũi cân đối như lai người Hy Lạp sau khi chi 10 nghìn USD, tâm thế thanh nhàn. Giải quyết được biết bao day dứt, ân hận trong lòng. Đúng là không gì xoa dịu vết thương tinh thần nhanh bằng bỏ ra một năm tiền. Ông quên phắt ngay lũ người thân ít ỏi lâu nay làm nặng lòng, tay trong tay nhân tình trẻ người Pháp, chu du khắp đó đây. Hóa ra, coi như tao chết rồi hay lũ chúng mày chết rồi không ổn, mà tao nợ chúng mày một tội, là hồn nhiên cho chúng mày có mặt trên đời mà không kiểm soát. Giờ, tao trả lại tí tiền, mày tự giải quyết cái đời mày theo cách mày thích. Thế là tao hết nợ.

✱ ✱ ✱

Lâu lắm rồi cả nhà mới ra đường ăn tươi một bữa. Ngày lễ, cả nước nghỉ. Mình phải tự thưởng mình chứ, lắm than mãi, u mê quá. Không biết từ hồi nào, Luyện

chưa soi gương. Khởi soi, chỉ cần chải cái tóc sợi to và cứng cho thẳng rồi kẹp lại. Chiếc quần bò may đo màu đen viền chỉ đỏ tết ở mép, móc cái túi gọi là túi cho vui chứ bên trong đựng độc gói giấy ăn cốt chấm mồ hôi cho chồng hễ cứ ăn là đổ ra như suối. Lâu lắm rồi, cả nhà mới xúng xính, dáng úp thìa ngồi, xe máy ống bô vỡ nổ bạch bạch phụt khói đặc quánh. Người đã đi rất xa mà khói thì vương vẩn mãi. Người ra đi đầu không ngoảnh lại. Sau lưng mình khói đã phun đầy – một cô bé ngồi lê via hè chơi chuyền ho sặc sụa vì khói thốc vào mặt, ứng tác ngay.

Cả nhà xúng xính quán vườn Tri Âm. Quán chạy quanh Hồ Tây lộng gió. Ba bề bốn bên không tường bao, không phòng máy lạnh. Trên đầu trời xanh bao la, mây trắng trên cao, nắng vàng ở dưới. Luyến cuống cuống tháo khăn voan hồng nơi cổ mình, trùm thẳng lên đầu thẳng Dương, như một cái lồng bàn úp, rồi bốn đầu khăn túm lại làm hai túm, cho khói bay. Thằng Dương vắn mắt tia máu đỏ, hóa đại, giật như điên chiếc khăn như muốn xé rách để chui ra, sùi bọt mép: “Mẹ làm cái trò gì thế? Điên à”. Luyến tỉnh bơ: “Che cho bớt gió. Có cái gì mà điên?” Dương đứng vụt dậy, hung hãn, giật mạnh chiếc khăn, vo viên ném xuống đất, lấy chân di lên, khóc nức, uất nghẹn: “Điên à? Có phải trẻ con đầu mà chụp khăn?” Luyến ngậy độn nhìn con, bất lực. Nhưng không cẩu,

vì cô đang mãi tính xem chui vào đâu cho bớt gió bây giờ. Tàn vào sau, ngồi xuống, chưa kịp hiểu chuyện gì giữa hai mẹ con, chợt nhìn vợ thẳng thốt: “Em bôi cái gì lên mặt kinh thế?” Luyến ngơ ngác, lấy tay chùi chùi rồi xòe ra xem. Không thấy gì. “Em có bôi cái gì đâu? Nhọ nổi à?” “Không, kinh lắm. Vào trong kia xem có gương không, soi đi”. “Kinh gì thì cũng nói đi? Bẩn là cùng chứ có gì mà anh làm em như hủi ấy”. Tàn im lặng, mắt trợn lồi, khua khua tay như đuổi Luyến kiếm chỗ tự nhìn mình đi, ngôn ngữ không đủ diễn tả. Cô vội đứng lên, giận dữ quát chồng, thấy sao tự nhiên dờ hơi tha nhau ra chốn đông người để lăm tai ương thế này. Vào phòng vệ sinh, cái gương bản nhem, đen đen trắng trắng có dí sát mặt cũng không thấy vết nhọ nào. Mãi, có mấy người đợi đi tè, hai chân xoắn vào nhau, mắt nẩy lửa nhìn cái con diên, chỗ người ta giải quyết nỗi buồn thì mày đứng chĩa thẳng mặt sát vào gương, tìm cái gì thế không biết. Một cô phục vụ lịch sự: “Chị có cần gương, ra ngoài này, em cho mượn. Gương trong đó không thật mặt đâu, treo cho có thôi”. Luyến cuống quát mừng theo cô bé thanh tú đi ra. Một cái gương, giữa giờ, Luyến ngó trước ngó sau cái mặt quen thân, tịnh không thấy có vết nhọ nào, tón tón cầm gương về ngồi cạnh chồng đang nâng lên đặt xuống chai Hà Nội lạnh, nói như hét: “Có cái gì trên mặt đâu mà ông cứ cuống lên?” Tàn tu nốt hụm bia lạnh mát

tê tái lòng, trợn ngược mắt: “Mở cái mắt to ra, tự nhiên đi bơi cái phần gì mà vàng ươm thế? Kinh quá, như bôi cứt trẻ con lên mặt ấy, có đi rửa mặt ngay không?” Luyến ngơ ngác: “Anh này lạ, ở với nhau gần ấy năm, có bao giờ em bôi phần bôi son đâu?” Tân khó chịu, quay ra tu bia. Thăng Dương chạy biển ra đứng đếm sóng mặt hồ. Lần đầu tiên, mười lăm tuổi biết thế nào là có một cái biển rất gần nhà mình. Biển ngay trong lòng thủ đô mà không thấy ai nói. Biển rộng, sóng đập tới đập lui, không chán mắt. Với Dương, đứng đếm sóng vào bờ rồi sóng lại chạy đi là quá đủ cho một ngày, khỏi cần ăn. Luyến ngơ ngác, mang gương ra đứng giữa giời, ngửa mặt soi. Một màu vàng như nghệ phủ đều như nhúng cả mặt vào chậu nước nghệ vậy. Sao lại thế nhỉ? Hai cái mắt cũng vàng, đôi môi có một viền đen đậm thâm làm nó gọn lại, hơi vều ra. Ấn tay vào hai má, phồng phồng... Sao thế nhỉ? Sao bỗng nhiên mọi thứ trên mặt mình như không còn là của mình thế này? Cái mà mình tưởng mình thuộc nhất, quen nhất, hôm nay bỗng lạ. Luyến quay vào, dùng dùng: “Anh uống xong chưa, không ăn nữa, đi về. Em cũng chẳng biết tại sao mặt em lại vàng ươm ra thế. Không biết có ai bôi nghệ vào cái khăn mặt của em không?” Tân uống hết chai bia, đứng dậy, kiếm lời, đến bên Thăng Dương đang bị những con sóng nhỏ đập vào mạn hồ mà ngỡ cơn sóng to táp lên triển cát ở

biển, giống những phim tuyến hình nó xem, giật mạnh tay con đang bám rất chắc vào rào chắn: “Về thôi Dương, mẹ mày không chịu ăn nữa”. Thăng Dương quay ra, mắt lóe những tia ác sắc nhọn: “Không về, con thích đứng đây”. Ánh mắt nó nhọn đến nỗi, Tần chùng người lại.

* * *

Sau ngày đi ăn tươi ngắm biển giữa thành phố, Luyến mới biết, mặt cô vàng suộm là biểu hiện cuối cùng của bệnh ung thư gan. Chả trách, lâu nay bụng cô mỗi khi nằm ngửa, cứ có một cục tròn tròn như quả cam, rồi lúc giống quả bưởi ngọt Đoan Hùng chạy qua chạy lại. Lúc nào ho, nó nổi trời lên, rồi biến đi. Luyến có sụt cân, nhưng cô không nghĩ đấy là do ung thư di căn, người bệnh bao giờ cũng sụt cân mà tưởng do mình ăn kiêng, mỡ bụng tiêu bớt, nên gầy. Ung thư là cái quái gì nhỉ? Chỉ biết ai bị ung thư là chết nhanh. Lâu nay, khái niệm về bệnh tật hay cái chết chưa bao giờ có trong Luyến. Cô không tin là một cái gì đó có thể phá mất đời sống lâu nay yên ả của mình. Chiến tranh qua lâu rồi. Đói nghèo càng không. Tai nạn thì có đi đâu ra khỏi nhà mà sợ xe máy, ô tô đâm chết? Tự nhiên, đang ấm êm tốt đẹp thế này, lại mọc ra cái ung thư? Ai nói Luyến đi viện xét nghiệm, chữa chạy, cũng không. Dứt khoát không. Điên à, vào viện cho bọn bác sĩ dọa khôn dọa dại lấy tiền. Có

ai vào viện mà không moi ra cả đồng bệnh? Không vào cũng dễ mà chết chắc? Luyến một tắc không đi, một ly không rời cái tổ chim câu với một cái đêm đêm đến ba người úp thìa bình yên ngủ. Vào viện. Ai đứt cơm mỗi tối cho thằng Dương. Ai bơm nước, tắt điện... Chao ôi, trông một cái gia đình bé nhỏ xinh xắn thế thôi, nhiều việc không tên lắm.

Sau chuyển ăn tươi không thành rồi Luyến phát hiện da vàng toàn thân đến khi chết, chưa tới trăm ngày. Cứ từ từ mà đời mình tuột khỏi tay. Giọng nói lao xao yếu dần. Rồi lao xao cũng khó. Ánh mắt đại dần. Rồi hết đại... Nhắm lại.

Không bao giờ mở nữa.

* * *

Luyến chết.

Mâm cơm không còn đủ bốn bát ba đĩa: bốn bát canh chua thịt cho mình, canh rau ngót thịt cho Dương, canh trứng thịt cho Tần, canh mướp đắng cho bà ngoại. Ba đĩa là: lòng lợn luộc, thịt rán và thịt kho. Khi còn hai bố con chỉ một đĩa tổng hợp mọi bộ phận của lợn luộc, nước luộc nấu cà chua. Cũng xong. Hấp dẫn không kém xưa. Bà ngoại dọn sang ngách bên, kiểm cái trảng hạt dài, nâu bóng, ngồi trước bàn thờ con gái, gõ cốc cốc cái mõ mua trước cổng Phủ Tây Hồ, mắt lim dim tâm sự

với con. Luyến chết, hai bố con thằng Dương quan hệ với bà ngoại như hàng xóm thân. Vợ mình là con người ta, con mình do vợ đẻ ra, suy đi tính lại chẳng bà con chi. Từ lâu, mối quan hệ mẹ con bà cháu chẳng chịt thân thiết là thế, nổi bởi một mắt xích chặt chẽ. Bỗng một ngày, một mắt xích bị gỡ, đứt phụt, thế là tan cả cái dây. Bà đẻ ra Luyến chứ có quen biết gì thằng Tân? Nếu nó không ở với con gái bà mà là ở với bất kì đứa nào khác thì nó sẽ mẹ mẹ con con với một bà già khác. Vì con gái bà thích nó, thì bà thích nó. Bây giờ, con gái bà bay hơi. Luyến như không hề tồn tại trên đời nếu thỉnh thoảng không nhặt được cái cặp tóc nó quên nơi buồng tắm, vài bộ quần áo lủng thủng Tân ôm sang đưa, nói bà mặc đi cho đỡ phí, để thì chật tú, vứt đi thì còn mới, làm giẻ lau không đắt vì rất nilông, lau không thấm nước... Thằng Dương đúng là do con gái bà đẻ ra, về luật thì là cháu ngoại của bà, nhưng từ nhỏ đến giờ, bà có được gần nó đâu để mà hình thành quan hệ thân thiết? Có bao giờ con Luyến nghĩ nó sẽ biến mất, để bà ở lại với hai người chỉ quen thờ chung không khí, đêm nằm úp thìa với nó mà không liên quan gì đến ngày tháng của bà. Tình cảm không thể có khi người ta cứ xưng xưng hô lên là: Đây là bố của mẹ, tức là ông ngoại con. Đây là mẹ của mẹ, tức là bà ngoại con. Nói xong rồi đợi ngay sau đó là tình cảm ào ạt ủa tới. Không thể được. Tình cảm lớn dần theo

thời gian sống, với những thói quen, cảm xúc yêu ghét, cả sự chịu đựng lẫn nhau. Không là bà ngoại, ông ngoại mà gần cái ngày tháng sống ba chìm bảy nổi vào nhau, còn thân hơn ruột thịt đấy mà xa cách. Đột nhiên Luyến không tồn tại, trơ ra bà. Gần 70 tuổi với hai thằng đàn ông lù lù thế kia, bảo bà quay lại từ đầu, bới lại trong tiềm thức xa xôi của mình cái gọi là tình cảm, không bao giờ được. Thôi thì không dừng lại không nhận đây vẫn là con rể tôi, đây vẫn nguyên si cháu ngoại tôi. Nhưng khó thế, mỗi bữa ăn chung, mâm cơm bày ra vội vàng, lúc nào cũng thiếu, lúc thì quả ớt, lúc bát nước mắm. Để rồi khi người ngồi đủ, đủ hết các thức, chợt trống hoác một góc. Luyến. Chỗ nó hay ngồi, giữa chồng và con. Tay gấp cho chồng miếng dồi hôm nay mỡ thơm, lại ấn vào bát cơm đầy vật vờ của thằng Dương miếng thịt nướng, ăn cố đi con, thông minh lắm đấy, rồi ngó sang bà, cười, con nấu canh cho mẹ với mấy con tôm khô...

* * *

Nhiều tháng sau.

Mọi người dù thành tâm thu xếp ngồi vào mâm cùng nhau, nhưng rồi tan ngay. Tân tống tất cả cơm, lòng, tiết, thịt vào một bát to, chan nước mắm cốt lên, cắt ba quả ớt chỉ thiên, rượu rót hẳn vào cốc hàng ngày dùng uống nước chanh, bùng ra cửa nhai, tu rượu, hai mắt nhìn

đường cho rượu đỡ nhạt, lòng đỡ tanh. Thằng Dương cũng một bát. Giống bố, nhưng cốc uống nước chanh ngày mẹ còn sống nay là bia. Cũng bưng ghế ra một nơi nhưng không phải ngoài đường mà ra trước ti vi, bật kênh HBO xem phim Mỹ. Còn bà ngoại. Lóc cóc gõ mõ, lâu lâu dừng gõ, húp thìa cháo mát tận đáy ruột, gõ tiếp. Sáng nào cũng đặt nồi cháo, đậu xanh, đậu đen. Bát đầu tiên cho con gái. Lúc sống, con chẳng ngó ngang đến mẹ. Bao tâm sức con dồn hết cho hai thằng đàn ông của đời con, mẹ có muốn chăm con cũng khó. Nay con lang thang đi mây về gió, hai thằng đàn ông lo thân không xong, sao biết cúng cho con bát cháo. Còn sống ngày nào thì nước mắt còn chảy xuôi ngày đấy. Mẹ sáng nào cũng mời con bát cháo thơm. Thôi thì bao năm xơi thịt, giờ húp cháo cho sạch ruột, nhẹ vía, đi đây đi đó cho đỡ tù túng.

Hai bố con từ ngày Luyến chết, mất luôn quan hệ cha con kính trọng lễ nghĩa, chuyển thành hai thằng đàn ông trong một nhà. Bố đứng bấm máy giặt, gọi ra: “Ông còn cái gì thì ném hết vào đây, tôi quay luôn một thể”. Con dọn bát ăn cơm, cầm chai rượu làng Vân sóng sánh cạnh bên dưới, hỏi không ngẩng mặt: “Ông uống rượu hay bia đây? Nếu bia thì còn, rượu thì hết, đưa tiền tôi đi mua”. Hai người, lưng to phè, vai vuông, tóc dài trùm ngang dọc hiểm dùng lược chải, nhanh gọn mười tay cào cho

xong, nhìn sau lưng, nghe đối thoại ông ông tôi tôi, cảm không biết thằng nào là bố, đứa nào là con.

Luyến chết.

Tân được thẳng lưng ngồi hút thuốc. Ngày trước, khi thèm, anh phải vờ đi đây đi đó, miễn là thoát ra khỏi ngôi nhà, rít như nuốt chửng khói thuốc vào bụng cho nhạt cơn ghiền. Giờ thì Tân ngồi đầu, khói mịt mù quanh đó, không kém gì Lam Trường Đan Trường, hát càng hăng khói xịt từ đuôi càng mịt mù. Dương cũng tự do đắm mặt trong những đụn khói, thấy thơm thế này, sao ngày xưa mẹ hay hét lên như cháy nhà phát khói. Mấy lần rình ăn cắp một điều, nhưng thấy bố bất ly thân bao Vina, cậu tập hút bằng cách nhạt lại những điều Tân ném đi, châm lại, hút gỡ. Mấy lần đầu, đắng nghét. Bao nhiêu cái thơm tho bố rít hết rồi, cái còn lại Dương hít khét lẹt mùi lông lợn cháy thui. Đến khi tự tay mua một bao, lại được đưa từ bàn tay mịn màng, những chiếc móng tay bé xiu sơn đỏ bầm của cô bé bán rong bên hồ, thì Dương thấy không gì ngon hơn nuốt khói vào bụng. Cô bé không biết từ đâu tới, cứ tối tối ngồi bày bán vật xoài xanh, củ đậu, cá chỉ vàng, mực nướng. Toàn những thứ vật vãnh, nhưng ấn tượng. Mùi ra mùi, vị ra vị, khách đông vòng trong vòng ngoài. Người ăn xoài xanh chấm muối ớt chua chảy nước mắt nhưng mũi lại hít hà hương cá chỉ vàng nướng. Mực cơm một nắng, con nào cũng xinh xinh như mấy ngón

tay cô chủ, quần lại trong đĩa sắt đổ ít cồn 90 độ, bé lại bằng cái lá khô. Xé tơi ra, kéo phắt luôn nửa lít rượu. Từ ngày biết mua bao thuốc Vina đầu tiên trong đời, đích đến của Dương không còn là cây trứng cá trước nhà nữa, mà là góc nhỏ xíu của cô bé bên hồ. Chưa bao giờ Dương nói một câu với cô, nhưng ngồi bên cô hàng giờ, vẫn không đủ. Cô bé cũng hồn nhiên sai vặt mỗi khi khách đông, hai bàn tay xinh xắn như hai quả phật thủ bày biện, xếp sắp như múa. Rót giúp em cốc trà đá cho anh kia, cho bác kia cái bật lửa hộ em, ôi thôi chết, hết mất cồn nướng mực rồi, chạy ù ra bà bán thuốc tây đầu đường mua hộ em ba lọ... Dương làm hết, nhanh nhẹn như cậu và cô đã cùng làm những việc này từ rất lâu. Trời mưa, cậu ôm tắt cửa nả chạy vào mái hiên, che chắn. Tạnh lại lốc thốc bùng ra. Cho tới ngày, một chiếc xe SH xanh biếc, từ đầu tới cuối xe rồng bay phượng múa, cưỡi trên đó là một chàng trai cao, gầy, tóc phần trên vàng, phần dưới xanh, những mụn trứng cá đỏ đỏ vàng vàng phủ đầy mặt làm hai con mắt chàng thêm phần biêng biếc xanh, hai cái ria hai bên mép tia kĩ, giật giật hiện ra, cô gái đang ngồi sau cái bàn gỗ con, tay cầm con dao Liên Xô nhỏ nhưng dài và nhọn, phi dao cắm phập xuống đất, nhảy qua mặt bàn ôm chầm lấy chàng trứng cá: “Anh được về rồi à? Lúc nào thế? Mất bao nhiêu cho nó?” Dương thần khuôn mặt trái bầu. Nhìn mãi. Đầu không nghĩ ra cái gì, lặng đi về.

Tối hôm đó. Bố Tần đi Bắc Giang, đánh một mẻ về phục vụ bảy cái đám cưới vì năm Đinh Hợi, cưới nhiều đề lắm còn giành lộc trời, Dương làm hết chai Lúa Mới và hai gói Vina. Ruột nóng, cổ cháy, bụng cậu quặn lên từng cơn. Bên kia. Bà ngoại điếc gõ mõ to như đánh trống làm bên này thêm nung đốt. Cậu vùng dậy. Chạy ra hồ. Đang cuối xuân, đúng tiết nồm. Sương mù hay mưa bụi như nhau, tất cả chìm trong màn khói như trong phim cổ trang Trung Quốc. Không thấy thằng SH trúng cá bên cạnh. Cô bé vắn tay phải tay trái bán hàng như múa. Không có đồ ăn đồ uống nào mới nhưng nhìn vẫn thèm. Dương ngồi phịch trước mặt cô, mắt lồi ra. Cô bé lâu ngày gặp người yêu bị giam chín tháng tội đánh người, ngộ sát tặn Hải Phòng, nhờ ông chú làm to, biết đi đúng cửa nào cửa đó mở nên thoát án, phóng 80km/giờ, về thăm em phúng phính thơm. Nàng không cười nhưng cái bụng đang sưng nên miệng toét rộng, không sao co lại. Dương ruột càng quặn, cổ càng đắng. Gầm gừ ngồi, nàng lại: “Anh ơi gọt cho em quả xoài, rồi thái to to hơn hôm qua một tí nhé. Xong cái đấy, anh đổ hộ em ấm trà loãng ra cái gốc cây hoa sữa kia cho cây nó mát”. Hai bàn tay cậu gọt, xoài xanh vỏ mỏng dao sắc sao vỏ không đi mà dao cứ bập vào thịt? Nghiêng cái ấm đổ trà, trà không ra mà rơi nguyên cái ấm, vỡ làm sáu mảnh... Cô gái không những không kêu, phá ra cười, hai mắt lóng lánh đen làm

mấy cái răng thêm trắng, cái lưỡi hồng nhỏ xíu đưa ra thụt vào, chỉ muốn nắm giật tung ra cho rồi. Dương vùng phắt người, ôm choàng lấy cô bé, vật ngửa ra bãi đất trơn lì, hai chân cô chới với giờ lên vẫy chào mời gọi người đi qua. Dương ngoạm thẳng vào môi cô bé, cắn mạnh, rồi dí chặt miệng cô xuống, nhằm lòi bằng được ra cái lưỡi bé xíu, xem nó ra sao. Bố nó ngày xưa cũng nhờ có cắn mà lấy được mẹ nó làm vợ. Nó thì chẳng nghĩ xa, chỉ thấy cái bụng muốn cắn là làm. Cô bé giờ chân lên trời, rên ư ư rồi thè lưỡi mèo nhọn xinh cho Dương ăn. Bụng cậu quặn thắt, như ai nắm cái xương sống nằm giữa hai hàng xương sườn mà rút một cái như giật cái dây chỉ khâu của hai mảnh áo, rồi tung ra.

Sau hai ngày cô bé về nhà Dương ở, bố Tân lừ lừ, đặt kịch chai rượu Lúa Mới đời mới loại to, kèm một cái tai lợn luộc cong cong như chiếc lá đa già xuống mâm, nhìn cô bé đang chống cằm chui vào lau gắm tủi để đến mấy tháng không ai nói vào: “Dọn cơm ăn đi rồi làm”. Mâm cơm ngay lập tức chênh ềnh giữa nhà. Lại bài ca bốn bát ba đĩa thừa nào. Gan xào, thịt luộc, nước dùng xáo măng, đĩa xoài xanh ngâm nước mắm ớt ngày xưa chưa có... Bố ngồi bên cốc rượu trắng trong đầy như nước lọc. Con cũng cốc vại, không rượu mà bia. Bà ngoại góp vui tiếng mõ cốc cốc bên kia tường vọng sang chát chúa như muốn phá tung, đập tan xem bên trong cái cục gỗ tròn

ấy có cái gì. Cô bé ngồi chỗ Luyến ngày xưa, nghiêng bên phải ngày xưa: “Tai lợn hôm nay đây, cắn sấn sặt sường cả răng, nhĩ anh Dương nhi?” Ngả bên trái ngày xưa, nhe răng xinh: “Chú ăn ớt thế không sợ mù mắt bực dạ đây à? Mai cháu ngâm cho chú lọ dấm, ít tỏi. Mỗi ngày nuốt vài nhánh, ung thư chỉ có mà tắt điện!” Đêm xuống, thay vì ngồi mực nướng xoài xanh bờ hồ thừa hàn vi, giờ ấm êm trong nhà, sành điệu. Sau bao tháng ngày hai máy tính không bắn nhau chát chúa, máu giả tiền thật, giờ được lau trắng phau. Anh một. Em một. Bên em thì Mĩ Tâm tóc nâu môi trắm thời xưa hát sùng sục lửa. Bên anh Duy Mạnh thất tình, nảo nề đau thương trước nhà người yêu xúng xính đồ cưới về với chồng giàu, không cờ bạc, nghiện hút. Cô gái quay sang, ngâm ngùi: “Thấy chưa, nghiện là khổ thế đấy. Đã mất nhà, khốn nạn, mất cả người yêu. Anh đừng nghiện, mất em đấy. Máy thẳng trước yêu lắm cũng vì nghiện mà em dứt áo ra đi”.

Đêm xuống.

Tân một mình ôm gối tầng hai. Dương còn queo dưới đất. Cái giường chứng nhân lịch sử bộ ba úp thìa thừa nào, giờ cô gái dang thẳng chân tay, hồn nhiên khuôn mặt non tơ, miệng xinh bĩu bĩu, thỉnh thoảng cái lưỡi rần nhộn nhộn hồng hồng đưa đẩy ú ớ mê. Hôm nào thẳng SH nhiều trứng cá từ Hải Phòng phi nước đại về, cô bé cơm canh cẩn thận, bày biện như thể hồn Luyến

hiện ra sắp đặt: “Xin phép chú, phép anh Dương, em biến mấy ngày. Xong việc, về ngay. Quần áo mọi người thay ra tống hết vào cái chậu, đừng đổ nước chổng bốc mùi, kinh lắm. Để nguyên đấy, về em giặt”.

Thường những lúc đó, Dương chia khuôn mặt treo mấy trái bầu của mình về phía cô gái, không gật không lắc. Ngây nhìn.

Chỉ có Tân ậm ừ: “Đi đâu thì đi, rồi nhanh nhanh mà về!”

Trong
lúc
ăn
một
bát
phở
Gia
truyền

Đúng lúc thằng nhóc dùng tay bóp nặn trên
cái mặt đầy trứng cá bung bét chảy nước
vàng vàng đỏ đỏ của máu và dịch bưng đặt trước mặt
cô bát phở tái gấu, ngoài cửa, hai chiếc xe máy mới bóng

màu sơn đỏ xịch. Bốn thanh niên, đội mũ bảo hiểm, đeo khẩu trang dựng xe, tỉnh bơ, vênh váo đi thẳng vào bàn góc trong cùng. “Ba nạm gân, một tái không hành, hai quẩy, bốn trà đá, tám trứng chần cả lòng trắng, bát hành tây giá sống riêng”. “Có ngay”. Chủ quán đang dán băng dính cầm máu khắp mặt, kết quả của cuộc tân trang sắc đẹp xâm lông mày tẩy nốt ruồi, hào hứng đáp. Liền đó là tiếng dao chặt trên thớt chan chát, tiếng đập bệt những củ hành sống. Rồi những bát phở nghi ngút hơi thơm ngậy mùi mỡ bò ngang qua cô.

Cô vắt chanh, lấy thìa dấm tỏi thơm vị chua, vài lát ớt vàng, chút tương ớt cho màu sắc, bắt đầu ăn sơi phở nóng đầu tiên.

Phở Gia truyền này có từ thời Pháp. Ông chủ người Nam Định, kéo cả nhà lên Hà Nội lập nghiệp. Ông chết đã lâu. Con trai trưởng, con trai thứ tiếp quản Gia truyền cũng chết đã lâu. Nay là đời cháu. Sau mỗi một lần thay chủ, dù là người chính tộc, hương phở gốc lại một lần phai pha. Ngày xưa. Ông già cẩn thận tự muối vài chục chum mắm chặt cá cơm để nấu nước dùng. Thịt bò tự tay chọn, không chỉ dẻo dính mà phải thơm. Miếng gầu luộc chín, cách mấy dãy phố nhà nào ăn cơm nước rau muống chay, vẫn như ăn miếng bò chín đậm đà hương luộc bằng nước mắm cốt. Bây giờ, bọn cháu ông bán thêm phở xào, phở tươi cuốn, bò cuốn pho mát hay cải xanh. Phở Bắc nhưng thả giá sống kèm hành tây.

Cô ăn phở ở đây từ bé. Trí nhớ tốt, nên mỗi đời đổi chủ, bát phở quen không chỉ thay từ bát men sứ sang bát nhựa cứng, mùi hương phở đậm cốt mắm chặt sang mùi hoa hòe, quế nướng, mà thay luôn cách phục vụ. Ngày xưa, từ ông chủ đến người chạy bàn thấy khách giống như gặp họ hàng xa, lịch sự ân cần thuộc tính từng người nếu đã ăn một lần. Hai năm sau quay lại, vẫn nhớ bác này nước trong, không hành, hay cô kia nhiều bánh, ít thịt. Giờ, nhân viên thuê dễ dãi miễn lương tháng rẻ. Rẻ thì luôn kèm theo sự bẩn, giọng điệu lời nói bỏ bả, coi khách đến ăn không khác ăn xin, ăn quýt.

Biết là thế, nhưng cô vẫn tự thưởng cho mình mùi hương phở bò quen quen, góc phố quen quen mỗi sáng chủ nhật. Sáng duy nhất thông dong. Lát ăn xong, cô sẽ băng ngang đường, nơi ngã ba phố, dưới tán cây bàng lá đỏ mùa đông, vào “Héo hơn cà phê”. Nơi cô có thể ngắm xe máy ô tô vùn vụt lao qua trên bờ đê cao, có thể ngồi hàng giờ, chỉ để nhìn, để nghe trong hơi gió lạnh, thoảng mùi cà phê nồng ấm, mùi lá cây giập vỡ sau cơn mưa, mùi nhà ai kho cá, mặn đắng nước mắm, hay mùi bánh chuối rán bà béo gốc cây đa sát cổng đình.

Choáng.

Sau tiếng bát rơi, không vỡ, là mẹ mày, ăn uống lúc nào cũng hậu đậu.

Đang nhắm miếng gầu mỡ thái mỏng thơm ngậy, cô giật mình, quay sang.

Quán đã đông. Phía bát rơi là góc bốn thanh niên mới vào. Ăn nhiều thứ hỗn độn, trước mặt đến chục cái bát. Những cốc trà đá la liệt. Thằng gạt tay rơi cái bát xuống đất, tỉnh bơ. Thằng bên cạnh nhặt, im lặng. Thằng cúi bậy là thằng không làm rơi, cũng không cúi nhặt. Phía khác. Hai ông bà già, quần áo trang trọng từ trong tới ngoài, cốt cách ngay ngắn như đang tiếp khách ngoại giao chứ không phải ngự nơi hàng phở. Bà vợ lịch sự khều từng sợi phở như sợi bánh phở đau. Ông chồng thì nhắm củ hành với chén rượu. Nhìn vu vơ, nhưng tâm trạng. Phía khuất nhất, là một người đang ông râu rậm, mặt lì, cằm cúi nhai.

Tất cả đều nhìn cô ẩn chứa điều gì. Trừ bàn của bốn thanh niên ăn uống ồn ào. Nếu là người quen, gặp ánh mắt kiểu này là đọc được họ muốn nói gì. Nhưng là người lạ, nên cô chịu. Nhưng dứt khoát là họ muốn nói điều gì đó. Bà già còn vờ kéo sợi phở vào miệng, hất hất cái đầu ra hiệu. Khi cô chăm chú nhìn, bà lại cúi xuống, tỉnh bơ. Người đàn ông râu rậm cũng nhìn cô chăm chú. Đôi mắt đen, sâu như xoáy xuyên vào ruột, nhưng không thể hiểu ông ta muốn gì. Cô lại cúi xuống ăn. Dấm và chanh cộng tương ớt, cho vào bát không nhiều, nhưng để lâu thành chua. Miếng phở trong miệng không còn thơm ngọt và thấm thía qua lưỡi. Có cảm giác bất an, cô ngẩng lên. Lần này thì bà già không e dè, lấp ló nhìn

cô qua sợi phở nữa, mà là hất hất mặt ra hiệu. Vòng hất của bà rất cụ thể như sau: hất cái một, về phía bốn thằng thanh niên bặm trợn. Hất veo cái thứ hai quyết liệt hơn, vào cái túi da khá to của cô để trên chiếc ghế cách người khá xa. Hất cái thứ ba, ánh mắt xuyên thấu sắc lẹm, lời nhả: “Cất ngay cái túi đi”.

Cô lạnh người. Không kịp gật đầu đáp lễ thì bà già đã duyên dáng trở lại, cúi xuống tiếp tục khêu những sợi phở, như không có ba cú ra lệnh vừa rồi. Tự gồng mình che giấu từng cơn run đang chạy khắp người, cô lấy chân, kéo cái ghế lại gần, chợt thấy cái túi to thật. Một hộp trang điểm. Hai tuýp kem. Một bôi tay, một bôi cổ dưỡng da mùa đông. Cuốn truyện đọc dở, định sang “Héo hon cà phê” đọc nốt. Vài cái đồ lặt vặt. Tiền chắc không đến một triệu. Nhưng đúng là cái túi rất to, bằng da thật, nên không thể nghĩ trong đó linh kinh những thứ vô giá trị.

Bát phở chưa loét. Cô ăn cố, vẫn còn một nửa.

Ngoài cửa. Một chiếc xe thùng đồ xích. Bên thành xe, là những ngọn lửa đỏ chói, nhảy múa giữa dòng chữ “Bà Hỏa đã đến”. Nhảy phốc từ thùng xe xuống một thanh niên cao, gầy bụng mỏng lép, tóc cạo gáy, tay xách cái cân bàn to, đặt xuống sát đuôi ô tô. Trên thùng xe, còn hai thằng, tóc cũng dài, người cũng gầy. Chúng hoạt động như rô bốt điều khiển, rất uyển chuyển, nhịp nhàng. Thả

ba cái bình ga cao bằng đầu người xuống âm âm. Chúng hô hét bà chủ bằng dán linh tinh trên mặt ra mà nhìn cân. Bà chủ đang đếm tiền lẻ, chống hông quần dính đầy đá lấp lánh xanh đỏ lên quát lại “Để bố mày tìm cái sổ ghi lần trước đã. Cân chúng mày điều bỏ mẹ, lần nào cũng hao”. “Thế thì bố lấy cân nhà bố ra đi cho nó chắc. Bọn tôi cũng chỉ là cái thằng chở đến, thay lắp. Chẳng may nổ cụ nó cái bình nhà hỏa này, chúng tôi thành vịt quay Bắc Kinh, chứ chủ nó ở ở nhà vĩnh râu xem vô tuyến”. “Thì tao nói để chúng mày nhìn cân cho kỹ, chứ có phạt chúng mày đâu mà đã cãi. Tao nói chưa xong chúng mày đã cãi xong thế là thế nào”. “Gớm, hôm nay trông bố gớm quá. Đàn bà con gái lại cứ thích làm bố mới akay chứ”. Hai bên chan chát qua lại, nghe thì như sắp có đánh nhau, nhưng miệng ai cũng toét ra cười. Gần đấy. Bếp ga lửa phun phún phụt. Thằng bếp chính mặt cũng đầy mụn, mặc áo trắng nấu bếp toàn thân ố vàng màu phẩm đang xào đĩa phở cho một thằng nhóc liếm mép nuốt nước bọt nhìn chăm chăm đợi. Tay đeo găng dày, cầm một bên cán chảo điệu nghệ như múa. Hất bánh phở tung lên cao rồi hứng dưới, đặt vào quăng lửa ngàn ngạt bao quanh, liếm cả vào trong lòng chảo. Hất. Hạ. Hất. Hạ. Một màn tung hứng xiếc điêu luyện. Ba bình ga to được vắn vào gần khu nấu nướng. Những ngọn lửa nhảy nhót liếm quanh chiếc chảo mỡ. Thỉnh thoảng gió

tạt phải, lửa lượn sang phải. Gió tạt trái, lửa phần phần hắt sang phía mấy bình ga.

Mắt cô bùng sáng ánh lửa đỏ của bình ga bắt cháy. Cột lửa lúc ấy chắc cao bằng tòa nhà bốn tầng bên cạnh, kèm theo một tiếng bom phá. Những người trong quán phở này, kèm khu vực xung quanh bán kính một kilômét, và cô, sẽ bay vút thẳng lên trời, mỗi người là một ngọn đuốc, hai chân vẫy vẫy bay. Điểm rơi chắc ở Ba Vì, mắc trên những ngọn cây.

Đang miên man nghĩ, nếu mình bay đến núi Ba Vì, cô chợt giật mình về thực tại. Bình ga cao to chưa nổ. Cô chưa thành ngọn đuốc để được bắn đến nơi cô thích là Ba Vì. Mấy thẳng chờ ga chưa thành vệt quay Bắc Kinh. Tiếng bà cụ lịch sự hét thất thanh “Các cháu ơi, không đùa với lửa được. Phải đẩy mấy bình ga mới ra xa bếp ngay. Nguy hiểm quá”. “Gớm. Bà già sợ chết quá đấy. Thanh niên trai tráng chưa vợ con đây còn chẳng tiếc, bà già thế kia thì tiếc cái gì. Nổ được nó đã nổ rồi. Cứ chén ngon đi, chết khó lắm bà ơi”. Thằng nhóc tung hứng chào phở xào đáp lại chan chất.

Mặt bà cụ xanh lét. Ông cụ thất thần, dáng xiêu vẹo. Chân bà đá vào chân ông. Hai người bỏ dở những thứ đang ăn, đứng dậy. Mắt họ nhìn ánh lửa, thêm sự phản chiếu của mấy bình ga đỏ, cả khuôn mặt chuyển màu cam. Bà cụ không chọn lối đi thẳng, để ra đường ngay

theo ông, tiến sang phía cô. Thật nhanh, bà ghé xuống nhặt một cái tăm ở cái ống đũa, trước mặt cô: “Cẩn thận cái túi. Bốn thằng kia là cướp. Chúng có dao trong túi áo”. Bà nói nhanh, đi như lướt ra đường, mặt tỉnh bơ như thám tử tư chuyên nghiệp. Từ sống lưng, như có một luồng hơi nóng chạy qua. Rất nhanh, sức nóng tỏa lên mặt, và các chân tóc. Thoáng chốc, cô sững sờ hồi.

Cả quán phở, một mình cô có túi. Bốn thằng kia ăn mãi không xong. Giờ cô mới để ý, chúng mặc áo choàng dài gần đầu gối. Hai xe máy không biển số. Thằng nào khi vào cũng có đeo khẩu trang. Thôi đúng là cướp rồi. Cô có đọc trên báo, dạo này, cướp hay đi xe không biển số, đội mũ bảo hiểm và đeo khẩu trang che mặt. Vũ khí chúng dùng là dao, kiếm hay súng tự chế. Những thứ chúng cướp là xe máy, túi xách, điện thoại di động, máy tính xách tay, dây chuyền... Và nếu đối tượng chống cự, sẽ chém dần mặt hoặc là bắn phi tang.

Hai bàn chân trong đôi giày cao gót ướt như đổ nước. Mồ hôi toá ra khắp nơi trên người cô. Người đàn ông rậm râu ăn xong, nhìn cô thật sâu. Cô cũng sâu sắc thành tâm, pha lẫn sự đau xót, tuyệt vọng nhìn lại. Mắt anh thật to, đôi mày rậm, bên mép phải có một cái sẹo nhỏ, cặp môi đầy, khóe miệng hơi vếch lên. Hai bên nhìn nhau đăm đăm, như thể bên kia nói, chúng là cướp có vũ khí đấy, bên này đáp, tôi biết rồi, tôi phải làm gì bây giờ hả anh.

Người đàn ông trả tiền, nhìn xoáy vào ngăn kéo mở rộng đựng tiền, nhìn cô chủ đang lăm bắm nhắc lại những con số mà người nào đó gọi đến ghi số lô đề ngày hôm nay không ngẩng lên nhìn khách trả tiền “Ba chín. Chín ba. Hai bốn bốn hai, mỗi con một trăm...” Lòng cô chột quặn, như muốn vùng lên gọi người đàn ông kia, hãy ở đây, rồi đi ra đường cùng tôi, một đoạn thôi, để tôi chạy thoát mấy thằng cướp chuyên nghiệp có vũ khí kia. Muốn làm thế, nhưng hai chân cô trĩu nặng. Đầu cô bùng nhùng đau buốt. Hai mắt như lồi ra khỏi mặt.

Bát phở của cô còn một phần ba. Nguội, chưa loét. Sợi bánh phở trương to, những cái hành lá cũng to, nước cạn đi, bát phở trông thật gớm. Cô muốn đứng ngay lên, đi ra đường xuôi ngược người qua lại. Là chiếc tắc xi cô có thể nhảy lên rồi chốt cửa lại, rất an toàn. Là anh xe ôm có thể chở cô lạng lách hòa vào dòng người đông đặc bất cứ con đường nào, luôn gây khó chịu cho cô khi di chuyển mọi ngày nhưng lúc này lại có ích khi phải trốn một bọn cướp có vũ khí. Cả tuần ngồi trong căn phòng chín mét vuông, chung với ba đồng nghiệp, dưới ánh sáng của bốn bóng đèn nêông, cửa sổ luôn đóng để chống bụi, chống ồn. Cô luôn ngộp thở. Cô đã ngóng cái sáng chủ nhật này từ đầu tuần, vì biết là sáng duy nhất mình được thông dong hít khí trời, dù ô nhiễm, nhưng thà ngoài trời ô nhiễm còn hơn phòng kín ô nhiễm.

Đằng nào mà chẳng là độc rồi. Nó cũng là sáng duy nhất được nhắm nháp hơi lâu cảm giác ấm áp của cái chăn bông, của tia nước nóng phun thẳng từ trên đầu xuống toàn thân, thông thả mặc cái áo len yêu thích, choàng cái khăn và đi bộ xa xa ra ngồi hít hà hương phở quen. Cô không nghiện phở, nhưng nghiện thói quen ngồi bên bát phở ngày cuối tuần, sau đấy là ly nâu nóng. Cũng không nghiện cà phê, nhưng hương tách nâu nóng luôn làm cô nhớ mùi da thịt anh mỗi khi họ yêu nhau. Mỗi hồi đầm đìa, anh áp vào cô đang lặng hít sâu mùi cà phê sữa tỏa ra nơi anh. Hồi đầu bên nhau, anh ngưỡng thì thoà, anh hồi lăm đấy, không biết em có chịu được không. Cô gật lia lịa, hít hà mùi hương đặc biệt, gật gật. Gật không rõ là có chịu được hay gật vì không chịu được.

Tự thưởng cho mình những điều thật nhỏ, thật riêng, sau một tuần hốt hải, là thói quen. Nhất là khi anh đang ở rất xa. Nhớ và chờ đợi luôn làm sống lại kỷ niệm mà hàng ngày ta luôn bỏ quên. Sáng chủ nhật là thời gian cô dành cho anh.

Mấy thằng bán ga đang thay bình mới vào chỗ bình cũ đã hết. Vẫn chưa thấy nổ bình nào. Trong quán, khách đứng lên đi hết. Còn lại cô và bốn thằng chắc chắn là cướp có vũ khí. Cô có hai cách chọn cho tính mạng mình, chỉ vì cái túi da, không có tiền, nhưng nó lại to, có vẻ rất quý. Một là ngồi lì ở đây, rồi gọi điện cho anh trai

đón. Hai là đặt ba chục nghìn trên bàn, phóng vút ra cửa, chạy sang bên đường, chui vào bất cứ quán cà phê nào, không nhất thiết cứ phải là vỉa hè có “héo hon”.

Vừa nghĩ mưu trốn thoát, vừa như muốn trình bày với mấy thằng cướp về những thứ để trong túi. Trình tự lôi ra cuốn sách dày, tuýp kem bôi tay, lọ kem bôi cổ bày lên bàn, lục tìm tiền lẻ. Bốn thằng cướp có vũ khí kia, mày nhìn mà xem, túi tao không có tiền bạc hay cái gì chúng mày có thể bán được. Đừng mất công vô ích. Cô lớn tiếng hỏi chủ quán có điện thoại để gọi nhờ, vì cô quên di động ở nhà mất rồi. Chủ quán đặt ngay chiếc Nokia đây mở “Gọi vô tư đi, sim khuyến mại đấy, càng buôn càng tặng tiền mới sướng chứ”. Bốn thằng cướp có vũ khí vẫn ngồi. Một thằng đi ra ngoài khạc nhổ cái gì đó trong miệng xuống cái cống trước mặt, rồi gọi điện thoại, mắt đảo điên nhìn theo người đàn ông sâu sắc mặt to, môi dày có sẹo làm duyên. Chiếc áo khoác hần mặc phất phơ hai cái vạt, cô thấy vật gì sáng loáng, giống như cái chuôi dao. Điện thoại xong quay vào, tiện tay làm thêm đĩa quẩy, đặt xuống bàn. Ăn gì mà lâu thế chúng mày. Cả chục cái bát trống trơn. Chắc chúng mày cả đêm nay lượn ngoài đường để cướp hay sao mà ăn lắm thế. Mỗi thằng ba cốc trà đá, mấy đĩa quẩy to. Đồ đạc trong túi tao bày hết ra ngoài để chúng mày thấy rồi. Không đi đi, cho tao bớt toát mồ hôi. Tao có mỗi mấy tiếng sáng

nay để hít thở, nhắm nháp mấy cọng phở sau một tuần cơm đựng trong hộp xộp mỏng như bánh đa nướng, động khê là vỡ vụn, xúc bằng cái thìa nhựa mỏng, bọc trong cái túi ni lông mỏng để ăn xong vứt ngay. Canh cũng húp từ túi ni lông. Bữa trưa nhắm lấp dạ dày một cách vô thức diễn ra trong mười phút, kể cả đánh răng và rửa tay. Bữa chiều nhanh hơn, thường là bánh mỳ hay gói xôi. Chấm hết bằng cốc sinh tố trái cây tổng hợp, hy vọng nó cung cấp chất dinh dưỡng cho một ngày. Chúng mày trẻ khỏe thế kia, kiếm việc gì làm chẳng được mà chọn việc đi cướp, sớm muộn cũng bị bắt nhốt thôi. Đi đi, để tao sang “Héo hơn cà phê”, hít hương nâu nóng, để gặp người yêu tao. Tao xin chúng mày đấy, tao khổ thế này rồi, có cần tao phải nói ra miệng để chúng mày hiểu không.

Hai bên như thi gan nhau.

Một bên lôi hết đồ trong túi ra để lên bàn, vờ tìm điện thoại chắc chắn quên ở nhà rồi. Cả cái ví cũng quên mất, lấy đâu tiền trả tiền phở bây giờ.

Một bên gọi đến cốc trà đá thứ mười lăm. Bốn thằng thay nhau nhắn tin và ra đường gọi điện thoại. Nói chuyện xong vào trà đá tiếp. Chủ quán chiu chít ghi số đề, trà đá à. Có ngay. Quên tiền à. Lúc khác trả, có bát phở đáng gì mà phải quýt của nhau đúng không.

Cuối cùng. Toán cướp chuyên nghiệp: xe không biển số, đội mũ bảo hiểm, đeo khẩu trang và giắt gươm, kiếm, dao, súng đạn hoa cải bắn một chết sáu, đứng lên trước. Chúng khuynh khoảng ra xe, nổ máy phành phành, phá những cột khói sau hai cái bô xe vếch ngược chĩa thẳng vào mặt người đi sau, phóng vút về cuối đường. Tổng thiệt hại bữa phở, quẩy, trứng, trà đá hết hai trăm tư. Chắc đã lên xong kế hoạch và chia địa bàn, chúng chia hai hướng ngược nhau đi, không cùng đường như khi đến.

Cô vẫn toát mồ hôi. Lăn xuống cuối cái túi sâu, lấy ra cái ví tiền không nhiều nhưng lũng củng các loại thẻ giảm giá, khuyến mại siêu thị, nhà hàng, thờ phào nhìn chủ quán vẫn chín năm năm chín đánh hàng dọc ba trăm, hàng ngang triệu mốt, đặt lên bàn hai tờ hai chục nghìn, rồi đi thẳng.

Sẽ không có mùi mồ hôi đậm hương cà phê nhiều cà phê ít sữa.

Sẽ không có tiếng lá khô chạy đuổi lào xào nơi góc vỉa hè khô. Không mùi cá kho tiêu của hàng cơm bụi gần “Héo hơn cà phê”.

Sẽ không có khoảng thông dong đọc nốt *Moon palace* đến đoạn nhân vật chính phát hiện ra lão già quái đản là ông nội mình, sau đấy là hành trình gặp bố đẻ là một lão béo gớm ghiếc.

Sẽ không thể tìm nơi nào bình yên hơn nơi chốn của riêng mình. Góc phòng mười hai mét vuông, không cửa sổ, không khí vào ra qua một chiếc quạt thông gió, giữa một chung cư cũ, đầu nhà nghiêng so với cuối nhà một mét một. Cái quạt để đầu này, nếu không chặn sẽ tự trôi về cuối tường đầu kia. Bát canh trên mặt bàn kính nếu muốn nguyên vẹn, luôn phải chặn bằng bát tô cơm nặng.

Sẽ không ra đường. Nếu ra đường, ăn phở hay uống cà phê, muốn yên thân, phải đi tay không. Chẳng may quên, trót mang túi, dù trong túi không có gì, cũng có thể bị cướp. Khi bị cướp, tốt nhất là đưa ngay những gì bọn cướp thích, nếu không muốn bị chém, hay bị bắn, hoặc ít nhất là ngã gãy chân, chấn thương sọ não.

Sẽ ở nhà. Tự pha cà phê, sau khi ăn gói phở ăn liền, mỗi sáng chủ nhật duy nhất là của mình trong tuần, nếu muốn bình yên và không bao giờ phải gặp bọn cướp chuyên nghiệp có trang bị vũ khí.

* * *

Ba ngày sau.

Trong lúc xúc cơm khô kèm miếng giò bò nhỏ, bằng chiếc thìa nhựa mỏng mảnh, mắt cô dừng lại trên màn hình máy tính, mục tin nóng có ngôi sao đỏ nhấp nháy, bắt gặp khuôn mặt một người thật quen. Đôi mắt to. Cặp

môi dày, khoe môi vếch nhẹ khinh mạn, một vết sẹo nhỏ khoe môi gợi cảm. Khuôn mặt thật đàn ông, sâu sắc, ánh mắt tình cảm như xoáy vào người đối diện. Cô dùng nhai. Bỏ hộp xốp nhỏ xuống mép, chỗ duy nhất thừa trên mặt bàn bên cạnh bàn phím máy tính, sổ và chồng hồ sơ dày ngất ngưỡng. Chống tay vào cằm, uống nước rau muống luộc bằng ống hút từ bình ni lông của suất cơm trưa hai chục nghìn, cố nhớ mình đã gặp người này ở đâu. Rõ ràng là đã giao lưu một chuyện gì đó, nhưng bắt gặp ánh mắt sâu thẳm đăm đăm này, cô không nhớ nổi.

Biết trong bộ nhớ của mình trong quá khứ, có hình ảnh người đàn ông với khuôn mặt rất nam tính này nhưng không thể bình tĩnh lục lại trí nhớ để thấy, cô cuống quýt di con chuột ngược lên.

Dòng chữ in đậm.

Sau chín năm lần trốn, tên giết người hàng loạt đặc biệt nguy hiểm đã bị Đội C14 Hà Nội tóm gọn sáng chủ nhật, tháng 1 năm 2010.

Ngày 4 Tết Canh Dần

Rồi
cũng
tới
nơi
thôi

Bắt đầu là một bản tin thời tiết từ vài dòng văn hoa du dương cố hữu đến quen trên trang cuối tờ báo: “... Bắt đầu từ ngày hôm nay, người dân miền Bắc sẽ bắt gặp một đợt không khí lạnh. Khoảng cách nhiệt độ ngày và đêm chênh nhau khá lớn. Từ 12 đến 24

độ. Đợt không khí lạnh từ phía Bắc tràn về nên vùng núi phía Bắc nhiệt độ có nơi xuống từ 4 đến 10...”.

Có vậy thôi. Thế mà tôi thấy luôn khuôn mặt ông. Người đàn ông chắc ở tuổi nào cũng vậy. Nét trai lơ, trái đời như được nhuộm từ ánh mắt, khỏe môi, bàn tay, cái lắc đầu như rất điệu nhưng không hề cố ý... Thậm chí. Có lúc hình như ông ngủ gật nhưng rõ ràng là ngủ gật cố tình. Thỉnh thoảng. Ông trở về trong trí óc tôi. Điều duy nhất tôi thường tự hỏi mình có phải tại tôi thần thánh ông quá chứ ông thực ra cũng bình thường lắm, như cả triệu người nướm nướp tóc đen, da vàng kia hay ông thật sự bí ẩn, quyến rũ?

Tôi không tự lý giải được mình. Mọi người bảo mình thường hiểu mình hơn người khác hiểu mình. Thế mà riêng chuyện cứ nghe tin gió mùa Đông Bắc, hay trời càng lạnh tôi nhớ ông. Nhớ quần quai. Nhớ bệnh hoạn. Từ lúc biết tin nhiệt độ có thể xuống đến 0 trong những ngày tới, người tôi nóng bừng như sốt, chân cuống lên vì những con gì đó lân tân li ti chạy trong mạch máu như thể nếu tôi không ngay lập tức nhảy lên một chiếc xe hàng nào đó, để ngậy ngậy ngấm con đường nhựa phẳng lượn lên lượn xuống như một dải lụa dài quấn những sườn núi, để cùng dừng lại ở một hai quán cóc bên đường cho hành khách nào thận suy, cứ dứt khoát phải giải quyết nỗi buồn xong uống một cốc chè mạn mới yên tâm cho

xe lượn tiếp. Và rồi ét ét dô dô vài lần. Vài lần đang ngồi thì bỗng va đầu đánh cục vào ghế trước vì ô tô của tao phải tránh xe máy của mày miễn không đi mạng nào là may lắm rồi. Chỉ khi tất cả tay xách nách mang xuống hết và trước mặt tôi là chợ Đồng Đăng thì những con gì trong máu tôi thôi chạy lân tân li ti. Người thôi bốc nóng. Chỉ dám tự hiểu mình thật đơn giản cho chuyện này. Đây là tôi có nhu cầu ở bên ông. Vào những ngày thật thật lạnh. Tôi cũng chỉ nhớ ông, vào những ngày “Miền núi phía Bắc trời rét đậm, có nơi có sương muối và tuyết...” Còn những ngày ẩm ương nồng nàn cái lương như mùa xuân cho tình yêu đâm chồi nảy lộc, mùa hạ tình yêu cháy bỏng, mùa thu nồng nàn... tôi không nghĩ con người là ông tồn tại trong cuộc đời này. Lại càng không có trong tôi.

Lạng Sơn. Đêm cuối năm.

Một năm nào năm nào tưởng không thể quên được thế mà lại quên trong khi vô tình như loang loáng bay trong không gian mùi cháo vịt quay Bắc Kinh ở một quán ăn đêm nào đó xa thật xa lại nhớ như vừa được húp một bát xong.

Ông ngồi gật gù ngủ với dáng bố cục thật chặt. Những đồ đạc của quán dồn sang một bên. La liệt bình rượu Trung Quốc thơm như tấm hương liệu. Hai con gà cời

truồng, không gian đã lạnh càng lạnh hơn, dù sau lưng hai con cởi truồng béo múp đó, thấp xuống một chút nghi ngút khói bốc lên từ nồi cháo gạo. Sau đám lung củng đó là cái phản nhỏ. Lù lù một đồng chắn nhìn kỹ thấy thò ra một cái chân đi tất đen to xù, ước tính chủ nhân của đôi chân đi tất đó phải cao mét tám, nặng tám mươi cân thế nhưng xét theo độ phập phồng của đồng chắn thì chủ nhân chắc cao thước rưỡi nặng 40 kg. La liệt dưới chân là bát, thớt, dao, rau thơm, bánh đa, miến... Lung tung loe toe. Rất bừa nhưng không bẩn. Trong ánh sáng dung đưa của hai ngọn đèn vàng chắc 40w, ông tóc dài buộc túm đằng sau bằng sợi vải vắt một bên ra trước, người hơi thụt xuống trong tấm áo dạ kẻ ô vuông ấm áp. Vì có ông. Tất cả giống một bức tranh.

Tôi ngồi ngắm ông ngủ gật có ý thức tạo dáng. Chỉ nhìn mỗi ông nhưng thấy tất cả. Không gian lạnh buốt thấu xương sau những cơn gió rất nhẹ. Thấy tiếng những người buôn nói chuyện hàng họ, trốn chạy công an thuế vụ bằng giọng rất đặc trưng không lẫn vào đâu. Thấy thỉnh thoảng anh xe ôm được “hàng sống” gọi chở em vào khách sạn tàu nhanh giá rẻ xài đỡ ngày đông. Thấy những người Trung Quốc làm việc chở hàng qua biên giới vừa húp cháo vừa tán chuyện ông ổng như thể ngoài họ ra, tất cả là tượng đá dưới âm ti... Chính vì thấy hết. Cảm hết. Lại lân tân li ti con gì đó bò trong người. Nhưng

lần này là con thèm rượu. Không có rượu thì nhạt lắm. Vô duyên và thừa thải chính mình lắm.

Nắm cổ một bình rượu, tôi lặng lẽ rót đầy chén hạt mít và tợp một hơi. Bắt đầu là mùi đậm như nước mắm cốt, cay xé cổ họng, rồi mới thơm. Cái con lân tân li ti đỡ chạy cuống cuống trong người. Làm chén nữa. Lại như uống nước mắm cốt. Lại xé toang cổ. Lại thơm... Đến phát thứ tư, ông vẫn vừa ngủ vừa điệu, nói “Cô lấy nước với trong ấm kia chiêu đi, rượu này đốt họng đấy”.

Tôi nhìn bức tranh bố cục chặt. Không giật mình thảng thốt khéo diễn như các cô gái gọi, hay diễn viên người mẫu giải nghệ diễn như thờ. Bình thản nhắc ấm nhôm lên và rót một cốc nước nâu nâu vàng vàng có tên là nước với. Một hơi hết luôn. Bấy giờ. Mới thấy rượu ngọt và thơm.

Bố cục chặt vốn gốc người Hưng Yên. Trong bản khai lý lịch ghi rõ sinh ra và lớn lên trong một gia đình danh gia vọng tộc, từ đời ông bà tổ tiên không ở trong chi này nhánh nọ của những dòng họ nổi tiếng thì tệ nhất cũng có nghề bán gai gia truyền từ lâu ơi là lâu. Từ bé đã được trong ấm ngoài êm hưởng theo nhu cầu, mười bốn tuổi Bố cục chặt vẫn uống sữa, ăn súp lấy tinh, lấy cốt. Mười sáu vẫn có chị vú vừa tắm vừa cho sờ tí. Cả hai cùng cười rinh rích tắm mãi không sạch vì chị tắm cho em xong em lại tắm cho chị. Rồi hai chị em cùng tắm. Cùng sống.

Chơi đến như Bồ cục chặt chắc chỉ thua vua chúa ngày xưa chứ cả vùng Hưng Yên không ai bằng. Cậu là thần tượng của nam phụ lão ấu. Mỗi người yêu cậu một kiểu. Mê cậu một lối. Cậu đến đâu bao giờ cũng có vài cái ghế đưa ra cậu ngồi. Cậu hợp cà phê đen ít đường các quán đều thuộc. Cậu hạ mông ngồi vào đâu, ba bề bốn phía tự sắp đặt thành một bức tranh. Thế làm gì cậu chả được nhiều người say. Cậu là người của đám đông, của sự ngưỡng mộ mà không lý giải cụ thể là được ngưỡng mộ vì điều gì. Chỉ biết là ngưỡng mộ. Chắc vì cậu đẹp trai, cao ráo, lại thơm, biết diện, lắm tiền. Đặc biệt cậu có duyên nói. Sau này, khi Bồ cục chặt vừa khóc khùng khục vừa miết mặt lên vùng bụng dưới gỗ gỗ mỡ chắc và mát của tôi, nói là nhờ làm tình nhiều với đàn bà đâm thành người sâu sắc hóm hỉnh. Sau mỗi trận mây mưa từ năm mười sáu đang trẻ khỏe chẳng nhẽ lại thờ hồng hộc lẫn đùng sùi bọt mép ra ngủ như những lão già chơi trống bỏi thềm gái, thích chinh phục và hiếu thắng, nhưng hí ha hí hóp xong việc là vật ra ngủ như chết, ngủ sướng như anh nông dân vừa cày xong ba thửa ruộng... Bồ cục chặt thì ngược lại. Không bao giờ ngủ. Bồ cục chặt lúc đó, và một thời gian dài ới là dài sau này sung mãn lắm. Trời hình như cho Bồ cục chặt thêm khả năng đó nên càng làm càng khỏe. Càng khỏe càng hay chuyện. Mà chuyện với gái qua đường thì biết rồi đấy. Đủ giọng.

Lúc đầu thì em nào cũng có xuất thân như sao y bản chính của nhau. Hoàn cảnh đứa nào cũng như thể chúng sinh ra từ một ông bố và một bà mẹ vừa nghèo vừa đáng thương vừa bệnh tật không cấp cứu bệnh viện thì cũng vừa ở viện về... Nhưng thay vì các em khai hết lý lịch công đoạn một, đến công đoạn hai là em hết hơi hết sức (giả vờ) chiều anh và kết thúc là công đoạn ba tùy tâm anh cho em bao nhiêu em biết bấy nhiêu thậm chí lần này em tình cho không biểu không lấy chỗ đi lại. Gặp phải Bố cục chặt. Thêm công đoạn bốn. Đây là buồn chuyện. Đến cái nước này thì còn gì mà mất. Nói dối cũng có lúc. Dối mãi sao được. Thế là tóa loe chuyện các em bây giờ không còn sao y bản chính dập khuôn đóng gạch giống nhau thành phần xuất xứ, mà là âm ti củ ti chuyện. Bố cục sẵn có dáng dấp lăng tử của hồi môn duy nhất thừa hưởng từ dòng họ danh gia vọng tộc không bị cấm cố thoát thành người hóm hỉnh, sâu sắc.

Tôi cũng không còn trẻ. Lại không phải một cô gái ăm ương điệu rơi rụng, điệu chảy nước vì tưởng cứ là gái thì phải mềm, phải chớp chớp gật gật nghiêng nghiêng làm duyên đóng giai, giai thích. Tôi cứng cỏi từ bé. Nghịch như con giai từ bé. Và tuyệt nhiên không biết điệu biết rơi rụng như bọn cùng lứa. Tôi thích gì làm nấy. Có khi biết từ lúc chưa làm là sẽ sai lầm nhưng cứ làm vì đã nghĩ đến thì phải làm. Sai thì sửa. Có sai mới biết thế nào là

đúng. Đúng cũng từ sai mà ra. Thế mà. Tôi cũng tốn giai (không biết những cô ả ương mắt càng nhắm đếm tiền càng tỉnh kia thì tốn đến đâu?)

Tôi gật gù cùng vài bình rượu, siêu nước với nguội với Bố cục chặt chắn một đêm. Bình minh lên. Thấp thoáng sau những đụn mây pha sương. Hiện mờ dần những lưng chừng núi như tranh thủy mặc chất liệu lụa tơ tằm bán đây Hàng Gai, Hàng Bông thì tôi và Bố cục chặt xiên xẹo ngã đổ vào nhau trong một căn phòng tất cả đồ Trung Quốc. Tôi say thế vẫn đủ tỉnh để biết Bố cục chặt cũng say bét nhè. Thế mà (lại thế mà) ngã vẫn có dáng đẹp. Vẫn bố cục chặt. Đầu gối lên bụng. Tay vắt qua người. Một tay kia luồn vào trong áo, phá bung ra. Tôi rõ ràng là một họa sĩ tử tế tên tuổi. Tranh bán túc tắc giá cao dù hết tiền tiêu cũng không hạ. Lại có tiếng ngang tàng không biết sợ ai. Thừa bản tính đàn ông và luôn chủ động trong mọi tình huống. Kể cả lúc say. Thế mà. (Kính dị không. Bắt đầu của câu chuyện hồi gay cấn bao giờ cũng có chữ thế mà). Thế mà. Làm tình xong. Cũng buồn chuyện.

Bố cục chặt bảo thích nhất cái bụng béo và mát của tôi. Thích thứ hai là mông béo cũng mát lại tròn. Còn cong nữa. Kể xong chuyện dòng họ chỉ vài người như bố cục chặt mà phá gia chi tử, nhà cửa đội nón ra đi. Đi hết. Nghề truyền thống là cái khó đi nhất cũng đi nốt. Lật mông béo tôi lên, úp mặt vào đó sang chuyện tại sao

đang là cậu oách thế lại dạt lên Lạng Sơn vừa bán quán vừa ngủ gật. Xoa bàn tay ấm mềm không một vết chai lên đôi mông tròn căng mát rượi của tôi, bố cục chặt bảo phải bỏ quê đi biến để lưu lại cái thần tượng. Đã là người của đám đông rồi không thể sống yên với một người. Không làm nên một việc gì, chỉ thích đám đông thần tượng. Tôi vừa úp mặt xuống cái gối sa tanh đỏ mát lịm, vừa cong mông tròn cho bố cục chặt hít hà, hỏi: “Thế thằng nào ngủ trong đồng chăn? Chân gì mà to thế?”

Bố cục chặt sướng, nhe răng cắn đánh nháy một cái vào mông xinh mông tròn mông mát làm tôi giật nảy người, lật ngang lấy tay xoa rối rít. Trong lúc bị tôi hất ra, mặt thế quái nào mặt lại rơi đúng bụng mát. “Đây là một con đàn bà. Biết anh bỏ quê đi, trốn nhà đi theo “Lại như những con hàng sống kia chứ gì?”. “Không. Con nhà nề nếp gia phong tử tế gấp chục lần nhà anh. Giai theo hàng đàn, toàn bác sĩ kỹ sư, là thần tượng của nam phụ lão ấu cả vùng Hải Dương”.

Đến thế này thì dù bộ râu của Bố cục chặt cà cà vào bụng mát làm tôi lại bị con gì lân tân li ti chạy loanh quanh khắp người mà nếu vào lúc khác thì Bố cục chặt kiểu gì cũng chết. Nhưng lúc này thì không. Tôi hất Bố cục chặt ra. Ngồi thẳng dậy. Tỉnh hẳn rượu như thể cả người bị chìm vào bể nước lạnh.

Bố cục chặt nằm nghiêng nghiêng hiếng mắt nhìn tôi

giống tôi nhìn con gà cời truồng, rùng mình: “Trùm cái chần vào không cảm lạnh bây giờ. Gió núi độc lắm”. Tôi không thấy lạnh vì gió núi, mà lạnh vì vẻ bất chợt ma quái của Bố cục chặt, run run hỏi: “Con nhà tử tế mà bỏ theo anh lên cái xó rừng này để ngủ đường ngủ chợ? Lại còn xinh nữa?”. Bố cục chặt cười nhạt như thể tôi hỏi một câu thà đừng hỏi cho xong. Không trả lời, ôm vòng qua hông mát của tôi, kéo xuống. “Cái tội của anh và cô bé ấy giống nhau, đi với nhau là đúng thôi”. “Tội gì?”. “Tội là người của đám đông. Không có đám đông không chịu được. Rồi không biết từ lúc nào trở thành người khác. Mất mẹ nó mình”. “Thế thì sao?”. “Khi đám đông vãn quây lấy mình để quây sang một thần tượng mới. Trơ ra. Không biết đi đâu về đâu. Mất phương hướng”. “Vớ vẩn, tôi chưa nghe ai nói mình mất phương hướng vì một đám đông”. “Vì em chưa tạo cho mình là thần tượng của số đông hoặc của nhiều người”. “Nhâm. Tôi đây con nhang đệ tử, thiếu nước vái sống thôi”.

Bố cục chặt bật cười sượng. Loanh quanh thế quái nào xoay mòng mát tôi ra. Làm một nhát. Tôi lại nảy tung người. Đạp cho Bố cục chặt một phát. Đau ứa nước mắt. “Anh bỏ đi ngủ với tôi thế này, cô ấy không rõ lên sao?” Bố cục chặt vẫn kê mặt ấm ơ là ấm lên mòng mát của tôi một hồi lại làm con gì lẩn tẩn li ti chạy dọc sống lưng, không trả lời. Những con bé con con đó ở đâu ra

mà lắm, chạy như điên làm tôi cũng chán chả thiết hỏi thêm những điều người ta không muốn trả lời. Tôi hơi xoay người. Kệ thôi tất cả.

Vài lần gió mùa Đông Bắc đến rồi đi. Vài lần khật khừ xe hàng đã chiến lên chợ đêm uống rượu rồi về khách sạn buồn chuyện với Bố cục chặt. Chúng tôi có lẽ là một đôi tình nhân đặc biệt nhất thế giới. Lúc giống bạn hàng đi buôn cùng chuyến tàu. Lúc như hai thằng bạn rượu, không có nhau rượu chát như cồn, nhạt như nước sông. Lúc giống chuyện tình Lan và Điệp, cái lương không chịu được. Khi như hai kẻ bế tắc mất phương hướng đến cùng cực, không đủ nghị lực xác định xem sống hay chết có khác nhau, những lúc sống nhất lại lắm nhảm nhiều nhất sẽ đi đến đâu cái đời sống này. Để nghe bố cục chặt sâu sắc gặt gù – rồi cũng tới nơi thôi.

Cô phát thanh viên chuyên mục Dự báo thời tiết của đài truyền hình thông báo một tin không đáng mừng lắm cho nhân dân bằng một giọng an ủi, cảm thông “Ngày mai, những người dân phía Bắc sẽ phải đón nhận một trận rét đậm, có thể rất đậm. Và cái rét đó, sẽ lan đến những người dân Hà Nội nhưng không vì thế mà nắng vàng phai nhạt. Sau đây là dự báo thời tiết...”

Tôi nhận được lá thư của Bố cục chặt chào tôi để đi tiếp. Lời lẽ mộc mạc như những lần buồn chuyện sau

một cơn muốt mải. “Tôi phải đi khỏi đây rồi. Đẳng ấy có biết vì sao không? Nói đẳng ấy đừng cười, tại đẳng ấy đấy. Sắp đến những ngày đông dài. Biết là lại được gặp đẳng ấy, tôi mong lắm nhưng người nó cứ vu vơ làm sao ấy. Để rồi thấy đi và không gặp đẳng ấy nữa là hay hơn cả. Tôi đi. Đi mãi. Rồi cũng tới nơi thôi. Chứ cứ dật dờ đợi xuân hạ thu qua để đông về được gặp đẳng ấy rồi lại đợi... Tôi nhão người lắm. Đạo này thế nào, cứ ghê ghê chính mình. Sợ rồi đẳng ấy cũng ghê ghê tôi thì khủng khiếp quá. Dù sao thì tôi cũng là người sướng. Nói đừng cười. Lúc nào tôi cũng nhớ bụng mát, mông mát của đẳng ấy và muốn cắn thật nhiều. Cũng may mà đẳng ấy còn có một cái nghề mà chơi, mà sướng cho mình, chứ tôi thì... Tạm biệt”.

* * *

Những ngày cuối năm. Tôi lên Lạng Sơn.

Toàn cảnh Đồng Đăng về đêm trong sương gió đầu mùa như một bức tranh hoàn hảo. Ấm nồng rượu hương vị gió núi loanh quanh. Trong khi đó. Bản tin thời tiết cuối cùng trong ngày vẫn tiếng cô phát thanh viên du dương “Vùng núi phía Bắc, nhiệt độ có thể xuống đến 0°C...”.

Câu chuyện đại chiến

Vào ngày thứ tư, rạp chiếu phim giảm giá 50% cho sinh viên.

Anh thông báo: xem lại Xích Bích.

Dù là đã thuộc từng hình, từng câu thoại hay âm thanh ấn tượng của Xích Bích, tôi vẫn sáng mắt, gật đầu, hỏi: “Mình đi với ai”? Anh cười: “Ít nhất là hai đứa. Nhiều là bốn”. Câu sau cùng, anh nói khi chạy phăm phạp lên

gác. Sàn nhà gỗ bắt đầu rung khê vì âm bass phát ra trên phòng anh trai.

Phòng tôi tầng dưới. Anh ở trên, cách nhau cái sàn gỗ. Tôi làm gì ở phòng mình, anh không biết. Nhưng anh làm gì bên trên, tôi có thể đoán được đúng bảy mươi phần trăm. Phòng tôi có sáu cái bể cá. Bốn bể nước ngọt, hai bể nước mặn. Để chúng vào chung căn phòng mười lăm mét vuông thật bất tiện. Không chỉ có quá nhiều hơi ẩm trong không khí, quá nhiều tiếng ồn của máy lọc, máy sủi tạo ô xi, tiếng nước chảy qua bộ lọc xối ngược xuống triển miên đều có thể chịu được do quen tai, mà gay go là chế độ sống của những con cá để vương đó hoàn toàn khác nhau về thời tiết. Cá biển ưa lạnh. Cá nước ngọt ưa nóng. Mùa đông, lúc những Nemo, sao, san hô sống... sung sướng vẫy vùng và béo tròn từng ngày thì La Hán hay Rồng lại ọ ọ vì lạnh. Ngược lại, mùa hè đến, bọn La Hán phổng phao vênh váo khoe cục bướu thù lù trên trán bao nhiêu thì Nemo... lại lừ đừ bấy nhiêu. Biết thế, nhưng tôi luôn hào hứng với việc mình được thừa kế tất cả những gì từng là niềm vui, từng là tình yêu của anh trai mình. Và phải giải quyết một cách hiệu quả nhất, theo sự chỉ đạo một lần vô cùng tận tụy của anh. “Với cá nước mặn, mùa hè nóng, nếu không bật máy lạnh, chú lấy mấy chai nước lã cho vào ngăn đá, thành những chai đá, rồi thả vào bể nước mặn cho cá mát” hay “Mùa đông,

khi nào nhiệt độ ngoài trời xuống dưới mười lăm độ, chú cắm cái sưởi này cho cá rồng. Để hai mươi bảy độ là tự ngắt điện. Lạnh là ngoan đấy”.

Tôi từ lâu tự nhận biệt danh cho mình là Lười. Ngày nhỏ, mẹ nói: “Con lười tắm quá, không béo được đâu”, hay “đến ăn mà cũng không buồn nhai, sau làm sao thành chủ gia đình đây?” Rồi bố: “Sao không đi đá bóng với bọn ở lớp? Ngày xưa, bằng tuổi con, bố đá bóng ở tất cả các bãi cỏ ở khu Hoàn Kiếm, hay bãi sông Hồng”. Anh thì: “Chú mà một tuần mới gội đầu một lần, rụng hết tóc đấy”. Lâu dần, tôi đâm yêu quý chữ Lười như thế nó là một phần thân thể. Khi mọi người quên cái tên thân thương đã theo tôi bao tháng ngày, tôi tự nhắc nó bằng cách cố tình không làm một việc gì đấy, để có cớ nhờ mẹ, nhờ anh, rồi tự nhận:

“Không biết con là thằng lười à?”

* * *

Tôi tiếp nhận tất cả những gì anh bàn giao, không đắn đo, bởi tôi vốn không thiết nghĩ nhiều về một chuyện gì đó. Cụ thể là: sáu cái bể cá. Hai con chó nửa tây nửa ta, bốn con mèo, một con rùa... và khoảng bảy chị: bạn gái, người yêu rồi, đang định yêu rồi bỏ... của anh trai. Anh năm nay 25. Còn tôi 16.

Thật sự thì với một thằng nhóc 16 tuổi, khi nuôi tất cả những con vật mà anh bất thành linh mê mẩn thích, mang về chăm sóc như với con đẻ trong khoảng thời gian sáu tháng rồi chán, là việc không khó. Sáu bể cá xếp vòng quanh giường ngủ. Cá nào có thức ăn của cá đó. Ngoài những ngày ăn đồ hộp là viên bột tổng hợp bán sẵn phòng đói bụng giống mỳ tôm, phở ăn liền của người, là những bữa ăn tươi mấy nghìn tép sống nhảy tanh tách ngoài chợ mà mỗi khi tôi thả chúng xuống, lũ cá như biểu diễn thời trang, múa rất dẻo với món ăn khoái cảm. Đây là cá. Còn chó và mèo sinh sống ở phòng chung. Chó ăn chung bát với mèo. Hai con chó lần lượt được anh bỏ vào túi áo khoác mang về. Ban đầu, các em nhỉnh hơn cái ấm pha trà, lông xù, chân ngắn, bụng chạm đất và rõ ràng là giống chó Tây như anh trai xác nhận. Nhưng chỉ một tháng sau, với tình cảm quá khích và cách chăm sóc đặc biệt của anh, chúng đã từng bước khẳng định mình chính là chó ta có đá qua lại Tây một tẹo rất ít. Chân cao, lưng dài ngoằng, và sữa ông ổng về đêm khi có cái lá rụng hay lũ chuột chạy đuổi chửi nhau chí chóe. Đôi khi khu phố có trộm, thì chó ta bỗng nổi giens lạnh như chó Tây, vẫy đuôi mừng, không kêu một tiếng. Hết nhiệm kỳ được sủng ái của chó, thì sang mèo cho dù chó vẫn lừng lững hiên ngang đi lại quanh nhà. Mèo dễ chịu hơn chó, biết làm người ta yêu mình nhiều

hơn bởi cách làm duyên. Ngoẹo đầu ngu vắt vẻo nơi cầu thang, hay dang bốn chân, phơi bụng tênh hênh tô hồ giữa đường với một cái mặt tròn xinh đẹp.

Trong suốt những quá trình nhập hộ khẩu nhà tôi của các loài thú cưng, là hình ảnh các chị. Tôi gặp cụ thể bảy chị trong vòng bốn năm (tôi nhớ những chị này vì khi đến nhà đều cười toét: “Chào Tí, chị mua cho Tí chề thập cẩm này”. Một chị nghiện trứng chim cút lộn, bao giờ cũng một bạch chì, một bạch em... hay những đặc sản của quê từng chị xếp la liệt góc bếp như măng muối Lạng Sơn, măng khô Tuyên Quang, hồng Đà Lạt...). Và bảy chị đó, từ chỗ không biết nhau, rồi biết, rồi ghét, nói xấu, ghen tuông nhưng có một tình cảm đồng nhất của cả bảy người là đều coi thẳng lười tôi là em trai yêu quý.

Anh trai rầm rầm chạy xuống. Quần bò trẻ cạp, thấy rõ từng cuộn lông bụng nâu óng mềm. Râu quai nón, mắt đen, lông mày rậm và tóc hung “Chú, anh gọi điện rồi, đi với ba đứa”. “Là ba chị nào”. “Mèo, Bọt và Con Con”. “Cái gì? Ba chị đấy không thích nhau lắm đâu”. Tôi rùng mình. Lập tức một hình ảnh như trong phim chạy qua, là chị Mai và Hương cao như nhau, khoảng mét bảy mươi, tóc người dài người ngắn, ai trông thấy mắt cũng dừng lại một lúc. Riêng chị Thúy bé xiu. Anh nói chị Thúy may, vì cao một mét bốn sáu, thoát được luật cấm đi xe máy vì thừa quy định một centimet. Anh gọi các chị bằng biệt

danh: Hương mèo vì chị cho mấy con mèo, Mai bột vì da ngăm đen, lúc nào cũng như vừa đi tắm nắng về và Thúy con con. Tuy cao thấp khác nhau nhưng ai cũng xinh. Lườm nhau cũng khiếp. “Không thích cũng phải thích”. Anh phẩy tay. “Chú chuẩn bị đi, anh chờ chú”.

“Thế các chị kia đâu?” “Tự đến thẳng rạp rồi”.

Ngồi sau xe máy, đầu óc thằng tôi bắt đầu hoạt động. Các tình huống đặt ra: đi xem phim, là thưởng thức bộ phim. Với anh và mình, chắc chắn là như vậy. Nhưng với ba chị kia sẽ không tâm trí tập trung xem phim mà là xem nhau. Khi xem nhau với một tâm trạng ghen ghét, đố kỵ, sẽ chỉ thấy cái xấu, và sinh nói xấu khích bác nhau... Tóm lại, là một đại chiến. Tại sao anh lại làm thế nhỉ? Mà rắc rối thế này, anh lôi tôi vào làm gì?

Rạp chiếu hiện đại. Bước vào như vào thế giới khác. Tôi không giấu được căng thẳng. Anh quay sang, đấm cái thụp vào lưng, cười trắng lóa: “Chú lại tâm trạng rồi. Vô tư đi, không đánh nhau đâu”. Thằng tôi cười nhạt hoét. Xích Bích xem đã ba lần. Rồi nghe bác nhà báo Yên Ba phân tích trên VTC mấy lần, thấm thía hay. Nhưng chuyện đồng ý đi lần bốn để xem Xích Bích do cái tính lười nói câu từ chối, là sai lầm. Thờ dài cái sượt, đi tiếp. Nếu không lười, thì lúc này vẫn có thể làm khác chứ không nhắm mắt đưa chân trước bất cứ một việc gì, ví dụ là việc này.

Tranh: Nguyễn Quang Thiều

Lâu lắm về sau, tôi vẫn nhớ cảm giác tối hôm ấy. Xích Bích lần bốn không như ba lần Xích Bích trước. Dù âm thanh lập thể chạy vòng quanh người với bao hiệu quả công nghệ hiện đại vẫn không xóa được cảm giác hình như các chị ấy đang gườm nhau. Dao kiếm chém nhau tóe lửa cũng không kéo tâm trí thăng tôi tập trung nổi mười phút vì những chuyện có thể xảy ra như nói khích nhau, thậm chí cãi nhau, biết đâu trong bóng tối, không ai thấy ai, mèo và con con giật tóc, cấu véo nhau? Anh trai nhìn thẳng màn ảnh, không hiểu sao biết tôi lo toan. Lại hành động vô lương quen thuộc, anh thì thảo: “Về không? Cà phê?”. Tôi thở dài. Im lặng. Anh lại nói: “Xem phim như chú, hổng hết bánh kẹo. Về đi, cho hết căng thẳng”.

“Còn ba chị kia?” “Đến được, về được. Không đánh nhau đâu, đừng lo. Chú, cà phê quán nào?”. Thăng lười trả lời: “Quán gần nhà mình”.

Đấy cũng là tối đầu tiên tôi nốc ba cốc cà phê đá. Mây Tím có từ mười năm, nằm ở ngã ba đường, hoành tráng nhất khu vực. Chỉ cần đi bộ vài bước là về đến nhà nên tôi hay được mẹ rủ ra ngồi ăn uống linh tinh vào những ngày nghỉ. Lần nào thấy tôi đứng ở cửa, bác quản lý cũng nháy mắt, và lặng lẽ chuyển mấy cái ghế, một cái bàn ra ngoài trời cho vị khách quen đặc biệt thích ngồi duỗi chân nhìn đường phố. Lần này cũng vậy. Hai anh em ngồi nhìn hai hướng. Trên cái bàn gỗ, la liệt cốc. Ca tối,

những người trực khác, nhưng cũng quen. Một anh cười: “Hai anh em tâm trạng nhỉ? Trà đá không?” Anh tôi gật. Anh phục vụ lại đưa đẩy: “Lâu không gặp Đông, có vẻ béo lên đấy”. Anh trai chỉ cười gật gật.

Tôi khoái nhất là ngồi duỗi thẳng chân, tựa lưng vào ghế và nhìn sâu vào khoảng tối phía xa. Nhìn thật lâu, càng hút mắt không muốn quay đi. Lần nào xuống quán với mẹ, tôi đều nghe mẹ phân tích về cách sống của những người phục vụ trong Mây Tím: “Họ rất chăm chỉ, tập trung. Sáng ra năm giờ mở cửa hàng, mười hai giờ đêm đóng cửa. Ai cũng phải có một cái nghề, và niềm đam mê. Nhưng thành hay bại, là do chăm. Mẹ thấy con phải xem lại, nếu lười thế này, không hiểu sau sẽ làm việc gì?”.

Giữa hai anh em, là những cốc trà đá. Anh nhìn vào quán, băng quơ: “Không biết những người này định ở đây đến bao giờ. Bao lâu nữa thì làm việc khác? Suốt đời làm một cái việc mở cửa cho khách, bưng nước, lau bàn, rồi đóng cửa, không chán nhỉ?”. Tôi vất lại hai cái chân theo hướng khác, thở dài: “Họ là những người chăm chỉ. Không lười như em”. Anh lắc đầu: “Anh đi khắp nơi, về đây, ba năm trước với ba năm sau, thấy khác mỗi cái đèn nhấp nháy và thêm cái máy pha capuchino. Thế mà cũng sống được”.

Điện thoại anh có tin nhắn liên tục. Anh đọc, nhìn

tôi, cười: “Ba đứa đang đi ăn xoài dầm ở Nhà thờ”. Tôi thở dài. Dù sao cũng xong một buổi tối lành lặn không thương tích. Anh cười: “Mai lại mất một châu kem ngồi giải thích Xích Bích cho các bà ấy nghe. Chắc tối nay chẳng đứa nào tâm trí mà xem”.

Bỗng nhiên, tôi nhớ bác Yên Ba. Cũng là từ chữ lười, mẹ nói: “Bác ấy đôi khi cũng lười. Đi ăn cùng bạn bè, bác ấy chỉ ngồi. Mẹ hỏi, sao không ăn. Bác nói chỉ ăn những con gì không có xương. Và khi bữa ăn đã xong, kết thúc cả tráng miệng với trái cây hay kem, mẹ phát hiện trước mặt bác ấy hãy còn một chén nước mắm. Nhưng bác chỉ lười những chuyện kiểu như thế. Còn lại, là sống hết mình với những đam mê. Ví dụ sưu tập sách cổ. Sưu tập Tam Quốc. Khi biết ở đâu có cuốn sách quý, bác ấy sẵn sàng đi hàng trăm cây số, xuyên ngày xuyên đêm để mua nó”.

Lần đầu tiên, tôi có một đêm trắng rất dài vật vã cho đến sáng trong tiếng rập rập âm bass trên phòng anh, xuyên qua những tấm lót sàn gỗ. Mọi chuyện chạy qua trong đầu như một cuốn phim. Cũng khoái, nhất là với thằng lười, khi mà nằm trong bóng tối với một đôi mắt mở thao láo, thấy rõ mình đang nhắm nháp những thước phim tự chiếu cho một mình mình xem.

Tất cả thật bí mật.

* * *

Bây giờ.

Tôi hai mươi, học kinh tế ở Malmo, Thụy Điển. Điều mà không ai tưởng tượng và tin nổi với một thằng nhóc lười đã làm được. Tôi giống cái lá, nằm trên một dòng nước lặng, từ từ trôi, phong cách cố hữu của mình, rồi thế nào đấy thì đã ở rất xa nơi chốn thân quen. Anh trai gọi điện: “Chú. Anh lấy vợ”. “Chị nào? Con con hay mèo?” “Chú còn nhớ chị Hường không?” “Chị cho anh con Tũn á?” Lâu lắm rồi, tôi mới gào to như vậy. “Ừ”.

Lúc này. Tôi đang đứng dưới một cái mái hiên hình chóp. Năng hắt vàng ngoài xa, thấy rõ những con sóc nhỏ nhảy tung tung dưới đất rồi ôm cái thân cây già trèo thoăn thoắt. Vài đứa trẻ tóc vàng lẫn lộn trên bãi cỏ công viên năng rung rinh qua những cái lá non trong vắt.

Chị Hường có một cái máy trợ tim trong ngực. Có lần, chị nắm tay tôi, mắt to sáng rực, hồn nhiên đặt lên chỗ trái tim rất gần nơi nhạy cảm, tinh bơ, như thể tôi không phải là một thằng nhóc đã mười sáu, cũng đã biết thích cô này cô nọ và lén lút xem những cảnh nóng tình thoảng có trong những bộ phim cấm trẻ em dưới mười tám: “Tí thấy không. Máy đang chạy đấy. Em áp tai vào đây, nghe tiếng rò rò không?” Tôi chỉ để tay chứ không dám áp tai vào nơi ấy của chị, giọng bỗng khàn: “Không có cách nào khác ạ?” “May còn có nó đấy, không thì chị đã bay vút lên trời”.

Trong số những chị đến nhà tôi, chị Hường chỉ là bạn rất vu vơ, chưa bao giờ thuộc tốp được anh đặt biệt danh. “Sao lại là chị Hường?” Anh hỏi lại: “Tại sao không phải chị ấy?” “Nhưng... chị ấy bị bệnh tim rất nặng?” “Chính thế, nếu anh không, ai lấy chị ấy?”

* * *

Tôi không nhớ mình đã ngồi ngoài công viên bao nhiêu giờ. Từ lúc nắng vàng, tới khi tắt cả chuyển xám. Chạy dọc theo bãi cỏ, là một dòng sông nhỏ. Chiều đến, từng đàn bồ câu to như vịt trời bay về, đậu trên những mái nhà cổ mọc rêu ngóng tìm ông lang thang mang đồ ăn tới. Ông già cao, lưng gù, râu ria che hết miệng, thường đạp xe, chở hai cái bao, trong ấy là những đồ thừa nhặt từ các quán ăn hay thùng rác công cộng. Lặng lẽ mở túi vải ném đồ ăn xuống triền dốc cỏ xuôi xuống dòng nước, rồi ông ngồi bệt xuống cỏ. Lũ chim gào thét thảm thiết lao như những mũi tên xuống cướp đám thức ăn đủ loại, nhảy tưng tưng rồi bay tiếp. Có vẻ như họ quen nhau đã lâu, nên chúng nhận thấy ông đến từ xa.

Hôm ra sân bay tiễn tôi, vẫn động tác đập lưng quen thuộc: “Ê Lười, anh sẽ tiếp quản cơ ngơi của chú. Nhà bây giờ, thằng Lười sẽ là anh”. “Tất cả là của anh mà. Chó, mèo, cá, rùa... đều của anh mang về đấy chứ có phải em đâu. Nhưng Lười là thương hiệu của em, anh không lấy

được”. Anh cười, dấn mạnh vào vai tôi một đấm thay câu chào rồi quay đi. Dáng người chắc nịch, da ngăm đen và mái tóc hung hung lẫn dần vào đám đông phía xa, không một lần ngoảnh lại để biết là tôi cứ đứng, nhìn theo mãi.

* * *

Đến tận lúc này, khi đã đi rất xa khỏi nơi chốn của mình, chân lại duỗi dài khoải cảm, tôi nằm ra bãi cỏ lúc nào không biết. Tôi đã từng nghĩ sẽ không đi đâu khỏi ngôi nhà sàn gỗ với cơ man các con vật. Cũng nghĩ, chỉ dưới mái nhà mình, mới có bình yên. Lại càng tin, là anh sẽ luôn làm những điều anh muốn, rồi đến một ngày, anh là người đi nước ngoài và sẽ yêu say mê phụ nữ. Các chị ấy đủ loại màu da, mái tóc với những biệt danh riêng.

Tại sao phải đi rất xa như thế này, nằm dài trên một bãi cỏ vào một ngày cuối Thu, sau bao nhiêu năm, tôi mới nghĩ về anh mình, cách mà anh ứng xử với cuộc đời này. Và người đi ra khỏi nhà lại là tôi.

Tôi muốn nằm thế này thật lâu, dù da mặt tê buốt khi bóng tối bao trùm. Tôi thích nghe tiếng bồ câu kêu. Tiếng chuông xe đạp của mấy thanh niên phóng ào qua một ngã tư. Tiếng những chiếc lá cây khô bắt đầu rụng khi một mùa đang qua.

Malmö 2008

Coi
như
không
biết

Tất cả chết hết rồi. Một giờ. Hai giờ. Ba giờ.
Điện thoại không rung lên ba lần rồi từng
từng nhún nhảy nhạc chuông như sáng nay, chiều nay.

Lời nhắn của vợ: Anh yêu. Hai viên vàng, một viên đỏ
trước 10 giờ sáng. Hay chiều muộn thì bố Văn ơi. Uống
thuốc đi. Hai trắng một vàng.

Im lặng từ lâu.

Tất cả chết hết rồi.

Em biến mất.

Hồi tối. Em nói hôm nay có sô diễn cho một hội nghị khách hàng. Giờ là 11 giờ là tan. Bọn đàn hát chúng em chỉ tới đó thôi. Tầng hai là của bọn vũ nữ chơi qua đêm nếu có bác nào tiếp được. Xong em gọi anh ngay. Văn ghen. Nhớ em gặp lão già nào ngon hơn anh, sét đánh ngang tai, quên anh thì sao? Chúng mình mới quen nhau ba ngày? Em lườm. Một ngày nên nghĩa. Già trẻ không quan trọng bằng yêu hay không. Bà ngoại bảo thế. Sao bỗng dưng em già thế không biết. Lườm một cái. Bĩu môi một cái. Thở dài nhè nhẹ một cái. Rồi đi.

Tất cả chết hết rồi.

Xong em gọi anh ngay.

Xong em gọi anh ngay. Ngay mà ba giờ sáng rồi không thấy cái “ngay” của em đâu. Ngay của em mọi ngày đúng là thế, chuẩn là thế. Đến nỗi Văn khi chia tay với em thơm tho nồng nàn quay về nhiệm sở, thấy tức cười phát hiện ra vô số phó giáo sư, phó tiến sĩ không bao giờ đúng hẹn. Lúc nào cũng kèm theo sự nhếch nhác nhếch nhác. Mặt mũi căng thẳng cố hữu luôn mồm bận lắm, bận lắm. Bận đến nỗi một cuốn sách văn học không đọc nhưng hễ nói là chửi ông ổng tiếc thương cho nền văn học nước nhà không có tác phẩm mang tầm thời đại... Tất cả có

thể hơn em học hàm học vị này nọ nhưng thua em cái khoản đúng giờ. Dù em là loại chân đất mắt toét, ngồi bệt xuống đất rồi. Ngay đến tên mà người ta ngắn gọn thuận miệng gọi cave thì còn gì mà mất nữa. Cần gì phải tiếc. Phải giữ.

Cuối cùng em cũng gọi.

4 giờ sáng.

Khi mà Văn quên biến việc đợi thì em lại gọi.

Mãi một lúc Văn mới biết là có chuông điện thoại.

Lúc ấy Văn mãi chơi vơi trong một hồ nước rất xanh, rất đặc như người ta nấu thạch rong biển. Thêm ít phút và khoảng đều tay trên một bếp lửa đều không to không nhỏ, sẽ có một mẻ thạch thơm mát lòng mát dạ. Trong nỗi thạch Văn thấy mình đang đuổi bắt một con chó. Mà quái lạ sao chó chui sâu dưới nước mà vẫn sủa như điên. Sủa như trộm vào nhà lấy đồ gia bảo mà chó lại bị xích. Điện thoại càng reo chó sủa càng hăng. Con chó điên đó giật được dây xích xông vào đập Văn một nhát, không rõ vào đâu, chỉ biết là đau lắm và chắc chắn nếu không đi tiêm ngay sẽ đại.

Văn tỉnh dậy.

Cuối cùng em cũng gọi.

Nhà em trong ngõ chắc rất dài nhưng vì quá ngoắt ngoéo nên Văn mới tới lần này lần thứ ba đã thuộc ngay

đường. Đi thẳng xuống dốc đầu ngõ. Rẽ phải. Đến ngã ba. Thấy bụi tigôn nhà ông điếc. Rẽ trái. Có một nhà thờ tổ giờ không còn ai nhưng có hai cây ngâu tốt vô cùng. Rẽ phải. Đến nhà có con chó điên suốt ngày đuổi người ngay mà vẫy đuôi chào kẻ gian thì đâm thẳng. Đây là nhà em thuê. (Có lần hai đứa khật khừ say, em đùa: đồ giáo sư “tiếng sĩ” nhắc lại đúng đường vào nhà, em phong chức trước khi hội đồng ký duyệt). Những lần nghiêng ngả cùng em cùng các loại rượu dân tộc hiện đại pha trộn, vẫn nhớ em vừa chở Văn ngồi sau vừa lú la lú lờ. Em bảo thương cái nhà này ghê. Không phải vì thuê rẻ. Chủ nhà thấy đất cát giá cả trượt dài mà vẫn không tăng giá. Thương lắm là vì lần nào về, dù có say đến mấy nhưng tại phải vòng vèo vất vẻo, nếu không căng mắt phải phải trái trái kiểu gì cũng húc vào cổng nhà người ta. Cho nên cứ phanh kít lại ở cổng là tỉnh rượu.

Cuối cùng em cũng gọi.

Cửa nhà em sơn màu vàng.

Khi giàn hoa không biết tên là gì bắt đầu thả những chùm đầu tiên tím tím, em liền phóng thẳng ra chợ mua ngay một hộp sơn vàng ươm. Một cái chổi. Xắn váy lên sơn cửa. Sơn những chỗ nào hoa có thể rủ tím trên nền vàng. Là đủ.

Cửa sơn vàng lúc này 4h35 phút sáng mở toang. Tắt cả đèn bật sáng. Ti vi kênh MTV rộn rã trống phách.

Cuối cùng em cũng gọi.

Em nằm trên vũng sơn dầu loang đỏ đậm đặc đông. Mắt nhắm ơ hờ. Khuôn mặt bình thản. Những đồ dùng đầy đủ, giản dị lâu nay bày biện gọn gàng lúc này xới tung. Giống như em mệt. Chợp mắt một tẹo chốc dậy dọn nhà tiếp. Lại giống người mẫu trên bức tranh sắp đặt đang thịnh hành như một thứ mốt mới của giới họa sĩ che giấu phong văn hóa, khiếu thẩm mỹ nghèo nàn bế tắc không chịu học hỏi mà nghĩ mình đã là một bậc thánh nhân trong nghệ thuật bày bố sắp đặt tù mù dọa người yếu bóng vía. Thấy rõ là em vừa qua những việc khá vất vả. Mọi thứ tung hoành ngang dọc thế kia. Em cũng mệt thế kia. Cây đàn tam thập lục dặt mối cho Văn yêu em chống ngược góc nhà. Áo dài xanh nhạt vắn vẹo dưới đất. Em bảo ngày kia thầy bảo vệ tiến sĩ, em mặc áo này hòa vào đám học sinh mừng thầy. Văn khùng khục vui mặt vào mớ tóc đen nhúc nhối, lắc đầu quây quây. Thấy có điên đầu mà cho trò này ra đám sinh viên đang tuổi ăn tuổi uống kia quá bằng mớ để miệng mè, rình thấy mãi mê chiến đấu với giáo sư tiến sĩ trên kia, dưới này bọn nó nhậu mất trò của thầy. Sức thầy thế này lại thế nào được lũ ngựa non háu đá đấy? Em cười. Bảo bọn nó còn lâu lắm lắm mới theo được thầy. Vô tư đi, yên tâm thành tiến sĩ đi thầy ơi. Chuyện nào ra chuyện ấy. Em tuy cave thật nhưng tinh đời nhìn người lắm.

Cuối cùng em cũng gọi.

Em lào phào chỉ Nokia đời mới khá phức tạp nhưng đây văn hóa khi dùng, là không dùng ngón cái nhấn tin hay bấm số mà dùng bút. Nói: Tìm số cái Phượng. Gọi nó đến đưa em đi viện. Còn anh thì về ngay đi. Coi như anh không biết. Coi như anh không biết em. Coi như không có chuyện này.

Chuyện này là chuyện gì? Anh có muốn coi như không biết những điều em vừa nói cũng không được vì thật ra anh cũng có biết gì đâu. Văn hỏi ba bốn năm sáu câu liên tục dồn dập. Mỗi lần xốc cái cổ đỡ cái đầu nhỏ bé, mái tóc suông dài đen nhức nhối của em lên lắc lắc là một lần vệt sơn dầu đỏ bầm dài thêm ra một ít, bớt đồng đặc hơn một ít. Em mắt nhắm ơ hờ. Khẽ lắc lắc khuôn mặt xinh như vẽ chữ mấy ai có cái mặt cân đối hoàn hảo thế này ngoài đời. Lắm bầm. Thì đấy. Cái bọn nhấn tin đều vào điện thoại anh đòi nợ em đấy. Cái gì thì cho qua. Chứ vấy bẩn vào người yêu của nhau như thế phải xử. Văn lại lắc một hai ba bốn năm. Hết hình như hơi to quá nhưng may MTV gái vẫn nhảy, nhạc vẫn xập xình át bớt. Em điên à? Em bé bỏng thế này. Điên mà đi xử chúng nó. Tối nay anh lôi hết thẻ tín dụng. Sổ tiết kiệm. Tiền đô. Tiền Việt. Tổng số của nả hai vợ chồng tích cóp sau bảy năm chung sống là 480 triệu vài trăm lẻ. Anh đã tìm được cách rút 35 triệu trả nợ cho em mà vợ không biết

rồi. Mai anh định mang cho em... Em điên rồi. Em dại lắm. Em ơi là em... Vớ vẩn. Em làm tiền với ai thì làm chứ không làm tiền người em yêu. Cái trán thanh xuân, phẳng phiu cau lại. Khó chịu như vừa bị sỉ nhục vì chữ tiền. Gọi cho Phượng. Coi như không biết em. Coi như không biết gì. Nhanh lên không 5 giờ ngoài kia các bác về hưu mò ra đánh cầu lông bây giờ.

Các bác đánh cầu lông.

Ồi giờì. Các bác đánh cầu lông.

5 giờ sáng trời khô hay mưa. Sương mù đặc quánh hay thoáng đảng gió thu. Các bác cười hơ hơ đánh cầu trong bóng tối. Cả một ngày dài vừa qua hay một ngày lê thê sắp đến như nhau cả. Các bác còn gì vui ngoài việc thấp thỏm chờ sáng đánh cầu bằng cảm giác. Vui là chính. Cười là chính. Tán tỉnh nhau khi già một cách hợp pháp là chính. Tất cả mọi lý do đều là chính, trừ tinh thần thể thao thật là phụ. Hai tối trước tha Văn về nhà, em cười cười bảo mấy năm nữa hiệp hội cầu lông đêm nhà em có thêm thành viên mới?

Cuối cùng em cũng gọi.

Nấp vào gốc cây sấu già. Nhìn theo taxi chạy biến vào bóng tối. Có Phượng. Có em.

Đi mãi mới về tới nhà.

Trời cũng dần sáng.

Tranh: Nguyễn Quang Thiều

Hình như kết quả nghiên cứu khoa học nói sau 9 giờ cây mới thu carbonic nhả oxy mà cơ man người đi hít carbonic thế? Lâng lâng mộng du về gặp ngay bộ complet trước khi đi hội thảo về môi trường ở Thái Lan vợ là treo sẵn cho chồng. Văn thấy ngay mình đang đứng trước hội trường viện. Đồng dục và quen thuộc bắt đầu. Thừa đồng chí thứ trưởng. Thừa đồng chí vụ trưởng... Thừa tất cả các đồng chí. Và hai tiếng ba mươi phút sau. Vỗ tay rào rào. Những khuôn mặt hoan hỉ. Đám học trò tham ăn tục uống (thiếu đúng em không tham ăn tục uống, mặc áo dài xanh duy nhất cần cho thấy thì chạy vào viện bằng taxi với Phượng sớm nay mất rồi) há hốc nghe thấy Văn bảo vệ luận án tầm cỡ quốc tế nhưng may thế, làm ở Việt Nam nên bọn em có cơ hội tiếp cận.

Chân thành mừng. Chân thành chia sẻ. Chân thành ký để bản danh sách tiến sĩ toàn quốc dài thêm một dòng.

Hôm nay Văn đã là tiến sĩ.

Tất cả chết hết rồi.

Vợ đi hội thảo quốc tế về bảo vệ môi trường về. Gọi cửa mãi mà chồng không nghe. Ai lại đi công tác đúng lúc chồng cần mình nhất. Tội nghiệp chồng. Biết mình có lỗi nên mua cơ man nào quà. Kéo vali. Ghé vai đẩy cửa. Cặp nách mấy bó hoa giả mua bên Thái đẹp hơn hoa giả Trung Quốc mang tận sang đây bán. Vợ vào nhà. Lại một cuộc triển lãm sắp đặt. Nhân vật chính là

chồng. Complet. Tóc bóng keo trơn. Văn ngả ngón giữa những đồ ăn thức uống vợ chuẩn bị cho còn nguyên la liệt. Giữa tiền đô. Tiền Việt. Giữa thẻ tín dụng. Sổ tiết kiệm. Giữa cơ man hoa tươi chúc mừng tân giáo sư tiến sĩ. Vợ ném tất cả những gì mang từ ngoại quốc xuống. Chạy lại vỗ lấy chồng. Văn ơi em xin lỗi. Tại em mà anh thế này. Từ ngày hai đứa mình thành vợ thành chồng đã bao giờ em xa anh đâu. Khổ em lắm. Anh hay làm với đối tác nước ngoài, anh biết hơn em là những cuộc hội thảo được định trước cả năm. Chính xác từng giờ. Trong lúc chờ đợi. Lịch hội thảo không bao giờ thay đổi mà chỉ có người dự còn sống hay đã chết bất đắc kỳ tử phải thay thôi. Đúng lúc anh cần em nhất. Đúng ngày trọng đại nhất của anh là được lên tiến sĩ thì em lại không ở bên. Không chia sẻ. Chăm sóc. Văn ơi. Em xin lỗi.

Tất cả chết hết rồi.

* * *

Sao ở đây người ta cứ cười vu vợ thế nhỉ?

Vợ ngồi bên Văn. Trên chiếc ghế đá vườn hoa giữa sân bệnh viện. Nhìn rồi hỏi Văn cũng đang vu vợ cười. Văn thấy vợ hỏi Văn hơi giận. Nhìn thẳng vào mặt vợ, nghiêm trọng. Đã bảo anh cho em 35 triệu đến chúng nó. Chuyện mấy thằng mất dạy đòi nợ em vào điện thoại có gì em phải điên đến thế? Nợ thì trả. Cho thoát. Anh

yêu em. Em có là tiến sĩ ngang phân với anh hay là con cave. Như nhau hết. Ba ngày nên nghĩa. Sao em đi đánh nhau với chúng làm gì để chết thảm chết thương như vậy. Em ơi là em.

Vợ rưng rưng vuốt tay chồng. Bàn tay trắng xanh mềm mại cả đời cầm bút nằm gọn trong tay vợ. Thở dài sườn sượt. Anh đã bận thế lại còn xem phim Hàn Quốc trên tivi. Nhớ gì không nhớ, nhớ 35 triệu với con cave?

Tất cả chết hết rồi.

Em xin lỗi anh. Tại em bỏ anh đúng lúc anh cần em nhất. Anh thành tiến sĩ rồi. Đúng là làm tiến sĩ thật tổn hại thần kinh đến thành tâm thần thế này. Vợ bỗng cười nhặt tự mãn như thể trước mặt có rất đông các tiến sĩ rờm. Đấy. Mấy nghìn tiến sĩ bảo vệ xong có ai phát điên lên như thế này đâu. Tiến sĩ thật phải khác chứ.

Tất cả chết hết rồi.

* * *

Em xin lỗi anh.

Không bao giờ em để anh một mình.

Ừ, đừng bao giờ để anh một mình.

Vẫn cười vu vơ.

Vu vơ.

Không
thể
kết
thúc

“Tôi nghĩ là có chuột chết. Chỉ có chuột chết mới sinh ra bọt. Mọi người đều thấy mùi chuột chết đúng không” Bác trưởng nhú mũi khoằm với hai cái lỗ mũi to, sần sùi rõ lại, khịt khịt. Bác dậu càng nói nhà có mùi chuột chết, mũi bác trai càng khịt mạnh, chắc chắn cái mùi nặng quánh như mùi bốc ở những bãi rác cuối ngày, nằm giữa khu chợ mỗi khi đêm xuống chui nhanh và nằm rất sâu trong lồng ngực.

“Mùi chuột chết thì đúng rồi. Nhưng chuột chết không thể gây ra nhiều bọ thế này”. Bác dâu bịt mũi, nhắm hờ mắt lấy cuốn tạp chí “Hàng xịn” đập phành phạch ba bề bốn hướng xung quanh.

Bố và mẹ im lặng. Mỗi người một cái khăn bông, áp vào mũi, đeo kính đen dò dẫm trong nhà chật kê đồ san sát. Tôi là người cuối cùng tiến vào, đi xuyên qua tấm màn dày đặc đàn bọ bởi những con bọ chưa ai thấy bao giờ. Con vật bé như hạt vừng, hình tròn, đen bóng có cánh để bay. Mắt nó rất tinh. Khi tôi vung cái khăn lên, đám bọ dịch chuyển trước để tránh, rồi uyển chuyển lượn tấp lại vào mặt. Tôi nhắm mắt, ngậm miệng, vì chỉ cần há ra nói một câu là cả vốc bọ nằm trong miệng như một nắm vừng đen.

Chúng tôi đi về quê một tuần làm Lễ thượng thọ cho Bà nội. Bốn đời nhà tôi sống trong ngôi nhà cổ này. Tôi là đời thứ năm. Vì tổ chức thượng thọ, nên bà được di lý xuống quê, nhà cậu út. Nhà cậu có vườn, sáu tám bạt căng lên, che mát cho trăm mâm cỗ. Đã thành tiền lệ, cứ ngày Lễ hay dịp kỷ niệm của ông bà cha mẹ là phải “đánh trống múa rối” thật to trình báo thiên hạ. Bác trưởng bảo, ai cũng vất vả, đầu tắt mặt tối, mấy khi được biết đến đời sống của người quen, nếu như không có những buổi tiệc tùng. Mỗi năm, đại gia đình tôi chục lần chẳng hạn, thuê loa đài mở lợn uống bia hơi. Xong cỗ. Nhạc tắt. Rạp thuê

cuốn trả kèm vài xe bát đĩa nổi bếp thuê, ai về nhà đấy. Dư âm vui vẻ lan sang đến lần gặp mặt sau.

Lần này, Lễ thượng thọ Bà nội sang tuổi tám mươi đáng làm trong ba ngày. Nhưng rồi trôi tuột đến bảy ngày vì ở làng bỗng mọc ra một ông thầy bói khá linh, nhất là xem cho người lạ, ở xa. Cả nhà ở thêm hai ngày xem bói. Đã thế, sau khi nghe thầy phán số bác cả năm nay cứ đất lở quê thôi mà mua, sang năm một lãi mười. Mất toi thêm hai ngày đi săn đất làng. Vợ vào cũng được hai cái ruộng rau muống cạnh của nhà ông già bị ung thư, cần tiền lên viện K chạy xạ, bán ba mươi ba triệu một ruộng hai trăm mét. Đúng số rồi. Thêm một ngày ăn mừng vì tương lai phát tài phát lộc do bói phán. Lần đầu tiên, cả nhà bác trưởng, cả nhà tôi ở quê bảy ngày.

* * *

“Bây giờ phải làm gì” Bác dâu giọng ngàn ngạt sau cái khăn mặt, tay cầm “Hàng xịn” đập mạnh xuống đùi. Bao bọc quanh chúng tôi một tấm màn dày đặc bọt. Chúng tụ với nhau thành từng đám, phủ một màu đen lên những bức tường, giường tủ, bình lọ cổ, sàn nhà.

Mẹ tôi bị hen, dị ứng với phấn hoa và các loại bọt. Không thể xua được hết đám bọt bám trên mặt và những chỗ không có vải che, mẹ bắt đầu ho, tiếng nặng, phát ra từ rất sâu dưới đáy ngực. Vẫy vẫy thêm một lúc, mẹ lao

Tranh: Thành Chương

ra cửa. Bác dâu ném tia mắt sắc như mũi phi tiêu “Đừng có mà chạy ra đường hết đấy. Cứ gặp khó khăn là chạy thì hèn quá”. “Vợ em hen, hít phải bọ này tắc thở đấy chị ạ”. “Thế cậu nghĩ tôi quen hít bọ chuột chắc” Bác trai bỏ nhanh cái khăn che miệng, tợp nhanh hùm Jin từ cái chai dán giấy vàng, miệng nhai nhai. “Phải làm gì đi chứ. Ngồi nhìn thế này để bọ chuột ăn thịt mình à” Bác dâu bắt đầu vào cơn kích động, to tiếng.

Tôi nhắm mắt. Lăn tăn li ti cảm giác tê buồn lan tỏa lên da thịt, những chỗ không có quần áo. Nghìn con bọ cánh cứng bé nhỏ đập rào rào lên má, lên hai cánh tay trần, cặp đùi mặc soóc ngắn. Không cần mở mắt, cũng biết giờ cả người tôi đen như mực. Giống như đi trên sa mạc, những hạt cát bắn nhẹ lên da thịt. “Phải làm gì đi chứ” Bác dâu bắt đầu gào lên. “Mới đi vắng mấy ngày, bọ chuột ở đâu ra đây một nhà thế này hả giờ!” Bác dâu khóc tức tưởi. “Ồ chuột chết chứ ở đâu”. “Tại sao nhà này lại có chuột chết. Tất cả các cửa đều kín.” “Thì đi vắng chuột vào là đúng rồi.” Không, tại con Thảo bắn thiêu, nó để đồ ăn vương vãi ra nên chuột mới vào nhà”.

Thảo là cô giúp việc, chăm sóc Bà nội tôi tám năm nay. Cô bị tật ở chân, không chống con, chăm chỉ, nhu mì, chịu đựng. Cô ở đây lâu không phải vì tiền lương cao. Cô bảo, số kiếp phân công cô sinh ra để chăm sóc người bệnh. Ba má cô bệnh và chết cũng qua tay cô. Họ hàng ai

bệnh cô đến hầu. Hết người bệnh, cô đến làm nhà tôi, vì bà tôi bệnh. Ngoài việc chăm bà, cô làm hương thêm cho ngôi chùa nhỏ gần nhà mỗi khi rảnh. Mọi chuyện trong nhà tôi cô Thảo lo hết. Sáu người trừ nội, không ai nhớ lộ đường, cái bàn là để ở đâu. Cần gì, cô Thảo chân cao chân thấp mang để trước mặt. Ý thức chăm sóc người khác là số phận của mình gắn vào máu thịt, nên cô làm tất cả mọi việc tốt đến hoàn hảo. Bác dâu tôi có lần than thở, con gái mình đẻ ra nuôi lớn thì mất hút, người đứng ở đâu đến lo hết chuyện cho mình, nên cô Thảo với bác là quý giá nhất. Bây giờ, nhà có một hay nhiều con chuột chết, cũng tại cô Thảo. “Nó lại quên đóng cái cửa sổ bếp phía sau, chuột chui qua kẽ hở đấy mới vào được chứ còn đường nào đâu”

* * *

“Phải gọi con Thảo về. Chỉ có nó là giải quyết được lũ bộ chó chết này” Thường khi đứng trước một chuyện bất ngờ xảy ra trong nhà, mấy năm nay, người đầu tiên bị gọi là cô Thảo. Bà đi vệ sinh lên chiếc đệm Hàn quốc của vợ chồng bác trưởng, cũng “Con Thảo đâu, chỗ tao nằm chứ có phải chỗ bà đi gặp Wlyam Cường thế này à”. Wlyam Cường là cách nói văn hoa của cả nhà dùng cho việc đi vệ sinh. WC của bà sát bên phòng bà. Không hiểu vì giường đệm của bác dâu thơm hay màu sắc sặc sỡ,

gợi nhớ điều gì đẹp dễ xa xôi của bà trong tiềm thức hay không mà cứ hôm nào bác dâu vội đi làm, sếnh quên khóa cửa phòng ngủ là bà Nội cũng vào đái một bãi, hay giải quyết việc nặng hơn vào đấy đấy khoái cảm. Bác dâu thường họp gia đình sau mỗi lần bà thải chất cặn bã vào giường làm bác phải vớt cái ga Hàn Quốc tím ngăn ngắt đi. Suốt cuộc họp do bác dâu triệu tập nhằm tố tội Bà nội, “lẫn quá mất khôn, sống lâu làm phiền con cháu, rồi càng ngày càng giở chứng xấu không bằng đứa trẻ con, ỉa đái còn biết gọi người lớn”. Nội ngồi cười khẩy, mắt tinh sáng xanh nhìn ra hướng cửa sổ có tán hoa phù dung lay động, không nói một lời. Họp gia đình có sáu người tham gia, bác dâu đọc thoại từ đầu tới cuối, uống hết mấy chai nước sâm rồi kết thúc trong sự bất lực đau khổ đầy căm giận. Bác giống như người nắm tay thật chặt, đấm thẳng vào đối thủ, nhưng quả đấm luôn trật vào khoảng không vô tận, như thách thức, mời gọi, đấm nữa đi, cố lên cố lên. Không gì đáng giận bằng việc mình nói không ai thèm nghe. Người khổ là cô Thảo, vừa phải dọn, vừa bị nghe chuyện cứt thối của bà làm bẩn phòng bác trưởng, những câu chửi cay nghiệt chực ngày không nuốt được cơm. Hai năm nay, Nội đi lại khó khăn, bác dâu không còn phải lo khóa cửa vì bà không thể tự trèo lên giường bác để gặp Wlyam Cường. Cố lắm, bà chỉ gặp ngài ở chân giường bác dâu. Việc dọn dẹp với cô Thảo cũng nhàn hạ và ít hậu quả hơn.

Bác dẫu quần chần bông thò mỗi cái mặt trắng hồng, đôi lông mày đen sẫm cong vút, hai mắt xanh lét và đôi môi viền đỏ lầu bầu nói một mình. Từ hôm qua, sau khi gột rửa lũ bọ, ai cũng quần một cái chần mỏng khi di chuyển trong nhà. Mỗi người một cách xử lý bọ chuột nên nhà cũng trắng dần lại. Tòì hăng say lấy khăn bông ướt, phủ lên mặt sàn và vết lũ bọ lúc nhúc vào đó, mang vào buồng tắm, nhúng vào chậu xà phòng. Khi rút cái khăn lên khỏi mặt nước, chậu xà phòng đen kít xác bọ. Bỏ lại khoái dùng bình diệt kiến, xịt mù mịt hơi vào gầm giường gầm tủ, rồi lấy chổi quét từng vốc bọ cho vào bồn cầu giạt nước. Hai bác quần quật trong phòng riêng, lâu lâu, bác dẫu vô ý đánh vỡ một cái bình gốm cổ. Bác trai rất hiếm khi quát bác dẫu, nay vỡ bình, bác kêu to, tiếng hét bay ra khỏi miệng, chưa kịp vỡ thì tắt lịm. Tòì ở đây từ nhỏ, lần đầu bác trai quát mà bác dẫu im lặng. “Con Thảo đang trông bà, nó về, bà ở dưới chú út với ai?” “Vợ con chú ấy không trông bà được vài hôm à. Nhà quê có việc gì mà làm, không tranh thủ mà hầu mẹ chồng cho có phước hay sao. Cứ coi như không có con Thảo thì mỗi nhà phải thay phiên nhau mà trông bà chứ” “Nhưng bà ngồi một chỗ, bao năm nay có mỗi cái Thảo biết chăm bà. Giờ nó về đây dọn nhà cho mình, chẳng may bà ngã thì sao” Bác trai găm ghè. “Ôi giờ ơi, thế thì sợ cả đời. Phải cắt người ra mà hầu bà chứ. Bao năm nay, cô chú ấy đã được cái phúc là tự tay chăm mẹ dẫu” “Hay là tôi gọi

cô tạp vụ cơ quan đến dọn nhà, giết bọ. Cô đẩy chân tay đầy đủ, nhanh nhẹn sạch sẽ, tin được” “Điên à, đưa cơ quan đến nhà cho nó biết hết bí mật nhà mình à. Ông là giám đốc, nhà có mấy con bọ ranh mà vợ không dọn phải gọi nhân viên đến là sao”.

“Thế thì để tôi thuê bà đồng nát hay ngồi ngoài ngõ nhé. Bà ấy bán buôn quanh quẩn bao năm ở đây, sáng nào tôi đi làm cũng thấy bà ấy nói chuyện với cậu Hùng lái xe”.

“Cái gì, sao ông lại cho đồng nát vào nhà. Ông biết thừa nhà này vợ đâu cũng tiền mà dám cho người lạ vào. Tay ông mua đồ cổ, món rẻ nhất cũng vài chục triệu, không thì vô giá, có tiền tí cũng không mua được. Ông nói mà không nghĩ. Tôi chỉ tin cái Thảo, một mình nó. Thơm thoĩ cũng mình nó biết, ông nhớ chưa.”

* * *

Bốn ngày sau. Cô Thảo được bác đầu đón về để dọn đám bọ chuột. Một ngày cô chỉ lôi đồ ra, xếp đồ vô, tuyệt nhiên không thấy con chuột chết nào. Bọ cũng bớt nhưng không hết. Bàn ghế, sập gụ tủ chè trong nhà là đồ cổ, các góc ngách vẫn đen màu con bọ. Đã chạm khắc cầu kỳ, lại màu nâu đen bóng loáng, khó thấy bọ bám để giết. Bác trai mê sưu tầm đồ cổ, mỗi món đồ bé cũng cả nghìn đô Mỹ. To thì bằng tiền mua cái Matiz, Camry. Khi ở quê

lên, cô Thảo bước vào nhà, đứng lặng tựa người vào cánh cửa gỗ, nhìn chậm chậm một lượt. Tất cả chúng tôi chăm chú nhìn theo mắt cô, quét lên tất cả, như máy dò mìn. Một lúc sau, cô tập tễnh đến góc bếp mở ra, ngồi xuống. Im lặng. Bố, hai bác và tôi lao đến, dồn dập “tìm bắt ngay chuột chết đi”. Cô im lặng khó hiểu, lắc đầu, nói nhanh “Nhà không có chuột. Không có chuột chết” “Thế bố ở đâu ra?” Cô không trả lời, chỉ tay ra cửa, nói “Mọi người mua sữa, cháo ăn liền và bím mang về cho bà. Dưới đây chỉ ăn cá, bà đau bụng hai hôm nay rồi. Mua nhiều thịt lợn mang về cho cậu Út làm ruốc cho bà”. Bác dâu cau mặt. “Khổ quá, đang hỏi đám bố ở đâu ra, không phải vì chuột chết thì vì cái gì?” “Bà đau bụng đã uống thuốc chưa, cô về đây, ai trông bà?” Bố tôi nhìn cô Thảo chằm chằm, như thể nhìn thật kỹ cô Thảo, như nhìn cái ti vi, sẽ thấy bà hoạt động trên đấy. “Sáng nay cháu phải trốn bà về đây. Giờ bà dậy, không thấy cháu, chả biết ra sao”. “Mày thôi nói đến bà già ấy một lúc được không. Tao hỏi bao lâu mày giết hết đám bố chuột chết này?” Bác dâu gào lên. Cô Thảo như người điếc, mê mải đi theo con đường riêng, lăm bắm với bố tôi “Hôm qua, bà bảo sắp Tết, nhớ nấu chè bà cốt thắp hương ông nội”.

* * *

Bây giờ là mùa đông.

Gia đình nhỏ của tôi có thói quen từ đời cụ tôi là nấu chè bà cốt những ngày Tết. Tôi giờ đã có chồng và sinh hai đứa con. Chúng tôi ở căn nhà ngoại ô, có vườn và ao khá lớn, thả cá bên dưới, trên mặt là bèo tấm. Ngôi nhà tôi sống cùng Bà nội, bố mẹ và gia đình bác trưởng bán sau cái ngày đám bọ chuột chiếm đóng đô hộ. Cô Thảo về giết bọ đến ngày thứ hai thì quay lại nhà chú Út chăm Nội. Lý do đơn giản, cô là đôi chân, đôi tay của Nội. Cô không phải là người chuyên giết bọ. Căn nhà cổ có từ những năm đầu thế kỷ 20 có nhà bác trưởng và bố tôi giờ như nhà hoang. Bà nội tuy ốm và ngồi xe đẩy, nhưng vắng bà thêm ngày nào, nhà thêm loạn ngày đấy. Bác dâu và bác trai đánh nhau vỡ mấy cái bình cổ từ đời kị nội để lại. Khi bình vỡ, bác trai mới biết là bác dâu đã tráo bình mới vào, trị giá chỉ vài trăm nghìn tiền Việt Nam đồng, so với bình cũ rẻ cũng vài chục triệu, có cái vài trăm triệu. Tài sản mất đã đau xót, nhưng chưa đau bằng việc mất gốc. Bác trai sau mấy đêm khóc hu hu hai mắt đỏ máu bầm, hai lỗ mũi đã to lại càng trống hoác ôm chặt bố tôi cũng rơm rớm nước mắt, rên rì “Chị dâu chú đã nắm rẽ cái cây cổ bao đời nhà mình nhổ lên mang đi rồi thay vào đấy cái cây nhựa rồi em ơi”. Ra tòa ly dị, bác trai viết vào đơn phân lý do bỏ “Không sống chung với người giả dối”. Con gái hai bác đi theo anh họa sĩ người Pháp, sau này định cư ở Na-uy. Chị giờ là họa sĩ

còn chồng thì chuyển sang buôn bán tranh. Nhà cổ bán, chia theo quyết định của bác dậu. Bố mẹ và tôi đủ tiền mua căn nhà ngoại ô này. Một năm sau. Bà nội mất ở nhà chú Út. Trước khi mất, bà gọi mẹ tôi về, tháo nhẫn vàng mặt ngọc, lắc ngọc, dây chuyền ngọc trăm năm tuổi, đeo hết lên người mẹ. Lần đầu tiên bà cho mẹ lau người bằng nước thơm. Bà nói, “Nhiều bí mật, cả đời đi tìm không thấy do không biết, có khi do người ta giữ bí mật đẩy đến chết rồi mang theo về trời. Mấy chục năm không cho mẹ động vào người bà, và việc bà rất thích đại tiểu tiện vào giường bác dậu, vì bà bị bác dậu lừa nặng quá”. Mẹ khóc, bảo bà đừng nói nữa. Bác dậu có lừa hay không thì cũng là người dung rồi. Bà lại bảo “Mợ dặn con, đừng giữ gì chặt quá. Đừng yêu thương ai hay đồ vật gì quá. Rồi cũng tuột ra khỏi tay thôi. Con biết cả năm đời nhà mình toàn đàn ông sưu tầm cổ vật, để đến đời con trưởng của bà mang con dậu về tráo đồ gốm Trung Quốc đời nay vào. Không nhờ mấy con bọ không bao giờ biết nhà toàn đồ rởm rồi”. Mẹ lại nói “Nếu mợ đã biết là đừng quá vì một điều gì trong đời, thì mợ cũng đừng đau khổ quá. Đừng nghĩ là chị dậu con mang đồ giả đổi đồ thật, mà coi như bị động đất, tan vỡ hết. Còn người sống là may rồi”. Bà gật đầu “Có những điều, khi mình ngộ ra, chỉ có kiếp sau nếu hồi sinh mới có cơ làm lại, kiếp này sống trăm tuổi cũng vô nghĩa”. Mẹ gật đầu “Mợ đừng buồn nữa. Con chỉ mong đời con được như mợ”.

* * *

Tết đến. Tôi dạy con gái nấu chè bà cốt. Nước đường đen đun lên, đập gừng vào nấu với gạo nếp cẩm. Bịch nếp mua trước đây hai tuần để trong góc tủ bếp. Khi mở bịch nilông, tôi gặp lại nhân vật quen. Lòng tôi cuộn thắt gọi nhớ lại vì chính nó đã quyết định số phận của mấy đời dòng họ Trịnh của tôi.

Những con bọ chuột ngày xưa. Chúng đang ở trong nhà tôi ở ngoại ô.

Mười năm trước, khi bán nhà, tôi nhặt hai con bọ chuột ép vào cuốn sổ có những trang giấy trắng. Đặt sổ trong tủ kính, cạnh những bằng khen học sinh giỏi Toán cấp Quận, mấy huy chương bạc giải bóng bàn sinh viên, Giấy khen của các con cùng những kỉ vật quý. Giờ thì tôi biết, hàng triệu con bọ ngày đấy như tấm màn đen phủ trùm lên cả gia đình tôi không phải được sinh ra từ chuột chết. Ngồi bệt dưới đất, mắt mở trừng trừng nhìn cánh tủ bếp sơn trắng nhưng nhúc nhúc những con bọ bám dày kín. Chúng chuyển động như dòng xi dầu đặc tưới lên mặt gỗ. Một lúc sau, từng đàn bọ bay vù ra, đậu lên mặt tôi.

Bắt hai con bọ sống đang bò, ép vào góc giấy trắng bên cạnh hai con bọ đời cổ, chúng như cùng một đàn, chỉ khác là hai con sau tươi mới bụng béo căng hơn hai con cũ đã khô. Tôi nghe tiếng giập vỡ của hai con bọ mới trước khi chúng mỏng lép lại, ruột cuộn lên từng

cơ như lúc mong người yêu hay lo lắng điều gì khi nhớ chuyện bà nội nói với mẹ đừng nên giữ lại cái gì, rồi đến lúc sẽ tuột khỏi tay hết. Đồ cổ lại càng không nên giữ, vì người ta có thể trao bằng đồ mới, chỉ khi chúng bị đập tan ra mới biết là mới hay cũ. Lúc này tôi không thấy câu dặn đó đúng với hai con bọ chuột – nay là bọ gạo đang túa ra trước mắt và những con cổ xưa nằm dính trên trang giấy trắng. Không hiểu tại sao mười năm sau, tôi mới nhớ ngày đấy chính bác dậu đã mang túi gạo nếp cẩm về, cùng bịch đậu đen, bảo là bạn trai làm nghề mát xa, vật lý trị liệu có bàn tay vàng xoa bóp khỏi bách bệnh khuyên bác ăn đều cơm nếp cẩm nấu đậu đen tốt cho tóc và sáng mắt. Một lần, lúc bác trưởng đập phá đồ gốm vỡ bị bác dậu trao bán, chửi “Mày là đồ vợ mất nhân tính, lừa chồng theo thằng bạn thân của tao lại cùng nó cướp cả đồ cổ năm đời cha ông để lại, mất dạy khốn nạn quá.”

Sau khi bán nhà, chia tiền, bác trai bỏ chức Giám đốc, biến mất khỏi nhà không một lời từ biệt. Buổi sáng, giờ đi làm, bác im lìm, xỏ giày, đeo cái túi nhỏ, bình thần đi ra ngõ. Chiều hôm đấy, đến tận bây giờ, bác không một lần quay về. Bố tôi sau khi mua ngôi nhà ngoại ô này cho mẹ con tôi, ông về ở với Bà nội ở quê. Ba năm sau khi Nội mất, bác dậu bị tiểu đường biến chứng sang mắt, phải vào viện dưỡng lão sống. Không ai vào thăm bác ngoài hai mẹ con tôi.

Gặp lại những con bọ quen, tôi đi thăm bác dậu. Ngồi trước một người mờ mắt, mất trí nhớ và tay chân bị tháo cút dần từng ngón, tôi không biết bắt đầu từ đâu, kết thúc thế nào câu chuyện về những con bọ gạo. Tôi chỉ muốn nói với bác dậu một chuyện thật đơn giản, là triệu con bọ ngày xưa ở nhà mình, không phải sinh ra từ chuột chết, mà từ gạo nếp cẩm. Tại sao nhà mình lúc đấy lại có nếp cẩm, bác có nhớ không? Bác dậu đeo kính đen, từ sáng đến khi ngủ để mọi người không thấy hai hốc mắt mờ đục trùng trùng, cười khảnh khạch lắc lắc cái đầu, miệng sùi nước bọt hôi hám nói lèm nhèm chuyện gì tôi không nghe rõ. Nói và cười một mình là thói quen của bác vài năm nay. Cô y tá nắm tay tôi, mắt thăm thẳm “Cô không hiểu chị nói gì đâu. Cô chỉ nhớ hiệu lệnh *ăn đi, uống đi* thì há miệng to. mấy lần em để ý, mẹ chị và chị vào thăm về, đêm cô hét to lắm”.

* * *

Thực sự lúc này, và mãi mãi sau, tôi chỉ có nóng ruột làm sao tìm thấy bác trai, hay bỗng chốc có phút giây nào bác dậu tôi tỉnh lại, để tôi nói với họ về những con bọ được sinh ra từ gạo nếp cẩm, chứ không phải do chuột chết.

Đời tôi đúng là chỉ có một ước muốn đơn giản thế thôi.

25-12-2010

Phòng
chiếu
phim
số 9

“Anh chị hôm nay đến sớm thế?”
“Sợ tắc đường, phải đi trước nửa tiếng đấy.
Rạp hôm nay vắng nhỉ”.

“Phim này mới chiếu được sáu buổi, nhưng kén khách. Bọn trẻ không thích vì phức tạp quá, xem mà mệt đầu, không hiểu thì xem làm gì hả anh”.

“Không hiểu, xem lại đến bao giờ hiểu thì thôi”.

“Làm như ai cũng mê xem phim như anh chị. Có phim mới là xem hết”.

Những câu thoại qua lại của anh, cô với cậu Soát vé, cô Tập vụ trong phòng chiếu số 9 luôn rôm rả, chỉ kết thúc khi đèn tắt, màn hình rộng tràn ngập âm thanh ánh sáng những khúc quảng cáo phim sắp chiếu đợi khách dẫn yên vị.

Thanh niên khoảng ba mươi tuổi, hôm nay mặc sơ mi trắng, cài cúc sát tới cổ tay. Người cao gầy, trán rộng, tóc đen bóng, da trắng xanh xanh, hai mắt to, xám xám màu tro, môi thâm đỏ, mũi thẳng, ria mép hung hung. Anh luôn làm những cô gái ngược chiều giật mình, đi qua rồi vẫn không cưỡng lại được sức hút, phải ngoái lại nhìn thêm vài lần mới dứt mắt đi tiếp. Cô mảnh mai, tóc suôn dài nâu nâu, mặt hơi nhọn, cái cằm nhỏ xíu, mắt một mí to, hai lúm đồng tiền như hai cái xoáy nhỏ sâu hoắm mỗi khi nói chuyện. Hôm nay cô mặc váy trắng. Chất xa-tanh mờ, kiểu may đơn giản cổ lá sen tròn, viền hoa trắng thêu li ti ôm khéo khuôn ngực đầy mịn mòng. Giữa một phòng chiếu đều tăm tắp những hàng ghế đỏ, nóng nực, lạnh lùng, hai người với bộ đồ trắng, dưới rất nhiều luồng sáng bắt chéo rọi ngang, nổi bật sự thuần khiết. Bao giờ cũng là nước khoáng anh cầm, bọc bồng ngô và cốc giấy đầy côca côla lách cách đá viên trên tay cô. Họ luôn định vị ở hai ghế hàng cuối cùng sát tường.

Hai người, nhưng họ mua ba vé. Một ghế để trống, tạo khoảng cách nhất định với người khác. Vài lần đầu, Soát vé còn thắc mắc, sao lúc nào anh chị cũng mua thừa một vé, phí. Sau, quen với việc hai người không muốn ngồi sát ai, cách để họ xa bớt đám đông, Soát vé không thắc mắc nữa, quay sang khen “Đúng là VIP. Rạp em mà có nhiều người như anh chị, có phải là may không”.

Tập vụ tới hàng ghế phía trước, nhoen cười “Anh chị hôm nay như cô dâu chú rể. Đẹp đôi quá. Từ ngày biết chị, em thấy chị càng xinh mới chết chứ”. Anh cười, răng trắng bóng, khoảng tối dưới hai mắt tối hơn “Vậ à. Nếu giống cô dâu chú rể, chụp ảnh nhé”. “Anh chị có máy ảnh đưa em chụp cho. Bảo đảm đẹp như ảnh cưới”. “Đây. Máy ảnh. Điện thoại. Em thoải mái đi”. Cô đưa điện thoại, máy ảnh vào tay Tập vụ da nâu khỏe mạnh, tóc đen dài, bầu ngực to đầy căng như muốn bứt những chiếc cúc. Soát vé đứng phía xa chăm chú nhìn, trêu mến giơ ngón tay cái, đầu gật gật “Oách đấy”.

Đèn flash lóe sáng. Hai khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc tựa vào nhau. Tóc cô quấn quanh vai anh. Mắt anh thăm sâu, miệng rộng cười hết cỡ, bàn tay thuôn dài của anh vắt ngang vai cô, ôm gọn vào vòng vai rộng. Máy ảnh, điện thoại chớp sáng liên tục. Người chụp càng bấm càng say. Người mẫu càng lúc càng duyên. Môi anh thăm tới, trên khuôn mặt tái trắng. Mắt cô sáng xanh, cười tít

nhưng không lóng lánh ướt. Khi màn hình bắt đầu vào những đoạn phim quảng cáo, công cuộc săn ảnh “cô dâu chú rể” kết thúc. Tạp vụ tấm tắc tiếc rẻ bật lại, ngắm nghía hai khuôn mặt mãn nguyện “Đẹp đôi thế không biết. Cả năm nay, một tuần gặp đến ba lần, lúc nào cũng thấy anh chị vui vẻ, thích xem phim. Nhìn anh chị em phát thèm”.

* * *

Tạp vụ, Soát vé vạ vật ở phòng khai báo của Công an Phường 5 từ 23h45 tối hôm trước, đến bây giờ, là 3h20 sáng.

Đã sang một ngày mới.

Ngoài ô cửa sổ nhỏ là khoảng sân của một ngôi nhà cổ, cao hai tầng, mái ngói cũ, rêu, cây dại phủ đầy. Hai đứa chợp mắt lúc nào không nhớ. Tạp vụ giật mình choàng tỉnh, vì tiếng những tấm đá miết vào nhau của chiếc cối xay đậu tương. Vụt đứng dậy, mặt hoảng loạn nhìn xung quanh, định hướng lại không gian, thời gian, địa điểm cô đang tồn tại, rồi nhìn ra ô cửa. Ông cụ khoảng bảy mươi, mặc may ô ba lỗ, gầy hai cục xương ở vai gồ cao đang gò người nắm thanh gỗ bóng quay chiếc cối xay đá xanh lì. Bên cạnh, bà cụ cũng tuổi ông, lưng gù, mặt bóng da căng minh chứng một thời đã từng xuân sắc, đang vo những rá đậu tương, chuyển sang cái chậu nhỏ để ông cụ xay nát thành nước. Hai người im lìm không nói chuyện,

nhưng thuộc mọi hành động của nhau. Trong ánh sáng chuyển dần từ tối sang sáng, thứ màu xanh xám, họ như đang đóng một đoạn phim câm, diễn cảnh xay đậu nành quen thuộc. Những hạt đậu vàng ngậm trong cái chậu nhôm cũ, được xay nát, dòng nước trắng đục đặc quánh từ từ bò ôm vòng quanh chiếc cối, rồi tràn ra, trôi nhẹ nhàng ra cống. Rướn người nhìn thật kỹ, Tạt vụ không hiểu tại sao lại không hứng nước đậu nành vừa xay để dùng mà cho chảy thẳng ra cống.

Đằng sau, phía góc phòng, trên ghế băng dài, Soát vé tóc chải năm màu đỏ xanh vàng trắng tím, sùi nước bọt ngù ngon lành. Mấy tháng nay, Tạt vụ thấy thỉnh thích anh chàng không cao nhưng vạm vỡ, vai gỗ từng búi thịt, toát ra cảm giác chắc chắn ngay khi đứng im sau cái bục, kiểm tra, bấm vé cho khách, hay khi phòng chiếu không còn ai, cạy xách cái xô đựng máy hút bụi, cái túi ni lông to, cùng cô đi nhặt rác từ trên ghế ngồi đến sàn nhà. Hai người đầu mày cuối mắt, đụng chạm va quẹt đấm đá nhiều dần theo thời gian, phần lớn ở phòng chiếu số 9 nơi họ được khoán việc trông nom, dọn dẹp từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc các suất chiếu trong ngày. Gần đây, thêm suất chiếu khuya dành cho lớp trẻ, nên cả hai ra về đã là hai, ba giờ sáng, ở chung phòng trọ với phục vụ của phòng chiếu số một đến số tám. Ngủ vùi sau một ngày loanh quanh trong các phòng chiếu, tính ra hai đứa đi bộ đến vài chục kilômét.

Soát vé đang chìm sâu trong cơn mơ đi bơi ở sông với thằng bạn học lớp ba, giật bản người, ngồi phất dậy. Phán xạ quen thuộc mỗi khi trốn vào xó tối ngủ vội trong giờ chiếu bị gọi giật khi kết phim, có mười lăm phút thu dọn cho suất chiếu sau. Mặt Tạt vù rất gần, thì thào “Sáng rồi, về thôi”. “Ai cho về mà về, phải đợi công an đến chứ”. “Khai hết rồi, ở đây làm gì. Em đói”. Hai đứa ra đứng ở cửa sổ, đón hơi gió thu thỉnh thoảng len vào, xua đi vẻ đậm đặc của căn phòng hơn chục mét, có cái tủ gãy chân nghiêng nghiêng, bàn sắt cũ. Có con mọt nghiêng kèo kéo kèo trong khung cửa ra vào những khi không có tiếng người. Mỗi khi có tiếng động, nó im bật, chúng tỏ tai thính, luôn cảnh giác cao.

Tạt vù hỏi, mắt nhìn vào khoảng sân mới lúc trước hai ông bà già vừa ngồi bên chiếc cối đá to, giờ trống vắng trong ánh sáng đầu ngày mờ xám. Khoảng sân sạch ướt và cái cống ngoằn ngoèo nước bọt đậu trắng. “Con gái mà dám giết người. Xem phim nhiều, sống, chết, yêu giết như phim”. “Không hiểu sao anh chị ấy đẹp đôi thế, lại xuống tay với nhau được nhỉ”. “Bố ai biết được. Đừng nhắc nữa, kinh bỏ mẹ”. “Sao không xiên ở đầu, lại vào đúng phòng 9. Khốn nạn. Bao công mình chăm chỉ, không đòi tăng lương, vừa ký được hợp đồng một năm thì có chuyện. Em không quay lại Rạp làm nữa. Kinh lắm”. “Không làm ở đây, lấy tiền đầu tiêu, cơm đâu ăn”. “Để em đi kiếm việc. Có sức, có vóc, lo gì đói”.

Tranh: Nguyễn Quang Thiều

* * *

Thông báo tìm thân nhân người bị hại được phát trên toàn quốc. Ảnh thanh niên bị đâm chết trong phòng chiếu số 9, sau hai ngày được in ở trang cuối những tờ báo ngày. Hình từ chính chiếc máy ảnh bỏ lại ở hiện trường, ảnh chụp trước đây ba giờ, anh và cô áo trắng tinh khô tựa vào nhau cười rạng rỡ. Hai người đầu mũi nhau, hay cô hôn lên má anh... Trăm tấm hình trong máy ảnh được phóng to, trải đầy mặt bàn cơ quan điều tra. Khi in báo, họ cắt riêng lấy mặt anh, thấy sâu thẳm trong đôi mắt một nỗi tuyệt vọng, dù miệng cười răng trắng. Chết trong tư thế ngồi choãi chân, duỗi tự do, một phát trúng tim. Tan buổi chiếu, khách về hết. Tạp vụ và Soát vé tay chổi tay xẻng vào nhật rác hút bụi. Những hàng ghế trống không. Họ chỉ có mười lăm phút để dọn sạch những vỏ chai nước, cốc uống bằng nước giấy, vụn bông ngô, túi ni lông vương đầy lối đi, hay trên những cái ghế. Cầm cúi dọn dẹp. đến hàng cuối cùng, trong góc, nơi có hai người khách quen đẹp trai xinh gái, Tạp vụ bỗng rú lên. Soát vé chạy đến cũng rú lên. Ngoài cửa. Đồng nghiệp gần chục đứa tầm tuổi ngang nhau chạy vào, thấy Tạp vụ giãy đành đạch dưới đất giữa hai hàng ghế phát cơn động kinh, ngó vào trong chỗ Soát vé đang đờ mặt há cái miệng đầy răng, vẩy tay chỉ về phía anh áo trắng người đang tụt hơi sâu, mắc phải hàng ghế trên nên thoai

thoải như đang duỗi chân nghỉ. Hai mắt trong suốt mở to nhìn thẳng người đối diện. Ngực trái là con dao làm bằng xác máy bay, thép trắng xanh có khắc số 1975 bằng tay, cắm sâu, và dòng máu nhỏ đậm đặc thấm đồng trên nền áo trắng, chảy xuống đùi, đọng thành vũng dưới mặt sàn trải thảm. Một cánh tay duỗi thẳng sang ghế bên, tay kia như đang ôm ai đấy trong tay mình. Bàn tay cầm máy ảnh. Trong túi, điện thoại di động vẫn mở, máy ảnh chưa tắt, đèn đỏ còn nhấp nháy. Chứng minh thư ghi rõ tên Lê Minh, sinh năm 1955. Phần quê quán, địa chỉ mờ mịt không rõ.

* * *

Sau cái chết của “Hoàng-tử-xem-phim”, phòng chiếu số 9 đóng cửa, dây đỏ chằng ngang. Lý do dừng hoạt động: Bảo dưỡng và nâng cấp. Bên trong, ngày nào cũng có thầy cúng làm lễ, hương nghi ngút khói, chiêng trống đập xập xình tiếng hát ai oán thê lương cúng vong trẻ. Tạt vụn, Soát vé bỏ việc tạt vụn soát vé, thành thẳng Toái con Sen đứng tên cúng cơm dặt nhau đi đâu, kiếm việc gì để sống, không ai biết. Cơ quan điều tra tạm khép lại vụ án rất nhiều chứng cứ, nhân chứng khai báo thành khẩn, thậm chí quá thừa do kể lể, đưa cảm xúc thân quen với người bị hại vào nên bộ hồ sơ dài mười mấy trang. Sau ba ngày, vừa đợi người nhà tới nhận xác về chôn cất, không

thấy ai xuất hiện, bên an ninh tự tổ chức mai táng. Ngôi mộ của thanh niên có cắm cái bia, ghi gọn thông tin: *Lê Minh. Vô thừa nhận*. Cùng thời gian này, ảnh và thông tin về cô gái đi cùng nạn nhân được gửi tới tất cả những nơi cần thiết nhằm tìm kiếm dấu vết.

Tuyệt nhiên không có thông tin.

* * *

Ba tháng sau.

Một nghĩa trang rộng nhấp nhô những ngôi mộ cao thấp, to nhỏ, đủ màu đá ốp mộ, phủ đầy hai quả đồi trung du. Hai ông bà già đi trước. Mấy người đàn ông đi sau, căng thẳng, nghiêm trang tập trung giữa những bụi cỏ lác, điền thanh. Ông bà già là hai người trong ngôi nhà Pháp cổ rêu phong, ngôi xay đỗ tương lúc mờ sáng, bên cửa sổ đồn công an phường hôm Tạt vụ và Soát vé bị giữ để lấy lời khai về nạn nhân. Họ đi đến mấy ngôi mộ xây bằng đá mài xám trắng, cũ bạc màu, khuất chìm dưới những bụi cây đậu tương trĩu hạt. Vài bụi quỳnh, cành giao.

Ông già lấy con dao quắm chuyên cắt cỏ ra khỏi túi đeo bên người, một tay nắm từng túm thân cây đậu tương, cắt roèn roẹt tận gốc, phát quang đám cây cao ngang bụng người trong mười phút. Khi xung quanh

ngôi mộ kiên cố không còn bị đám cây che khuất, lấy bàn tay gân guốc, ông già gạt đất, lá vàng phủ đầy mộ, rồi lấy khăn mặt mới đã ngâm nước ướm sưng, lau khung ảnh bằng đá gắn chặt trên bia mộ. Hiện dần ra sau mỗi lần khăn ướm đi qua là khuôn mặt chàng thanh niên, mắt to sâu thẳm, ai oán nhìn người đối diện. Môi đầy, đỏ bầm màu huyết khô, hơi nhếch cười khinh bạc.

Cán bộ điều tra, công an phường 5, những người đã thẩm vấn Tạt vụ và Soát vé sưng mặt, ngây nhìn. Im lặng. Hàng chữ chạy bên dưới tấm ảnh *“Lê Minh. Ngày sinh – Ngày mất: Không có. Hưởng dương 20 tuổi. Đảng viên Đảng Cộng sản Việt Nam. Hy sinh tại cửa ngõ Sài Gòn”*.

Bà cụ im lặng suốt quãng đường dài. Khi ông cụ chặt những bụi đậu tương, bà gom chúng tại thành đồng, dang tay định ôm đi. Một cán bộ thấy hai cánh tay bà vòng tròn đồng cây, cò may bám đầy ngực áo, những cành cây dại gai tua tủa như đâm vào hai cánh tay gầy, anh cúi xuống, giằng đám cây định bê hộ. Bà lặng nhìn sâu vào mắt cán bộ, ánh mắt dài, như một hành lang ống sâu không có điểm dừng, tối đen hút không cưỡng lại được. Phút chốc, cán bộ ngây người, không kiểm soát nổi hai cánh tay mình, như bị thôi miên. Ngồi dờ, miệng há cứng không mấp máy môi, hai mắt mở to chết lặng. Bà già sau khi làm đồng cứng cán bộ, cúi xuống ôm tròn đồng cỏ cây lồng phồng, đi thẳng về cuối khu nghĩa

trang. Một cán bộ khác, lấy trong túi ra nắm hương, định châm lửa. Ông cụ phẩy mạnh tay như nhát chém mắt lạnh lười cắt ngọt, lắc đầu “Không thắp hương, để hồn nó thoải mái rong chơi, không quay lại nơi này. Buồn chết được”. Cán bộ ngoan ngoãn cất nắm hương vào túi, lôi tập ảnh thanh niên và cô gái chụp chung nhau trong phòng chiếu phim số 9 đưa vào tay ông già, phân trần, tâm sự như với người rất thân “Cháu định thắp hương trước mộ Lê Minh, biết đâu, linh hồn anh ấy sẽ chỉ cho ban chuyên án biết, cô gái này đang trốn nơi nào. Mọi hướng điều tra đều thất bại bác ạ”.

Ông già nhìn sâu vào mắt cán bộ điều tra, ánh mắt âm dần.

* * *

Cụm rạp hiện đại với 9 phòng chiếu to nhỏ, âm thanh nổi mở cửa sau một thời gian ngừng phục vụ để nâng cấp bảo dưỡng. Vợ chồng chủ rạp khi được báo có vụ giết người tại phòng số 9, chạy đến hiện trường. Mắt thanh niên bị giết trong suốt nhìn sâu vào mắt Vợ. Hút hồn. Vợ, sau khi công an mang xác người chết đi, chột hớ hớ cười ngật nghẻo, cười không dừng, vạt váy mỏng vắn ngược vào trong, lộ bắp đùi thâm đầy sẹo lồi đỏ đỏ mừng tấy. Chồng bao năm buôn lậu kinh doanh hàng nóng xuyên quốc gia, dư tiền bỏ một ít sang kinh doanh văn hóa mở

rạp chiếu phim cho có chỗ giao tiếp, chúng tỏ ngoài làm ăn, tao cũng biết nghệ thuật, gần với văn hóa văn minh. Chồng mặt lạnh máu tôm trắng nhìn Vợ điên loạn vợ ai cũng hớ hớ chộp giữ chặt cánh tay “Đội em tí, thay cái váy xong em đi với anh luôn”.

Bác sĩ tần ngần “Làm việc với bệnh nhân tâm thần là nghề mấy chục năm của tôi. Nhưng trường hợp chỉ nói độc một câu thế này, chưa thấy”. Chồng cười gằn “Đây là câu cuối cùng nó nói điện thoại với thằng bồ. Khi nhìn thấy người bị giết ở phòng số 9, nó điên luôn, nên chỉ nhớ một câu ấy”. Rạp chiếu phim vong trẻ lẩn quẩn không chỉ loanh quanh hàng ghế cuối sát tường phòng số 9 mà tám phòng còn lại cũng loáng thoáng bóng vong. Chồng bây giờ bớt tự tin, là tao đã buôn hàng cấm thành công có gì không nổi đình đám bên nghệ thuật, lập tức bán lại cho một nhóm không yêu văn hóa nghệ thuật lắm, cũng không có tiền bản phải rửa, thuần túy kinh doanh, cứ gì rẻ là mua.

Ba ngày sau khi bán rạp, con trưởng của Vợ Chồng chủ cũ cụm rạp chín phòng chiếu mười sáu tuổi chờ người yêu mười lăm ở đầu phóng về, tốc độ trong phố đông 75km/h, gào thét chửi đàn em tay qua điện thoại Vertu Signature trị giá gần trăm nghìn USD cái tội đêm qua nó thua cá độ mấy trái gôn dám đặt con Audi R8 hơn bốn trăm ngàn đô Mỹ mới nhập về được chục ngày.

Một tay lái xe, một tay điện thoại, người yêu mười lăm váy ngắn chân dài ngồi bên lấy tay xoa đùi người yêu, con trường loạng quạng tránh bà đồng nát tự nhiên mọc đầu ra trước mặt, mất lái đâm thẳng, dính nguyên đầu Porsche vào gốc cây xà cừ cả trăm tuổi, đúng lúc Chồng quần soóc áo thun úp mặt gốc cây trước cửa cách nhà ba mét, khoan khoái xả chất thải – một thói quen “tiểu đường” từ thừa hành vi – thì Porsche của bố do con của bố lái ép xác bố chặt như ảnh chụp xong mang ép plastic. Vài tiếng sau, 115 cùng mấy chuyên gia chấn thương chỉnh hình tập trung nhật từng mảng thịt xương vụn, xếp nguyên một ngày vẫn không thấy lại hình hài bố trước đấy vài giờ.

Cụm rạp thay chủ, thay luôn nhân viên phục vụ. Rút kinh nghiệm từ chủ cũ, lần này từ soát vé hay tạp vụ đều được đào tạo thêm chức năng vệ sĩ, biết xem tướng. Chủ mới vốn thực dụng nên biết sợ, không tự tin về mình luôn bách chiến bách thắng trong mọi chuyện như chủ cũ, hiểu đất có thổ công, sông có hà bá, bỏ công điều tra về nguồn gốc khu đất trước khi có cụm rạp. Người xưa còn sống, kể rằng, nơi đấy, từ hồi chống Pháp, sang đến chống Mỹ là sân chơi, nhà văn hóa của một làng cổ. Chỗ xây cụm rạp hiện đại bây giờ đúng cái sân đình, già trẻ trai gái của làng tập trung biểu diễn các trò dân gian, lâu lâu còn được xem phim màn ảnh rộng.

Phòng số 9 hôm nay chiếu phim “Nữ điệp viên Salt”.

Soát vé là chàng trai cao gần mét tám, to khỏe, ánh mắt như tia chớp. Mỗi lần nhìn vào mặt khách, tia chớp quét xuyên da thịt. Một cặp trai gái đến và đi qua mắt sắc của soát vé đến hàng ghế cuối cùng, sát tường, họ vào, ngồi xuống. Cách họ một ghế, là dãy khách xem phim ngồi kín. Chàng trai thấp đậm, chắc nịch trong chiếc sơ mi Hugo Boss. Tóc dày, chải mấy màu xanh tím, vuốt nhẹ chút keo bóng, nổi vầng trán vuông và cao. Đây là Toái. Cô gái da ngăm ngăm, người thấp, ngực to như muốn bứt khỏi hàng cúc, tóc xõa dày đen như mực, che kín khoảng lưng cong, là Sen. Họ nhìn soát vé mét tám và cô tạp vụ mét bảy đang đứng lia mắt lên tất cả những hàng ghế kín khách, như máy kiểm tra an ninh sân bay soi qua những chiếc va li.

Hàng ghế cuối, ghế sát tường, Sen đang bốc những hạt bỏng ngô trong túi giấy, nhai từ tốn, chợt giật mình. Dãy ghế cùng hàng, cách đường đi ở giữa, ông bà già ngay ngắn ngồi nhìn lên màn hình. Sen cau mày. Lục trong trí nhớ hình ảnh hai người này, với những hành động uyển chuyển nhẹ nhàng, chậm rãi, mà quyết liệt. Một lúc, trước khi đoạn phim quảng cáo cuối cùng hết, khán giả bắt đầu thấy nữ điệp viên Angelina Jolie – Salt,

thì Sen nhớ ra. Sau khi bỏ cái tên Soát vé và Tạp vụ, Sen và Toái quay lại Công an phường, hỏi xem công an có tìm ra cô gái đi cùng thanh niên bị giết không và đưa thêm mấy cái ảnh Sen chụp họ bằng điện thoại của cô. Chú Cán bộ trầm ngâm nhìn sâu vào mắt Sen, khi cô ngây người bên ô cửa sổ mà sớm hôm xưa nhìn ra thấy ông bà già ngồi xay đồ tương dưới khung cửa cũ của ngôi nhà Pháp cổ. Nước xay được không đựng vào đâu mà bỏ trôi từ từ ngoài cống, thành một dòng bột trắng đục. “Có phải cô ấy giết anh kia?”

Một anh mặc đồng phục công an vào, nói nhanh “Sáng mai đội giải phóng mặt bằng sẽ đến và xử lý gọn dãy nhà hoang phía sau. Dự kiến, họ làm một ngày là xong anh ạ”. “Ừ, xong rồi dọn dẹp sạch sẽ, để tôi làm báo cáo gửi thành phố”. Chú cán bộ thở dài. “Chủ đầu tư có nhắn anh, là mai san phẳng nhà xong, họ tới làm Lễ cúng thổ công thổ địa luôn. Họ cũng muốn mời cả đội đi nghỉ mát bên Thái Lan, ý anh thế nào?” “Ai đi thì đi, tôi không đi”.

Sen rướn người nhìn ra xa. Bên ngoài. Trời đang nổi dông, tối sầm, gió ràn rạt thổi. Sân nhà hàng xóm khô khốc. Ngôi nhà chắc chắn, nhưng cũ, mái ngói vỡ, mấy cánh cửa gỗ, treo đơn giản chiếc móc gi hoen. Đã rất lâu không ai đến nơi này “Cháu thấy nhà này có hai ông bà già. Họ đi đâu rồi ạ?”. “Thấy họ lúc nào?”. “Cái hôm cháu ở đây cả đêm khai báo với chú chuyện anh thanh niên bị

giết ấy. Sáng sớm. Cháu dậy, đứng ở cửa sổ này nhìn hai ông bà ngồi xay đậu tương. Xay rất nhiều, nhưng lại đổ hết nước đậu xuống cái cống kia kia”. Công an nhìn sâu vào mắt Sen, hun hút tối.

Lắc đầu mạnh, như muốn quên chuyện hai ông bà già và cái cối đậu tương, cán bộ nói nhanh “Lúc này, cháu hỏi về cô gái đi với anh thanh niên bị giết?” “Vâng” “Cũng có thể chú đã thấy cô ấy, có thể không.” Cán bộ nói đến đây thì dừng. Khuôn mặt người đàn bà gần sáu mươi tuổi tóc xơ cứng như xơ vỏ trái dừa úp lên đầu. Vẫn cái cằm nhọn, hai xoáy đồng tiền sâu, đôi mắt trong veo bóng dáng khuôn mặt trong những bức ảnh xếp la liệt trên bàn cán bộ. Bà ngồi ở gốc đa đầu làng, gần khu đất cao có mộ của Lê Minh. Chụp lên người mảnh ni lông màu xanh, rách tướp, bên trong trắng xanh màu da người thiếu ăn, loang lổ vết đất cát. Trẻ con gọi bà là “Bà Tiên gốc đa” mười mấy năm nay. Không gào thét, phá phách, bà Tiên gốc đa hàng ngày trông, thu hoạch đậu tương trên những cánh đồng rộng trải dài hút tầm mắt.

Xong việc, bà thường ngồi một chỗ nơi ngã ba, nhìn về cuối con đường đất đỏ lấm bụi.

* * *

Angelina – Salt xuất hiện, mềm mại sau cánh cửa, mỉm cười với người chồng đang ngồi với mấy con nhện trong cái lọ.

Sen ngồi thẳng, nhìn hai người già trong ánh sáng loang loáng của màn ảnh rộng phía trước.

Ông bà già này giờ vẫn nhìn sang cô.

Mắt ai cũng hun hút sâu như những đường ống dài.

Tối đen.

25-9-2010

Chúng
ta
cần
suy
nghĩ
về
chuyện
này

Hân nói khi anh vắt vẻo ngang bậc cửa sổ,
nhìn xuống đường “Em sẽ đến ở nhà Nhung
một thời gian. Chúng ta cần suy nghĩ về chuyện này”.

Bậu cửa sổ bằng gỗ. Thường khi năm mới đến, anh thuê người đến đánh lại vécni cho mới. Giống như khoác thêm tấm áo mỏng, đủ để đẹp mà không khác gì. Chính vì thế lớp gỗ ngày càng bóng và dày, có thể ngồi lên như trên một băng ghế dài chắc chắn.

Từ cửa sổ có thể nhìn thấy rất nhiều chuyện đang xảy ra dưới đường. Bà bán bún riêu cao hơn mét bảy mươi, nặng tám chục ký đang nhặt cho vào mồm những mảnh vụn đầu cuối của giò tai. Miệng nhai nhưng vẫn chửi ông chồng hôm qua cá độ bóng đá mất hơn ba trăm nghìn tiền lãi hai ngày gánh bún. Ông xe ôm không cần gương sờ sờ lẫn mò trên mặt nặn trứng cá. Lâu lâu, được viên nào, giơ lên nắng soi.

“Em mang máy tính, máy quay và ổ cứng chứa phim đi”, Hân tháo cái ổ cứng chứa khoảng 200 phim kinh điển của thế giới chất lượng HD mới mua, cho vào cái túi cao thành. Máy quay phim, máy ảnh, máy tính xếp vào vali chuyên dụng của dân làm phim. Phim ảnh là nghề của Hân. Với một kỹ sư dựng phim, rồi chuyển sang quay phim nên phải mang vác những thiết bị máy móc là việc cô rất quen.

Dưới đường, hai cô gái nhảy từ một chiếc xe ôm xuống, chân dài, một cô có vài nốt muỗi đốt còn cô kia dính cái sẹo do bỏng pô xe máy. Cô bị muỗi đốt nói với cô bỏng pô, “Tám giờ tao có sâu, mày chiến đấu một

mình, OK?”. “Vô tư đi, nằm bát bún đã, đói đã hòng”. Hai chân dài nói ngọng hạ phịch mông xuống những cái ghế nhựa vuông, quen thuộc nhìn bà béo chan chan mức mức không nói thêm một câu.

“Em nghĩ là em sẽ không nói chuyện của chúng ta với ai. Đề nghị anh cũng vậy. Thiên hạ đang nhặt mồm, có chuyện của mình, ít ra cũng mẶn hai ngày”.

Hai cô bông pô và muối đốt hoạt động ở quán gội đầu thư giãn trong ngõ bên kia đường khoảng ba tháng. Trước đây, đội ngũ này đông hơn, mỗi lần ăn ngồi quây kín bà bún riêu. Cho đến ngày, một khách hàng quen đang thư giãn dịch vụ trọn gói cùng lúc ngoáy tai kèm nặn trứng cá, thả cái phần con người mẶn nguyện trong bàn tay và cái miệng xinh xinh của một em thì bà vợ cùng công an phường, trật tự viên hiện ra ân cần đứng quanh... Anh biết chuyện ấy là từ ông tổ trưởng, sau khi gõ cửa trịnh trọng vào nhà, hỗn hển kể, lưu loát như thể đã kể đi kể lại ở nhiều nhà khác trước đấy. Mái tóc giả rẽ ngôi thẳng tắp vốn để che cái đầu hói trụi của ông, giờ lệch sang một bên lộ mảng hói bóng loáng như sơn vécni màu vàng. Anh nhón tay khẽ đẩy cho mỚ tóc giả khớp lại vào khung đầu của vị quan quyền đang thao thao bất tuyệt chuyện thiên hạ kèm những cú nuốt nước bọt rồn rột. Cứ thế, anh ngồi nghe lúc được lúc không, mắt nhìn suốt vào cái ngõ tối và sâu ở bên kia đường, và

nhận ra từ hôm đấy đội ngũ chân dài hết bao vây bà bún riêu mỗi chiều. Thời gian sau, xuất hiện hai em muối đốt và bóng pô.

Anh ngoảnh nhìn về phía cửa ra vào. Hân đã đi, cùng hai túi, một vali to.

Thở mạnh, quay nhìn xuống đường. Nếu ngồi ở đây với kiểu gù gù lưng, sẽ không thấy ai ra vào ở cổng ngõ. Thẳng lưng lên, sẽ thấy những cái đầu và chịu khó khoảng năm phút, thì thấy cả người. Anh thẳng lưng. Rồi đứng lên, chồm người qua lan can gỗ. Cuối cùng thì cũng thấy Hân. Vai một đeo túi, một túi móc vào vali kéo và dừng lại trước một chiếc xe bảy chỗ đen bóng. Cửa mở ra. Rồi tất cả biến mất.

* * *

“Chúng ta cần suy nghĩ về chuyện này” là câu anh thường nghe từ Hân khoảng ba đến bốn tháng một lần. Đến bây giờ. Sau tám năm chung sống, không hôn thú, không đám cưới, không một bữa cơm thân mật với bạn bè thân hay họ hàng cũng chẳng sao. Lâu nay, họ là một cặp, trai tài gái sắc, có nhiều bạn và công việc ổn định. Tuần nào cũng có những chuyến đi xa, tháng nào cũng có những cuộc nhậu. Nhưng rồi sau mỗi “chúng ta cần suy nghĩ về chuyện này” Hân lại bỏ đi khoảng mười ngày.

Lần này, đã một tháng, Hân chưa về.

Có nghĩa, Hân vẫn đang suy nghĩ về chuyện này.

Không biết, đây có phải là chuyện Hân nói khi hai người ngồi nhìn biển, trước ngày dọn dẹp ra đi. Lúc nào, sóng vào ra bờ cát cũng là điệp khúc: âm âm xông vào bờ, rồi lại rút từ từ đi, sỏi bọt trắng cuộn cuộn lao đến rồi lại rút êm. Luôn hứa hẹn một ẩn số trong những con sóng, nhưng lại chẳng có gì xảy ra. Mùi tanh của những tàu bắt cá táp dọc bãi cũng quen. Tiếng gió rít qua tán phi lao bao giờ cũng vi vu réo rắt.

“Anh phải biết, bất cứ gì hờ ra là mất. Tại sao anh không giữ?”

Đang vào mùa cá cơm. Ngư dân xối cá từ tàu vào những cái sọt và chất lên xe bò chở đi. Cá rơi vãi trắng đường như vảy bạc rắc dọc các lối. Cả anh và Hân luôn say đắm sự trẻ trung nhưng nhàm chán nơi bãi biển hoang sơ chưa khai thác du lịch này. Cũng có vài người tắm, nhưng không phải là khách mà là dân địa phương. Vì thế, họ có thể ngồi thật lâu, như hai kẻ rồi việc nhất trần gian mà không ai nhòm ngó.

“Ai mà chẳng bị mất một cái gì trong đời. Của đi thay người”, anh trả lời cho có, và hình như nó là câu duy nhất về việc Hân hỏi “Tại sao anh không giữ”. Hôm qua, anh bị mất cái máy tính xách tay. Đơn giản là quên trên ghế

một quán bia tươi. Quay đi mười phút, quay lại, máy tính bốc hơi như mùi bia tươi.

“Hôm qua, hai đứa thanh niên đi vu vơ qua cửa hàng bán ga. Thấy không ai ngồi trông, một đứa nhảy vào ôm bình ga rồi nhảy lên xe đĩa kia chở đi. Cả ga lẫn bình chỉ ba trăm ngàn. Thế là xã hội có thêm hai thằng cướp. Bình ga rất nặng, khả năng bị tóm rất cao. Nếu bị tóm, sẽ bị đánh, bị nhốt, có khi còn chết trong tù cũng nên”.

Ngoài bãi cá, ông chủ khách sạn nơi hai người ở, gọi văng lên từ một góc bãi cá, “Tối nay hai bác ăn gọi cá song không? Có một con hơn hai cân đấy, đang giãy đành đạch”.

Anh gật. Hân cười. Ông chủ cao lớn, đen thui, luôn hét thay cho nói như thể xung quanh toàn người điếc, quay đi với con cá đang vẫy đuôi bóng loáng trên tay.

“Anh có thấy hiểm khi nào phụ nữ ra đường đeo dây chuyền, hoa tai và túi như ngày xưa. Hở ra là bị giật ngay”

“Thì đối, chúng làm liều. Có của thì phải giữ thôi”.

“Mấy cái bóng đèn cao áp, cột đèn vừa bé vừa trơn, thế mà chúng nó cũng trèo lên tháo được. Hôm qua, bọn đồng nát cắt hết dây thép gai nhà bà bún riêu. Bà ấy đang bảo phải làm rọ sắt may ra không bị cắt”.

Hân tiếp tục mạch chuyện về việc, cái gì bây giờ cứ hở ra là sẽ mất.

Hai người đã ngồi cạnh nhau khi cơn mưa đến, rồi đi. Ướt sũng. Chán chẳng ai nhắc người ra khỏi nơi họ đã ngồi xuống. Món gỏi cá song kiểu miền quê đầy ắp cá nhưng thiếu các loại rau thơm, là thứ họ đã quen. Những chiếc cốc nhựa ố vàng để sẵn cạnh bia hơi đựng trong cái can nhựa giống những can xăng bán lẻ dọc hai bên đường quốc lộ. Chủ nhà đi vào làng hát karaoke với mấy ông lính biển mới trúng đậm mẻ cá.

Khách sạn mini, còn có mâm đồ ăn khô dân vì gió biển và một cái ti vi rì rào những nút điều khiển vì muối khuyến mãi tiếng ca đau buồn về kiếp đỏ đen Duy Mạnh. Không một bóng người. Chỉ có những cơn gió lùa qua cửa chính, xuyên qua dãy hành lang dài và sâu rồi chạy ra phía sau, là một rừng phi lao.

Mưa ở biển, hạt to và thưa xối xả tuôn xuống nhưng lại không cảm thấy bị ướt đầm đìa. Chỉ rát dọc lưng. Đôi khi, có một hạt mưa rơi cái bộp giữa hai mắt, nước tràn ra nhòe không thấy gì. Đúng phải một hạt rất to.

* * *

Hân thường gọi điện hay nhắn tin cho anh sau mỗi lần bỏ đi. Cô nhắc anh những việc như trả tiền đồ rác, điện thoại hàng tháng.

Lần này thì không.

Anh cảm nhận điều khác lạ này sau gần hai tuần. Thường những ngày đầu tự do, anh thấy như vừa bắt được một cái gì đó không cụ thể. Không biết sẽ làm gì với cái mình đang có lúc này, chỉ cảm giác là rung động, chuanh choáng, và loay hoay vào ra vô định. Sau một ngày, khi bữa cơm chiều đến, cái bụng đói nhắc chuyện cần phải ăn, thì mọi thứ trở nên rõ ràng.

Tự do.

Đây là xem có ai gọi mình ra hàng bia cỏ vỉa hè chiều nay. Nếu không, anh sẽ tự gọi và chỉ ba mươi phút sau, là có bạn nhậu. Bia hoặc rượu trắng là thứ giúp anh quên hoàn cảnh thật, thời gian thật, cảm xúc thật để khi về đến nhà, cũng là khuya. Không có Hân, có nghĩa anh phải mở cửa, bật đèn, tự pha nước, và lại tự tắt đèn, đóng cửa. Thường thì đến ngày thứ ba của tự do, anh bắt đầu nghĩ xem Hân bây giờ đang thế nào. Ý nghĩ chạy qua rất nhanh, và trôi biến vào vô số những chuyện phải giải quyết hàng ngày. Một cán bộ phòng hành chính tổng hợp, rất nhiều việc, viết, ký rất nhiều giấy, đóng dấu, viết phong bì... Có lần, nằm gối đầu lên ngực anh, mắt nhìn qua khung cửa nhỏ để thấy mây đang quấn quanh sườn núi Tam Đảo, Hân hỏi “Anh tốt nghiệp đại học Mỹ thuật, đã có tranh triển lãm, sao lại làm chủ tịch công đoàn và trưởng phòng hành chính?”. Anh vuốt tóc cô, dọc xuống sống lưng và dừng lại một bên ngực đầy, thở dài vì cũng

không biết bắt đầu từ đâu và kết thúc thế nào để giải thích cho Hân hiểu tại sao anh chọn con đường đó. Hân lại hỏi “Là họa sĩ, sao anh không vẽ nữa?”. Cũng không biết tại sao mình không thể vẽ mỗi khi ngồi trước khung căng toan trắng, những tếp màu Hân gửi người mang từ Anh hay Đức về.

Đúng là không phải cứ ai hỏi mình một điều gì của chính mình, mà mình đều trả lời được.

Điệp khúc của những lần bỏ đi rồi về, việc quay lại thật đơn giản. Anh hỏi qua điện thoại “Tối nay đi ăn với nhà chị Thanh nhé, sinh nhật thằng Mít. Em về rồi đi luôn”. Và việc sinh nhật thằng Mít đó đã chôn vùi chuyện họ xa nhau mười ngày. Lần khác thì, “Nhóm Long mèo đi Tam Đảo, đêm nay chúng mang dê lên núi nướng, em về sớm, khoảng 6 giờ xe chạy” và thế là xí xóa hết trong ánh lửa của những thanh củi phừng phừng cháy để thui vàng cái đùi dê bóng mặt ong.

Nhưng những người bạn của anh làm việc đúng chuyên môn với họ.

Anh thì đột nhiên rẽ ngang.

Không bao giờ anh trả lời được là tại sao mình lại rẽ ngang.

* * *

Sau rất nhiều lần sờ tay lên phím điện thoại gọi Hân, anh đều dừng lại.

Cần phải tính toán trước khi gọi cho Hân lần này. Không phải chuyện Hân có quay về không, mà là chuyện Hân sẽ về, rồi sẽ đi, rồi lại về, và lại đi.

Anh năm mươi ba. Hân bốn mươi. Hai người đều chưa có gia đình con cái trước khi sống tám năm với nhau. Anh cũng đã sống với vài cô trước khi gặp Hân. Hân cũng vậy. Mỗi cuộc tình của anh hay của Hân với ai đấy, thường kéo dài mấy năm. Dăm ba cuộc như vậy, bây giờ là ngần này tuổi, vẫn số không. Cũng chưa bao giờ anh phải nghĩ lâu thế về cuộc sống của chính mình. Anh luôn học giỏi, vào đại học điểm cao nhất khóa, ra trường vào ngay công chức nhà nước. Tám giờ ở cơ quan, anh luôn là người chăm chỉ, không đấu đá kèn cựa và vừa lòng tất cả mọi người cùng gia đình họ. Một ngày đẹp trời, hội diễn văn nghệ cơ quan, ai cũng hát, anh cũng nhảy lên hát cho vui và đoạt giải nhất. Anh tham gia làm kinh tế loanh quanh tăng thu nhập cho cán bộ, vài việc lật vật để rồi, khi đại hội công nhân viên chức, họ bầu anh làm chủ tịch công đoàn kiêm trưởng phòng hành chính. Cô bé văn thư tặng anh một biệt danh khá dài, nhưng dễ nhớ nên cả cơ quan gọi anh bằng tên đó: “Anh mayơ xích líp đường sữa xăng xe”.

Những cái khung đã căng toan khổ to khổ bé xếp dần

vào góc. Những hộp màu mới nguyên mùi thơm ma quái được đặt nắp rất chặt chống khô cứng. Bút vẽ ngâm vào cái xô đựng xăng. Tranh trầu tượng là thứ có thể vẽ mãi không xong, mà không vẽ gì cũng được. Còn lại mấy cái dở dang, treo lên thấy ảm tượng. Bức tường nào có tranh, bất kể là tranh gì, đều đẹp.

“Chúng ta cần suy nghĩ về chuyện này”.

* * *

Một năm.

Hai năm.

Năm thứ ba.

Hân và anh ngồi đối diện nhau trong một quán cà phê góc hồ Con Rùa. Hai người bây giờ đều ở Sài Gòn. Rất ít người Sài Gòn bị tuyệt vọng hay thất bại chuyện gì, bỏ ra Hà Nội sống. Nhưng người Hà Nội bế tắc hay muốn thay đổi chính mình, thường vào Sài Gòn, và sống rất ổn.

Khuôn mặt Hân không nếp nhăn. Mái tóc tỉa gọn, Hân bảo để thích nghi với mùa khô đang đến. Anh mập hơn, không thay đổi gì, ngoài việc hút thuốc lá rất nhiều và uống cà phê đen thật ngọt.

Hẹn nhau ra đây, nhưng rồi cả hai ngồi yên. Ba năm đủ xa để không biết hỏi nhau chuyện gì trước, chuyện gì sau. Tám năm sống chung, từng có nhau trong mọi

nơi mọi lúc. Thói quen cùng dậy muộn thức khuya những ngày cuối tuần vì một bộ phim mới. Thói quen ngồi cà phê nhìn mãi một ngã tư, có mấy cái đèn báo hiệu giao thông xanh đỏ, trời từ sáng chuyển sang tối không hề chán. Từng nghĩ, tất cả là vĩnh viễn. Từng lầm lũi ô tô chạy trong mưa hun hút đường dài những đêm mùa đông vắng miền Tây Bắc. Từng buộc hai thân xác vào nhau bằng một cái khăn choàng, trên mô tô phân khối lớn mờ mẫm leo dốc Tam Đảo đêm mưa mùa đông chông chênh miệng vực.

Đã từng rất nhiều.

Bây giờ thì như hai người quen, không thân không sợ, biết là vẫn tốt với nhau, nhưng không thể hiểu là đây có phải cái người đã từng là máu thịt với mình tám năm.

“Anh vẫn không hiểu, sao ngày ấy em bỏ anh?”

“Em có bỏ anh đâu?”

Hai cốc cà phê đã cạn. Nước lá thơm đặc sản Sài Gòn được rót đầy. Anh gọi thêm hai ly kem cà phê Hân thích.

“Em yêu anh. Em từng muốn sống đến già với anh”.

Anh lại châm thuốc bằng bàn tay run run, vẫn còn một điếu đang cháy dở gài ở gạt tàn đầy những đầu lọc.

“Anh nghĩ ở tuổi bốn mươi, người phụ nữ muốn thay đổi cuộc sống lắm à?”

Nước mắt lăn nhẹ trên má Hân. Một dòng nhỏ, gọn

gàng. Hân là người đặc biệt. Có một cái lúm đồng tiền bên trái, và khi khóc nhẹ nhẹ, thì chỉ một mắt bên phải chảy nước.

Anh dụi điếu thuốc mới châm, hút tiếp điếu dở dang gần hết.

Hân nhìn ra ngoài. Trời chợt tối. Dự báo thời tiết báo có mưa trái mùa. Gió lay nghiêng những cây bạt che nắng. Lá me rụng vàng vĩa hè trước mặt, nhỏ và nhẹ nên không thể bay.

* * *

“Em không bỏ anh. Em đi vì có còn anh nữa đâu”.

Thu xếp cuối đời

C hỉ có tôi và Hoa.
Ba giờ chiều. Phòng xông hơi vắng. Ông thu vé nằm ngủ, chân thông xuống đất, ưỡn phần nhạy cảm vào mặt tất cả những ai đi qua hành lang mốc ẩm, để vào khu tắm và xông hơi. Thưa vắng người quả là dễ chịu, dù mọi vật ở đây đều bẩn, hơi hám mùi công cộng, không chút ánh sáng tự nhiên. Có dãy phòng tắm nhỏ, mỗi

phòng vừa đủ một người, vòi nước rò rỉ, không quen mà chạm tay, nước sẽ phun tia vào mặt.

Hoa nói, “Tao mua hai nắm lá xông. Thấy trong điện thoại hôm qua, giọng mày ngàn ngạt. Chắc cảm cúm rồi. Mùa này nồm ẩm, dễ sụt sịt lắm.” Nàng không nhìn tôi, nói như với chính mình. Mặc chiếc váy ôm sát làm đường viền quanh hông uốn cong, không biết thợ may đo cắt kiểu gì khéo làm hông Hoa đội cao lên, tròn hơn, vênh ra như trêu người. Chiếc áo đen cổ quả tim lượn khéo khoe vòng ngực, có vẻ rất thoáng nhưng không hở. Đủ để thấy ngực Hoa đầy đặn, da mịn màu ngà. Cột mái tóc xoắn bằng cái chụp, cúi người kéo cái khay nhựa to, tụt đôi giày lười đỏ huyết dụ khỏi chân, cho vào trong làn, Hoa bắt đầu cởi áo.

Tôi cũng làm những việc giống Hoa. Tháo giấy. Buộc tóc. Cởi dần đồ tống vào chiếc làn. Hai đứa cùng quần khăn bông ngang ngực, dài xuống đùi, đi chân trần, cất đồ vào tủ, khóa lại và móc dây vào cổ tay. Hoa đứng, tay cầm một chai sữa tươi dựng nhờ vào chai nước khoáng, tay còn lại cầm hai bó lá xông. Tôi lò dò chân đất trên nền gạch nước trơn trượt, ra ngắm người đàn ông ngủ ngon lành trên chiếc ghế dài, có tựa, có vịn dùng cho khách matxa chân. Thấy bộ phận nhạy cảm gồ lên sau lớp quần sooc, hơi tần ngần. Nhưng chẳng lẽ, cứ đứng nhìn mãi thế này, càng tần ngần. Đành rặn ra một tràng

ho, chìa mặt về phía tiếng ngáy ư ư phù phù mà phá như muốn bung cuống họng. Những tiếng ho chém ngang giấc ngủ, tác dụng ngay. Ông bật dậy. “Sẵn sàng chưa?” “Rồi anh ạ”. “Okê. Anh bật cả hai phòng. Bên khô lò hơi chậm đấy.” “Vâng. Bọn em ướn trước!”

Người đàn ông sau khi bật công tắc điện tổng cho hai phòng xông khô và ướn hoạt động, nghiêng nghiêng tai nghe tiếng xì xì phát to dần sau hai cánh cửa gỗ, ngáp một cái thật dài, đi ra. Còn lại hai người, và mịt mù hơi.

Tôi nói, “Quên tắm rồi!” Hoa đang chống mông trong đám hơi đùn ra như khói nhà cháy phía bên kia, nhét hai nắm lá xông, không quay lại, đưa ngược cho tôi chai sữa tươi, giọng bắt đầu ngọt “Xoa sữa tươi cho mát, da mịn lắm.” Tôi nhịn thở, đón lấy chai sữa, “Một tẹo thế này, mà xoa đi. Tao ra tắm cho ướn, xông nhanh toát mồ hôi.”

Chỉ mấy phút sau, Hoa trước mắt tôi chỉ là một dáng mờ. Nàng đã bỏ khăn tắm, khóa thân hoàn toàn trong khói. Trong mờ mịt hơi, vẫn biết người Hoa rất căng. Tôi đặt cái khăn mặt ướn nước lạnh vào mũi, thông qua đó dễ thở hơn một chút. Khói đùn ra đặc quánh mùi hương nhu, củ sả rồi tắt cả chui qua mũi, chạy thẳng lên não. Tôi hít hà, muốn đẩy cửa xông ra, hết chịu nổi rồi. Hoa nín, “Cố ngồi năm phút nữa, toát càng nhiều mồ hôi, mà càng đỡ đau đầu.” Tôi ừ qua mấy lớp khăn mặt. Hoa lại

nói, “Mày suốt ngày ngồi văn phòng, máy lạnh vù vù, không ra mồ hôi, bao nhiêu độc thấm ngược lại hết.” Tôi lại ừ, cố chịu thêm một lúc nữa. Hoa như không chịu bất cứ ảnh hưởng nào của hơi nước đặc, của tức ngực khó thở, nói tiếp, “Mai tao thi lấy bằng lái xe. Tập thể mà cũng ba tháng mới chạy hết Láng – Hòa Lạc.” Rồi Hoa cười khúc khích vì điều gì đó trong đầu, ngồi xuống sát cạnh tôi, chiếc khăn mặt nhỏ xúi chà lên chà xuống phần ngực, cặp vú đầy, nhô cao, “Hôm thầy giáo bắt tao lái từ Xuân Mai về Nguyễn Thái Học, ra Bờ Hồ đúng giờ tan tầm, quần tao ướt nhẹp. Cái ghế ngồi sũng nước. Mà tao không hề đuối dầm. Không biết nước ở đâu ra!” Tôi nghe mà thán phục, muốn nói một câu gì đó, nhưng ngực tức đầy hơi, không thở được nữa, đẩy cửa đi ra.

Bên ngoài.

Mới mấy phút trước ảm thấp, thiếu không khí, bây giờ rộng toang thoáng mát. Bỏ khăn ra khỏi mũi, hắt thở từng cơn. Người đỏ như tôm hấp, hai má rục hồng, mắt sáng long lanh. Ngồi xuống chiếc ghế, vừa lúc Hoa cũng chui ra. “Mày giỏi thật, lái được ô tô. Tao thì chỉ có một cách duy nhất, cấy vào não một cái chip. May ra được.” Hoa nói, “Ngày xưa, tao dạy mày đi xe đạp, rách toạc mấy gấu quần vì bị cái xích cắn. Nhớ không?” Tôi tu Vital mạnh ừng ực, nhìn Hoa rục sáng như thể mười mấy phút xong

hơi vừa thay một lớp da mới cho nàng, gặt đầu. Hoa cầm chai sữa tươi lúc trước dùng để xoa lên da giò thừa ra, uống nốt, tiếp, “Khi bố tao mua cái xe Cup Nữ Hoàng, tao tập đi được một mình, việc đầu tiên là tới nhà mày. Ngõ lúc đó đông người xếp hàng lấy nước. Tao hoa mắt, chóng mặt, càng tránh lại càng hút vào đám người. Thế là lao ngay vào một ông, bụng rất trắng, mặc cái quần đùi vải rộng như cái váy. Tao vẫn còn nhớ tiếng quần đùi ông ấy rách xoạc một cái, cứ như tao xé vậy. Rồi tao nằm dưới đất, ông ấy nằm trên tao, trên ông ấy là Cúp Nữ hoàng.” Hoa lại cười, hàm răng đều trắng lóa trên khuôn mặt đỏ rục. “Rồi tao chờ mày đi chơi. Cái tay ga xe bị kẹt, không tắt máy được. Phải chạy mấy vòng hồ Hale, chờ hết xăng, tự tắt. Hai đứa đẩy về. Bố tao đứng sẵn ở đầu ngõ, tát tao bốp bốp, rồi quay sang lườm mày, găm gù: Đồ giặc cái hai đứa mày”. Tòì gặt, “Mình chơi với nhau đến giờ, 24 năm rồi nhỉ?” Hoa quay sang, “25 năm chứ.”

Gần bốn giờ.

Khu xông hơi có thêm hai người. Đàn ông. Có vẻ như không quen nhau, và cũng không lạ gì chuyện sẽ tổng ngồng chui vào phòng xông hơi với người khác giới. Họ lặng lẽ thay đồ, cất vào tủ, rồi chui tọt vào những đụn khói đang tràn ra từ phòng xông khô. Hoa vẫn miên man, “Xem ra đi được xe đạp là khó nhất.” “Dễ nhất thì

có.” Tôi nói. “Mày chưa lái ô tô, chưa biết là dễ thế nào. Nhất là lái xe xin. Càng xin, càng ít người đâm vào. Họ ngại đến nên tránh từ xa. Đi xe đạp khó nhất vì cái yên đã bé, lại cứng. Đau lắm.”

Sau ba lần chui ra chui vào, tôi và Hoa sang phòng nghỉ, nằm ăn khoai tây chiên và nghe nhạc. Mùi mỡ hôi dầu, mùi nước hoa đàn ông, keo xịt tóc hắc đến ám ảnh trên những ghế da. Người trực thu vé đã dạt vào góc tối nhất, ngáy phơ phơ. Ngoài sân, qua khuôn cửa nhỏ, là bể bơi. Nước xanh đảo điên phản chiếu mái kính. Những cái đầu đội mũ bơi nhấp nhô. Thỉnh thoảng ré tiếng cười. Hoa bảo, “Cave nó cười cũng khác người thường. Vô tư, không cần biết đến ai.” Một thoáng, như bị tiếng cười lạnh lớt lớt kéo, nàng kéo tôi ra ngoài. Bể bơi trong nhà, nhưng sáng trắng. Đang giữa chiều, nắng rực lên làm nước lóa mắt, nheo mắt một lúc, thấy đáy bể có vài viên gạch trắng vỡ sứt. Cô gái cười như cave, hay cave cười tiếng con gái đang tát nước vào mặt một thằng cu con, ngượng nghịu nhưng đến tuổi phát dâm. Nó thêm khát con bé đến nỗi không cần biết đây là nơi công cộng, là chỗ mà trừ áo tắm quần tắm che giúp, thì cái gì trên người mình cũng bị người khác thấy, xông vào chộp hai bầu ngực nâu bóng từng từng nhảy sau mỗi cơn sóng tới, sóng đi.

Tôi nhìn hai đứa. Chắc con bé kia bằng tuổi Tuyết. Nhưng con gái tôi, ngực không lớn thế. Cũng có thể bằng như vậy nếu mặc kiểu áo bơi đẩy ngực kia. Tuyết cũng biết bơi, nhưng không thích nước. Yêu con bắt lỗi, tội con cho trèo. Ngày tôi mang nó ra bể bơi, phải mất một tuần sau, nó mới thôi ngồi thả chân xuống nước khoảng khoảng, cười toét. “Con biết bơi rồi, về thôi mẹ.” May sao, bể bơi hôm đó có một người, trông mặt thấy nên tin vào người này, không cần tìm hiểu tại sao mình tin. Anh đưa hai cánh tay nổi cuộn cơ đón Tuyết, như đã thân nhau từ lâu, “Xuống đây, bơi với chú nào, công chúa.” Thế là Tuyết nhảy ùm xuống. Vẫn còn nhớ, lúc đó, bụng tôi quặn lại. Chưa bao giờ cha của Tuyết gọi con mình là công chúa.

Hoa nằm dài ra ghế, thì thầm, “Mày lo xong thiết kế nhà ở Tuần Châu chưa?” “Tuần sau có bản vẽ và chi phí nguyên vật liệu tạm tính. Anh ấy bảo, xây tường đá là bền nhất, làm cột cũng bằng đá. Giả kiểu nhà sàn. Nước biển mặn, không dùng thứ khác được. Anh ấy cũng khuyên là đừng làm gì vội, đã ở đâu mà xây. Cứ quây tường bao lại, mười năm nữa, xây cũng vừa”. Hoa nhắm mắt, thờ dài, “Tao chỉ hỏi là mày lo xong chưa thôi. Đã bảo, chuyện xây nhà nghỉ là của mày. Muốn làm gì thì làm. Tao thì lo lái xe cho chắc, học thêm cách sửa xe, nhớ may giữa đường chết máy gọi ai. Thế còn nhà ở Hòa Bình, ông hàng xóm có cho mình mở cái cổng qua con suối bên

ông ấy không?” “Ông ấy ok. Nhưng bố ông ấy lại không. Nói là nếu hai đứa mình về ở, ông ấy sẽ cho. Sợ đồng ý bây giờ, mình mở ra xong, lại bán đi. Thế ông ấy bị lừa à”. “Gớm, tám mươi hai rồi mà vẫn sợ thiệt. Không cho thì thôi. Hay mình thuê bọn ở làng đào một cái ao, thả ít hoa súng, vài con cá rô. Khỏi cần suối nữa. Nước nào chả là nước!” Tôi cười nhẹ, thấy lúc nào Hoa cũng dứt điểm mọi chuyện nhanh hơn mình. Chắc nhờ cái tính ấy mà nàng lái được ô tô, còn tôi thì không. “Để tao gặp thêm lần nữa. Hôm sang chơi, ông tám hai ấy có vẻ thích cái máy tính xách tay của tao. Ngày xưa mua có 500 đô, khấu hao hết nhè rồi. Tao sẽ gạ. Kính biếu cụ hẳn cái máy tính. Ông ấy có cái chơi, sẽ cho nhà mình mở ngõ ra suối.” Hoa ho húm hắng, rồi gật: “Tùy mày. Tao chỉ cần biết lái xe.”

Dưới bể bơi.

Hai bà khoảng trên năm mươi, không chịu nổi cảnh vầy vùng nghịch nhau quá lỗ của cô gái và chàng trai, hét lên “Này, nhóc con. Đây là bể bơi công cộng, chúng mày có rửng mỡ thì về nhà. Có coi ai ra gì không?” Hai đứa kia tạm ngưng vờn nhau. Thằng bé ngoảnh sang nhìn hai bà đang phùng phùng đốt lửa dù người ngâm hết dưới nước vẫn không thể nguội bớt, cười toét, “Thưa hai má, bọn con đang tập bơi mà.”

Hoa nhìn như hút mắt vào thằng bé, khi nó cười. Khuôn mặt đầy nước, hàm răng trắng. “Nó giống thằng Thắng quá. Những lúc tao hết chuyện này chuyện khác, bao giờ nó cũng cười, nói nhanh một câu rất đơn giản, tao hết giận ngay.” “Con cái mà. Mẹ thì lúc nào chả phải chạy theo. Vài năm nữa, chắc nó cũng bằng thằng kia.” Tôi nói, nhìn hai đứa tiếp tục vọc nước vào mặt nhau. Hoa nhìn sâu vào thằng bé, như cân đo xem so với thằng Thắng con mình, ai hơn ai kém. Hai bà béo lỏng lộn trèo lên bờ, đi tìm người quản lý phản ánh. Hình như không có quy định người đi bơi không được đùa cười to, nên chị quản lý đứng ngây ra, chịu trận với hai bà nhưng không tiến lên nhắc nhở. Tôi bật cười, “Nhìn rồi rút kinh nghiệm nhé. Sau này tao với mày đừng như hai bà kia. Con dâu con rể nó tống cổ ra đường.” Hoa có vẻ bất cần thắng hơn vì sự so sánh này giờ, thở hắt “Chưa cần bị tống cổ, tao với mày chẳng đã chuẩn bị trước chỗ lùi đấy sao? Già là vút. Đã thế không chết được, về núi hay ra biển ở cho yên. Đúng là bọn mình chỉ ở được với nhau, không ở được với ai đâu.” Như để khẳng định cho chắc chuyện sẽ không ở được với ai, Hoa kể thêm nàng vừa bỏ anh chủ cửa hàng tiêu thụ đồ điện gia dụng. Hoa không thể ở với người mà trừ lúc ngủ, khi tỉnh dậy thì một nửa thời gian alô nhập xuất hàng, nửa còn lại bàn mưu diệt đối thủ cạnh tranh ngày càng mọc ra nhiều bằng đủ mọi

trò. Hoa chỉ là nơi anh ta ấm êm, giải quyết sinh lý, yên tâm hơn chơi bầy ngoài đường. Con cái có rồi, lại nhiều tiền, gặp gái trẻ ranh nào là sợ nó lừa không mất tiền thì nó đẻ ra con để trói, còn chết hơn. Cặp với Hoa an toàn nhất. Tiền nàng có đủ, có thêm con nàng không cần, đàn bà hơn bốn mươi, chín nông nản, việc gì phải đi đâu cho căng thẳng.

Người đến đông dần, rồi tủa vào các cánh cửa. Thấy những con đường nhỏ nước ướt nhiều hơn, tiếng cười, hét, gọi nhau phòng nọ phòng kia. Hoa ngồi dậy, nhìn tôi, “Vào thêm vài phút nữa. Tao có thời gian, đi xông nhiều. Mà bạn, lâu lâu đi được một lần, cố đi.”

Khi tôi và Hoa chui vào, thì phòng chật những thân người trần truồng. Bệ xây bằng đá, hình chữ L. Ngồi sát vào nhau, chắc đủ cho mười cái móng. Phải mất một lúc, họ tự sắp xếp, tôi và Hoa mới có chỗ ngồi. Những tiếng vỗ bồm bộp vào bụng, cho tiêu mỡ. Người thì đứng uốn éo vặn vẹo trong khói sương, hai cái vú chảy sệ lắc qua lắc lại. Hôm nay, đàn ông không vào xông ướt, nên đàn bà thật hỗn nhiên. Có hai người ngồi trong góc đang tính giá mua bán chung cư, quy thành tiền thì lãi gấp đôi, nhưng đổi sang vàng thì hòa. Một chị xì mũi liên tục, rồi ho khan. Cứ vài phút, thấy một người choàng vội cái khăn, mở cửa, lao bắn ra ngoài. Hoa bảo, “Hôm qua,

bố thằng Thắng về. Mặt nát bét. Vay tao năm triệu. Nói là phải tiêm kháng sinh.” “Ngã xe máy à?” “Lão ấy tổ lái từ năm mười lăm tuổi, sao có chuyện ngã xe. Tao chán, không hỏi tại sao, cho ba triệu. Vay với chả mượn, nói vay cho sang mồm. Loanh quanh một lúc, kể là lên thăm con bồ trên Tuyên Quang, bị chồng nó bắt, đánh cảnh cáo.” Tôi thấy tức ngực. Khói loăng dăn. Mùi củ sả, hương nhu bay đi hết. Pha vào trong hơi nước đặc, mùi mười người đàn bà. Hương rất đậm. Hoa thờ dài, “Vì ông ấy là bố con mình, phải chịu. Tao cho tiền xong, bảo lão ấy đi thật nhanh, sợ thằng Thắng về trông thấy, không biết nói với nó thế nào.” “Ừ, thà không gặp bố còn hơn. Chú gặp như vậy, chỉ hại con mình.”

Thêm vài thân người trần truồng mập mập đẩy cửa. Người mới vào, vì chưa quen hơi khói nên không thấy ai. Dáng đi có phần nghênh ngang. Người ngồi sẵn bên trong, nhìn ra thấy hết, lặng lẽ co gọn, nhường chỗ. Có một ông thập thò, dò dẫm như vén màn mây đặc, ngó nghiêng. Lập tức, mấy bà cuộn ngay khăn lại, che thân trong sương mù. Cảnh giác. Tiếng một cô véo von, “Anh giai ơi, khô trước đi, ướt sau cũng được.” Người đàn ông chắc ngủi được không gian hôm nay đặc mùi đàn bà quá, đang ngáp ngừng, được lời như cởi tấm lòng, gật gật như anh mù, giật lùi quay ra.

Hai đứa ra tới đường, là sáu giờ.

Còn chút nắng đầu đó nên trời vẫn sáng. Tôi lấy trong túi ra hộp OMEGA-3 bỏ vào giỏ của Hoa, “Mày uống cái này, tốt cho nội tiết.” Hoa cúi nhìn, cười, “Tốt cũng chẳng làm gì. Hôm nọ, đi họp phụ huynh cho thằng Thắng, mọi người đoán tao 35. Lúc nói 42 rồi, lác mắt hết.” Nhìn tôi, Hoa hỏi, “Mày vẫn quyết bỏ ông Dân?” Một cơn tức ngực dâng lên. Mỗi khi nghe tới tên Dân, thường là thế. “Ừ. Kéo dài mãi, chẳng đi đến đâu. Mỗi lần về Hòa Bình tính chuyện xây nhà nghỉ, hay nghỉ tới khu đất của mày ở Tuần Châu, tao nghĩ, sau này, khi xong tất cả, thì ông Dân sẽ ngồi ở đâu? Ba bề bốn hướng, không thấy có chỗ nào hợp cho ông ấy hết.”

Hoa lê đôi giày lười trên đất, thỉnh thoảng tuột ra khỏi bàn chân nhỏ xíu, trắng nổi gân xanh. “Mai kia thằng Thắng nhà tao đi du học, con Tuyết nhà mày đi lấy chồng. Rồi chúng nó có những đời riêng. Bố thằng Thắng hay ba con Tuyết đều biến hết. Không còn con chung ở đó, lý do gì mà về. Mà bố con Tuyết phải cái tội không làm không ăn, nhưng còn hơn bố thằng Thắng, cờ bạc, đánh nhau. Chán nhỉ?”

Tôi nhìn về cuối đường. Chợ cóc chiều vẫn họp, thưa vắng nên phố bỗng rộng, “Lâu rồi không thấy bố con Tuyết về. Chắc vào Sài Gòn rồi. Cũng may mà ông ấy đi xa.” Tôi thì thâm, không hiểu sao mỗi lần nhắc tới chồng

cũ, giọng thường lạc đi, rồi lái sang chuyện khác. Chuyện gì cũng tốt hơn chuyện về chồng cũ, “Cứ nghĩ ngày bọn trẻ con đi hết, mình già, không ở với ai được. Bây giờ đã không thì sau này càng không. Càng nghĩ, càng thấy tao với mày ở với nhau là đủ.” Hoa cười, khuôn mặt hắt sáng, “Thế thì tao mới học lái xe để làm tài xế cho mày. Mày kiếm tiền giỏi, về nuôi tao. Tao chả ăn uống gì, chỉ thích rượu. Chả may mày yêu được ai, bỏ tao một mình, tao sẽ uống rượu suốt ngày. Thế cũng xong.” Tòì cười, “Sao mày không nói là mày biết lái xe, rải mỗi tỉnh một ông bố, bỏ tao chết già với cái nhà có dòng suối chảy qua của ông già năm nay tám hai, sau này chắc chín lăm, vẫn tính toán hơn thiệt, sợ bị lừa?”

Đến bãi đỗ xe.

Hoa ngồi lên yên xe, nhoẻn cười, “Tao mới mua thùng rượu vang Chilê. Mười hai chai một thùng. Lúc nào rảnh, sang uống.” Tòì cũng ngồi lên yên xe, đầu quay hướng khác, ngoảnh lại, “Lúc nào lấy bằng lái, khao tao một chuyến. Mình sẽ lên đất của mình bằng xe của mình, do mày lái. Tao thích nhất thế.”

“Ừ, tao cũng thích thế nhất.”

Ngày 29 tháng 3 năm 2007

Cú
mèo
và
rượu
hoa

Mừng bán cái đùi nai thứ tư cho vợ chồng khách Hà Nội về nghỉ mát ngày nào cũng tự đi chợ mua đồ về thuê nấu, cũng là lúc cô gái tên Sim, có hai bầu ngực bự, quẩy gánh rau rừng đến nơi. Sim thờ dốc, ướt mồ hôi áo dính ép lằn rõ da thịt, lo lắng nhìn quanh. Mừng cảm cú nhật những miếng thịt xương vụn,

đỏ máu còn thừa xấp vào miếng ni lông dày, hỏi Sim “Lấy xương nai về ninh không, hôm nay đếch thiết bán?”, “Thì mang về mà luộc uống rượu”. Nói thế, nhưng Sim lại đưa tay ra, cầm nguyên bọc ni lông đủ các thứ vụn vặt sót lại của con nai. Mừng quay người bỏ đi, tay cầm cái túi vải to, đầy phồng, có vẻ nặng. “Nhà có rau chưa, lấy một nắm mà nấu tép riu?”, “Có rồi, hôm nay ông già thêm đậu luộc, chấm mắm cáy”. Sim dúm bọc thịt xương nai vụn vào góc gác rau, đi nhanh ngược hướng của Mừng, trong màn chiều xuống chậm. Ngoài biển, sóng như tiếng mấy người đàn bà ngồi giặt quần áo mạnh tay. Oàm oạp. Oàm oạp. Oàm oạp. Đều đặn vang dọc con đường ven biển dài.

Mừng lấy chân đạp cánh cổng gỗ được tiện và đánh bóng phẳng lừ, lách cái thân chắc lắn, cao gần mét tám mươi qua, chột đá phải bánh sắt chiếc xe lắn của ông Nhân. Trong bóng chiều tím đỏ, thâm thẫm tối, mắt ông Nhân ngời ngời. “Ông đợi con ở đây à? Con bán hết thịt nai rồi, mua cho ông chục đậu tươi, với mấy con rạm. Hai cái quần của anh Tâm con thuê người ta cắt ngắn ống, anh ấy đi chắc không vấp nữa”. Ông Nhân cười, mắt lấp lánh, hàm răng trắng càng trắng trong bóng đen đang phủ trùm nhanh. Ông chìa bàn tay ra, đón hai cái quần Mừng lòi trong túi ra, vuốt ve, nói một mình “Hai chân nó sẽ không ngoắc vào nhau khi đi. Cắt thế này là vừa”.

Ba người đàn ông ngồi quanh cái bàn ăn, gỗ bóng,

đóng kiểu đời Minh. Giản dị, nhưng sang. Mâm cơm bằng gỗ, những cái bát phíp đỏ trong đen ngoài, bóng lộn. Toàn bộ đồ dùng như bát, đĩa, thìa đũa đều của Nhật, màu nâu đỏ, mỏng, người già cầm nhẹ tay, có rơi cũng không vỡ. Tâm, con trai ông Nhân, trên bốn mươi, ngúc ngoắc cái đầu như đang chọn món ăn. Cười cười chọc đũa vào bát canh rau đay, rồi lại chúi vào miếng đậu phụ, chọc rồi bỏ không gắp đậu, lấy một cái đũa, chấm cái đầu đũa vào bát mắm tép, cho lên miệng mút mút như trẻ con mút kẹo que, cười hềnh hếch. Mừng lặng lẽ làm thành thạo những việc như thế từ lúc sinh ra tới giờ anh chỉ làm như vậy. Xúc vào bát ông Nhân thìa thịt xay xào xả ớt, Mừng cười.

“Ông ăn xem con xào thịt hươu với sả thế nào. Băm đều tay hơn hôm trước, anh Tâm ăn chắc không sặc ông ạ”. Tâm vẫn ngúc ngoắc cái đầu của người bị tâm thần. Mừng cúi xuống găm bàn, lôi ra bình rượu, nhẹ nhàng rót ra một chén, đặt trước mặt ông Nhân.

Ba bề bốn hướng ngôi nhà nhuộm màu đen kịt. Tiếng côn trùng, tiếng dế rúc thật dài. Lâu lâu, ngoài rừng có tiếng hú nhỏ. Ông Nhân với tay, ấn cái nút trên máy catset để góc bàn. Thứ nhạc duy nhất ông nghe là những bản tình ca Nga dạt dào, mềm mại. Bóng tối như bị xé rộng, đẩy lùi sâu vào phía những tán cây ngoài cánh rừng. Tiếng nhạc êm đềm lan đến đâu, không gian

rộng ra đến đấy. Cái đặc quánh của một bầu không khí cô tịch tan loãng, thoát trở nên sôi động, tíu tít vui. Ông Nhân nói với Mừng, khi ngày đầu anh đến làm quản gia ở nhà này, đúng lúc cái cassette nhỏ dùng băng hết pin, ông phải lôi mấy cục pin ẩm ra lau, rồi cho vào lại, để nghe tiếp bản tình ca: “Những bài hát Nga luôn làm ông thấy như đứng trước một cánh đồng lúa rộng đến chân trời có các cô gái, mặc váy bó chên hông, ngực to, mông nở, những tà váy dài trùm xuống. Các cô đang cúi xuống cánh đồng vàng, chống lên trời những cái mông thật to, rồi lại ngẩng lên, má đỏ như hai quả táo. Táo bên Nga không to như táo Trung Quốc bây giờ. Quả táo nhỏ, đỏ thắm, thơm rất sâu”. Ông Nhân có thể nói về nước Nga nơi ông sống gần mười năm từ khi ngủ dậy, cho tới khi mắt nhắm lại để ngủ, nhưng miệng vẫn kể.

Bữa cơm hôm nay, Tâm đánh rơi bát hai lần, thìa một lần. Có tiến bộ hơn bữa tối hôm qua. Mừng chia thuốc làm hai vốc nhỏ, cầm cốc nhựa đựng nước cho Tâm uống dần. Tâm ngúc ngoắc cái đầu, mắt trợn trợn, ngậm ngậm nước, rõ ràng rất muốn nuốt, nhưng thật khó khăn. Mừng ngồi sát bên, lấy bàn tay to bè, đập nhẹ nhẹ vào gáy Tâm. Khoảng ba mươi phút, Tâm uống xong hai vốc thuốc. Ông Nhân nói, lẫn trong tiếng nhạc réo rất: “Hai ngày nữa, anh đi lấy thêm cho thẳng Tâm thuốc chống bại liệt. Mấy hôm nay, tôi thấy chân trái nó cứ thông xuống. Gõ

cái gậy vào, giật nhẹ lắm”. “Vâng, ông cứ ghi hết yêu cầu ra giấy, con đi mua”. Nhạc tắt. Bóng tối đặc nhanh. Căn nhà ăn bằng gỗ chìm trong bóng đêm. Lúc này, đèn hai nhà hai bên bật sáng. Căn nhà gỗ to kiểu nhà chùa vừa làm nhà ăn, vừa để ông Nhân ở. Bên nhà kính với những tấm kính cao ghép vào nhau phong cách hiện đại, là nơi Tâm ở. Cấu trúc khu nhà đặc biệt, cổ kính kèm hiện đại, vùng miền Trung này, nó là duy nhất. Không phải kiến trúc sư, cũng không bao giờ Tâm nghĩ mình sẽ là người tự tay làm ra một cái nhà treo ngoe vắt ngang sườn núi thế này. Từ nhỏ đến lớn, Tâm mê hai thứ, đấy là tiếng Anh và máy tính. Không một dòng chữ tiếng Anh nào, từ tờ báo rách, hay cuốn tạp chí giắt ngang góc quán cà phê ông Tây nào đó đọc xong bỏ lại, Tâm không cưỡng lên giật lấy. Sau này, khi có thêm môn tin học, máy tính là hơi thở thứ hai của Tâm. Nhà của gia đình Tâm ở quận Nhất, giữa đất Sài Gòn rục rờ quanh năm nắng. Hai vợ chồng ông Nhân người Bắc, chuyển vào sống do yêu cầu của bố ông Nhân. Vợ chồng ông đẻ được độc Tâm thì ông Nhân được cử đi Nga nghiên cứu sinh. Chín năm, thông tin liên lạc đứt đoạn, phần vì hoàn cảnh, phần vì ông là người ham học, ham khám phá. Ngoài những lúc ở thư viện, thú vui duy nhất của ông là đứng trước những cánh đồng vàng, nó như là ma túy, đủ để ông quên mình có một người vợ ở nhà nuôi cu Tâm, vào đúng thời tâm sinh lý đàn bà thay đổi. Trẻ chưa qua, già chưa tới, căn

nhà hai trăm mét bốn bề gió thổi, không hơi đàn ông, làm nàng hóa dại. Thà nàng lén tìm cho mình một người ra vào cho có hơi thì chuyện không tồi tệ. Đàng này, thủ tiết thờ chồng giữa đất ăn đất chơi, lại mặn mà nhan sắc, nàng diên loạn lúc nào không biết. Đến một ngày, cu Tâm đi học về, thấy cổng nhà mình tùm tùm người, nó cười chạy đến thì bị mấy người đàn ông xốc lên vai vác đi. Một người nói, không cho nó nhìn thấy mặt mẹ nó còn mở, về bắt theo đó. Đến tối, khi nó gào thét đòi về với mẹ, người ta mới nói là mẹ con chết rồi. Con không còn mẹ nữa. Sài Gòn mùa khô, nhà còn mình Tâm lên mười, hôm trước hôm sau, làm đám rồi chôn luôn. Trong đám tang gọn nhẹ do tổ dân phố đứng ra tổ chức, có duy nhất một chiếc khăn trắng Tâm đội trên đầu. Một vòng hoa giấy. Vài thẻ hương. Chiếc quan tài nhẹ. Mọi người bảo mẹ Tâm lao từ trên lan can lầu hai xuống sân, chết ngay, hai mắt mở trừng trừng không làm sao mà kéo cho nhắm lại. Một tuần sau, ông Nhân về. Ôm con ngồi ngoài nắm mộ đắp quấy quạ, ông lâm bẩm, con phải có mẹ, bé thế này, không có mẹ không được. Mấy người đại diện tổ dân phố từ ngày mẹ Tâm mất, chăm sóc cu Tâm hết lòng, ngong ngóng ông bố về cho đỡ tủi thằng bé mồ côi mẹ, nghe thấy ông Nhân nói đi nói lại chuyện Tâm phải có mẹ, ai cũng sững sờ. Hàng xóm khu phố nghèo hiền, khi tức giận mặt ai cũng tái ngắt, ánh mắt lóe sáng tia khinh

bỉ, coi thường loại đàn ông đã bỏ vợ con ở nhà, đi tận đầu tận đuôi. Vợ nhớ chồng, điên loạn nhảy lầu mà chết, chưa qua cái lễ tuần, đã tính đường kiếm mẹ mới cho con. Họ lẳng lẳng bỏ về. Từ hôm đó, quá lắm không có đường khác đi qua thì cấm mặt đi thẳng, đi nhanh giống như nhà ông Nhân là bãi rác, rất nhiều phân tro, chuột chết hôi thối. Ông Nhân cũng không hiểu tại sao mọi người xung quanh không nhìn mặt mình nhưng quan tâm đến thẳng Tâm. Nếu ông đi cùng con, có gặp ai đầu hẻm, cười chào, họ nhìn ông như không quen, nhưng lại cười rồi bẹo má cu Tâm.

Sau ngày vợ chết, ông phải bỏ ngang công trình nghiên cứu bên Nga, về làm cán bộ một viện. Đời công chức, sáng đi tối về. Tâm sống vất vưởng, gầy còm, buồn hiu hiu. May mà có hàng xóm, cứ ngang qua nhà, thấy chưa có cái xe máy ông Nhân dựng ở sân, lại gọi Tâm đang đục đẽo mấy thanh gỗ trong nhà, dúm cho cặp bánh ướm, cái bánh mì nóng thơm ngậy chống đói.

Hai năm sau. Tâm có mẹ mới. Người đàn bà gốc Bắc, bỏ nhà vào Đồng Tháp làm ăn, tên Túy, hàng ngày bán bún cá trước cổng cơ quan ông Tâm. Hai năm ăn sáng món bún cá, để rồi quyết đưa cô Túy về làm mẹ thẳng Tâm, cũng là nghị lực lớn của ông Nhân trước dư luận cơ quan và bà con hàng xóm. Khó chấp nhận chuyện chưa mãn tang vợ cũ đã rước vợ mới của ông, mọi người chia

phe tranh luận, nói vì ông ở Tây lâu nên nhiễm thói Tây. Thế là đánh nhau. Phe khác nói thằng ấy mất nết, chứ Tây nào như nó. Có ông Tây vợ chết, tự ngâm tẩm, ướp rồi ôm xác vợ trong nhà biệt thự mười lăm năm, không ai biết. Sao cứ cái gì hay thì mình nhận của mình, cái gì dở thì đổ cho Tây. Có một bí mật chỉ riêng ông biết, là từ nhỏ đến lớn, ông chưa phải làm cho ai điều gì. Ông tồn tại hay biến mất, chẳng liên quan đến ai. Thế nên, việc hai năm dặt dẹo nuôi thằng Tâm mười tuổi là sự vĩ đại chưa từng có trong đời ông.

Túy cao gầy mét bảy mươi, da trắng, mắt dài đuôi, tóc dày phải cuộn làm hai mới gọn hờ gáy cao. Nhanh nhẹn, răng nhỏ cười duyên, Túy cũng một đời chồng, chẳng may về côi bên kia đánh tạch. Sáng ra còn hỏi, tối nay có con vịt què nhà hàng xóm cho, có tiết canh không, để còn mua ít me om chỗ xương, thì trưa đã nghe tin dữ, chị Túy, chồng chị leo lên tầng bốn cái nhà đang hoàn thiện, chúi đầu ra ngoài xem hai con chó nó ỉn nhau ngoài nắng, thế quái nào bay thẳng xuống cái đồng gạch mới nhập về, chẳng kịp dận câu nào, đi luôn.

Trong những sáng ăn bún cá, Túy và ông Nhân đã kịp xuýt xoa, sao số chúng mình giống nhau, vợ anh với chồng em đều chết kiểu lao đầu từ trên cao xuống, mắt trợn ngược, vuốt thế nào cũng không nhắm lại được. Có bao nhiêu cách chết không chết, cứ nhè đất mà phi xuống

như thế. Những người lớn tuổi lại nói, kiểu chết như vợ ông Nhân hay chồng cô Túy là biểu hiện của những người tốt, chẳng bắt ai hầu hạ ngày nào, tự mọc ra trên đất, thoát một cái, biến đi như gió. Túy khật khừ rượu say, chỉ mặt ông Nhân, nói như thầy tướng “Có cả triệu ông góa vợ, nửa triệu bà góa chồng, thế quái nào mình vợ phải nhau, kiểu góa của mình giống nhau, nên mình cũng sẽ chết như nhau. Sống sẽ dai nhanh nhách, bệnh tật kiểu gì cũng không chết được, báo hại con cháu hầu khốn khổ”. Hớ hớ hớ, Túy cười lộ cổ họng phập phồng.

Thực ra, mọi người ba bề tứ hướng hiểu sai về ông Nhân. Ông không phải là người háo sắc, hay phải cần có người đàn bà bên cạnh ấp hơi như bóng với hình. Ông lấy vợ vì một lý do duy nhất là con ông cần có mẹ, ông cần có thời gian vào thư viện làm việc của mình. Ai muốn hiểu sai, kệ. Đúng sai, chẳng liên quan gì đến việc cá nhân ông thích làm điều ông muốn. Túy không biết mục đích của ông, cần cô phải làm mẹ một thằng ranh mắt lúc nào cũng mở to, buồn như mắt con bò con, miệng cười nhưng mắt không cười. Từ ngày Túy về, trước nó đã hiếm khi cười, giờ tắt luôn cả những cái nhếch mép. Ông Nhân không quan tâm con trai cười hay khóc, thấy mãn nguyện khi có bóng người đàn bà trong nhà mỗi sáng mỗi tối. Ông ở lý thư viện, làm nốt việc hơn hai năm trước dở dang. Túy quảng gánh bún cá, loay hoay trong

bốn bức tường. Nhìn ở ngoài vào, thấy như mẹ thằng Tâm hiện về. Được vài tháng, ngộ ra thân phận mình, thấy tại sao lại bỏ ngày tháng của mình cho ông chồng nói hay, làm dở và thằng nhóc mặt hầm hầm mẹ mẹ con con, có chui từ trong bụng mình ra đâu mà mẹ với con thế này. Túy không chọn đường chết ngu dại như mẹ đẻ Tâm. Tự xem số cho mình, cho chồng, nên cô biết, hai người sẽ sống nhay sống nhách, không bệnh tật hay tai họa nào làm họ chết trước tám mươi tuổi. Rất nhanh sau cái sự ngộ ra, Túy có bồ. Đơn giản, nhanh gọn, vợ ngay anh đang làm giám sát xây dựng công trình khách sạn cho một công ty ngay đầu phố. Lần đầu tiên ngồi ăn tô hủ tiếu, sau khi “sinh hoạt” ở nhà nghỉ bình dân ra, Túy dặn “Làm gì thì làm, chứ anh đừng có trèo lên cao rồi thấy cái gì bên dưới hay hay, ngó cổ ra nhòm là chết lòi mất đấy”. Chàng giám sát cười hềnh hếch, bia uống một chai một hơi, nói từ ngày làm cái nghề này đến chục năm có lẽ, đi đâu có gái đấy, chưa thấy con nào dặn anh cái câu như em. Làm giám sát mà không trèo cao nhòm kỹ thì chủ chó nào nó thuê mình”. Túy cay mũi, một tay nắn bóp đùi chàng giám sát viên kim nén để miệng không phun ra câu chửi thề, tao biết là người thì đông thật đấy, nhưng mà ông trời đã cho gặp nhau, nghĩa là có căn có cốt. Thằng chồng trước của tao cũng nghề này, trèo trèo leo leo chết không kịp ngáp, giờ tao gặp mày, có “sinh

hoạt” với nhau cứ cho là chơi bởi qua ngày cũng còn tí tình tí nghĩa, dặn một câu có thừa dẫu mà mày cười đểu. Cuộc tình đậm mầu sinh lý tàu nhanh hai bên cùng có lợi kết thúc khi Túy gặp một đại gia tỉnh lẻ, lên thành phố mở công ty cho thằng con nghiện trốn dư luận ở địa phương nơi cha đang phấn đấu lên chức. Một tình yêu đích thực. Nhờ mối tình này, một năm sau, ông Nhân ngồi dính chặt vào xe lăn cho đến ngày nay.

Chuyện ông Nhân bị người tình của vợ chém đứt gân trong chính nhà mình không ai biết, ngoài mấy đương sự và Tâm. Vào đêm bất ngờ rời thư viện về sớm hơn hẹn hai tối do việc xong trước thời hạn, lại có tiền thù lao hậu hĩnh, ông nổi lên chút trách nhiệm với vợ mới con cũ, mua gà, xôi, trái cây, nhảy xe hàng từ miền Đông về, cuống quýt bấm chuông lúc một giờ sáng. Tất cả im lìm, như dưới hầm thời chiến. Gọi điện thoại, chuông đổ dài không ai thưa. Bốc đồng trèo tường háo hức ông thoát như trai trẻ, vào nhà định gây bất ngờ tăng kịch tính.

Ánh sáng bùng lên trong phòng ngủ. Phải mất một lúc để quen mới thấy, có một thằng đàn ông, đùi tròn to như cái cột gỗ nhà sàn, trắng nõn, đang gác qua bụng Túy, mặt thật hiền như cái bóng của Túy hàng ngày ông vẫn gặp. Hai người da trắng ngà ngọc bên cạnh hai chai Whisky nằm ngang trên đất. Say mềm, quắp chặt say nồng, nên có chuông cửa chuông điện thoại điếc hần không nghe.

Ông cũng chẳng hiểu mình, lúc ấy lại bỏ xôi gà trái cây bọc đủ bộ như túi đồ lễ ngày rằm mừng một xuống, sang phòng bếp, chọn con dao phay mũi nhọn mang từ Nga về, ánh thiếc xanh lét. Con dao nặng sắc, Túy thích nó nhất vì mỗi lần chặt gà, vịt, miếng thịt thẳng tưng, da, thịt xương dính liền, không tòe loe nát như chặt bằng dao khác. Tay cầm dao, ông đến gần, ngắm nghía hai cơ thể đẹp như hai bức tượng dưới ánh đèn vàng, loay hoay không biết nên sờ vào đâu để gọi họ dậy. Rồi ông nắm cổ chân Túy, vì nó thân quen, đang ở bên dưới bắp chân tròn của người đàn ông tóc dày đen nhánh, râu rậm, bụng phập phồng áp lên bụng Túy thờ đều. Giật khoảng bốn cái thì Túy tỉnh. Cô không mở mắt, mà lại rúc thêm vào ngực ông bồ, hít hít mãi nguyện. Nhìn cú rúc mặt của Túy, ông Nhân bưng tỉnh. Bàn tay ông khỏe, quyết liệt giật liên tục, đến nỗi, cái chân to nặng của người đàn ông rung rinh và tuột xuống, hai người rời nhau ra, trần truồng ngủ say như hai xác chết.

Chuyện cũng kết thúc, khi đôi gian phu dâm phụ hiểu là ông Nhân đang cầm con dao đứng trước mặt. Càng tỉnh hơn khi thấy ông rất nhiệt tình đưa con dao nhọn sắc vào tay Túy, chân thành, cầu khẩn “Em giết anh đi. Anh chết rồi, em muốn làm gì cũng được. Chứ anh đang sống lù lù thế này, em làm thế này, anh đau quá”. Sau mấy phút thất thần hoảng loạn, đưa vớ cái chăn, đưa giật tẩm

ga giường che thân, định chạy, nhưng ông Nhân lại xông đến, dứ con dao sát mặt hai người hơn. Lúc này, người giật con dao trên tay ông là Túy. Túy gào to, lải nhải chửi ông lừa tôi, ông yêu thương gì tôi đâu, lấy tôi về cốt làm con ở nuôi con trông nhà cho ông. Đàn ông gì mà đến sinh hoạt với vợ cũng phải theo lịch, đúng giờ. Đã vậy, lại còn đúng số phút, dài hay ngắn hơn sách dạy đều phần khoa học, thế thì chó nó chịu được chứ người không ai chịu được hết. Túy khóc, gào như hóa điên. Ông Nhân cũng khóc, chẳng ra hối lỗi với vợ hay không biết phải làm gì, hai tay đấm ngực bình bịch. Đại gia nhiều tóc, rậm râu, bắp chân trắng quăn chẵn, ôm quần áo chạy biển, không giày không tất, không cặp tài liệu. Được vài bậc cầu thang thì nghe tiếng rú, giọng của Túy và ông Nhân thất thanh. Đại gia xốc quần không thắt lưng quay lại, thấy ông Nhân quần quai ôm cái cẳng chân đầy máu. Con dao rơi cái cheng ở góc nhà. Túy tuột mất cái chẵn, khóa thân, tóc xổ dài che kín hai bầu ngực cao rắn chắc của gái chưa con lao về phía đại gia, giọng vút cao “Đi khỏi nhà quý ngay. Lão già điên cứ bắt phải giết lão nếu không lão giết anh. Ở đâu ra cái thằng già rồ thế. Em chém cho một nhát, đứt cái gân chân, khỏi đi. Lão sẽ ở nhà mà trông thằng con, không phải lừa ai về hầu bố con lão”. Khi đôi trai tài gái sắc cuốn quần áo, ít đồ dùng quen ra khỏi nhà giữa đêm khuya, là lúc Tâm sơ cứu vết thương

cho bố. Nó im lặng, lau máu trên sàn nhà bằng cái khăn, vắt kiệt máu. Lại lau. Vắt kiệt. Cho đến khi vặn ngược cái khăn bông màu trắng ngà, không còn màu nước đỏ, nó bình thản phơi lên dây. Ông Nhân mắt mở to, nhìn sâu vào bóng đêm. Bất chợt. Sau lưng, giai điệu dân ca Nga vang lên da diết. Màn đêm mở rộng dần, bùng sáng một màu vàng của cánh đồng lúa mì. Những cô gái Nga má lấm tẩm tàn hương, ngực to, mông chắc đang di chuyển trên cánh đồng, cười môi đỏ khoe răng trắng đều.

Ông ngồi như vậy, từ tối ấy, đến hôm nay, dính chặt mình vào chiếc xe lăn chất thép xanh xám, nhìn thì mảnh mai nhưng nặng, ba người mới nhấc nổi. Thép là thứ hấp dẫn, từ con dao chặt đứt chân, cho đến cái xe đỡ ông một đời, đều là thép. Trên mặt xe, chỗ ngồi là miếng gỗ khoét một lỗ tròn nhỏ để ông vệ sinh. Thuận tiện, ngay ngắn, sạch sẽ, kín đáo rất lịch sự. Ông thành một người cha tốt. Một người đàn ông dừng lại.

* * *

Tâm đêm nay vật vã. Ông Nhân cũng vật vã.

Những cơn cắn rút như kiến ăn xương kiểu này, Mừng giải thích là giới vật. Giới cũng có lúc mệt chứ. Thế nên, bình rượu thuốc Sim cho Mừng luôn có tác dụng. Chẳng biết trong ấy là những cây hoa lá gì, xương cốt con vật nào mà giọt rượu xanh như màu rêu lâu năm. Hương từ bình

tỏa ra mỗi khi rót thứ nước sóng sánh lục thắm, ngát mùi hoa. Không thể biết đó có phải là hương Ngọc lan đôi khi phảng phất hương Hồng phai, pha chút hắc của Nguyệt quế. Mỗi lần rót rượu, sự quyến luyến của hương biến thành nghi lễ, người rót cũng như người uống không ai nói ra, đều mang tâm trạng kính cẩn, nâng niu.

Ông Nhân nhấp ngụm rượu từ chén hạt mít Mừng đưa, chưa kịp nuốt thì dừng lại, bởi một giọng quen, nên người nói vào đến giữa nhà, chớ không sủa

“Giờ này ông vẫn rượu”. Không bao giờ Sim chào ông Nhân bằng câu thông thường, nhạt nhẽo, mà luôn chào bằng câu hỏi. Ông Nhân ngoảnh sang, nhìn sâu vào bóng đêm, hơi cười “Thế giờ là mấy giờ mà cô còn sang đây?” Sim sà vào gần ông Nhân, thân thuộc “Cháu sang biểu ông miếng cao vừa mua. Cao thật ông ạ. Mấy lại, tiện sang chào ông, cháu ra Tuyên Quang vài tháng chạy hàng cho người nhà. Ở đây mùa này vắng khách, vất lắm”, “Sao phải ra mãi đấy. Cô ăn là mấy, tiêu là mấy mà suốt ngày cứ quần quật với tiền thế”, “Thì có mỗi cái quần quật vì tiền mới hết thời gian, chứ không thì ông bảo cháu làm cái gì?”

Mừng đến sau Sim, chìa tay, ôm ôm “Cao đâu. Con gì? Đứa nào có cao mà bán?” Cẩm gói vuông nhỏ, có cục cao nâu nhạt, Mừng ghé răng cắn nhẹ một mảnh, chíp chíp cái lười, mặt ngày ngày nghe, rồi cho vào túi áo, gật

nhẹ. Sim quay người. Mừng nắm khủy tay Sim, giật lại “Tự nhiên dờ chứng đi Tuyên. Có thằng nào trên đây gọi à”. Sim lườm, giật tay lại, đi nhanh vào bóng đêm.

Khoảng ba giờ. Hai người lặng lẽ về, con chó nằm đợi Mừng, ngủ hai tai chảy thông. Ông Nhân ngồi ngủ gật, lưng không không kê thẳng. Mắt nhắm trong bóng đêm, tai ông nghe Tâm lẩm nhẩm nói chuyện với người trong mộng, tiếng bốn bàn chân nhón trên những viên sỏi. Ông cười, gục thấp đầu. Ngủ.

* * *

Sim về sống với Mừng tại nhà ông Nhân, làm công việc nội trợ, giặt giũ dọn dẹp cho cả nhà được bốn tháng, thì nhận tin, sắp có khách phương xa đến. Hai vợ chồng người em sát ông Nhân từ một nước phương Tây báo trước một tháng, chính xác từ giờ đến, ngày đến, mục đích của chuyến trở về. Tất cả ghi cụ thể trong bức thư nhiều số, nhiều chữ. Thư riêng dài năm mặt giấy, cuối cùng có rất nhiều chữ ký, giống biên bản bán nhà hay vay nợ ngân hàng. Ông Nhân nhận thư, đọc thông thả mấy buổi sáng mới đến trang cuối, ngồi lặng nhiều chiều nhìn sâu vào những đỉnh núi, cao xa, trập trùng xanh thâm hiểm huyền bí. Lại nhiều chiều Mừng đưa ông ra trước biển. Nhìn hút sâu như lần đầu thấy biển. Nhìn như muốn tìm sau những con sóng một điều gì ông đợi

mong. Qua những chiều tối hay sớm mai nhìn sâu vào núi, xoáy sâu vào những con sóng, cũng đến ngày những người hẹn đã đến, dù ti vi hàng ngày đưa tin, núi lửa ở một nước nào đấy bỗng bùng cháy, tro than bay đầy trời, làm máy bay ngừng cất cánh. Nhiều nước đóng cửa sân bay, người nằm ngổ la liệt như chạy động đất. Ông Nhân thở dài, chẳng cứ thế giới xa xôi núi lửa phun trào, mà mình đây, núi một bên, biển một bên mà cũng sắp nổ tung vì nóng rồi. Vậy mà hai người em của ông cũng vượt qua tro bụi, xuất hiện trước khuôn cửa gỗ nâu mái chùa, chậm bốn mươi lăm phút, không phải do vợ chồng em, mà là do cậu lái tắc xi đi đổi tiền đô ở ngân hàng giúp, sau đấy em trả nó tiền theo số đồng hồ báo, hết bảy trăm tám mươi hai nghìn, nó không có tiền lẻ trả lại, phải chạy mấy nơi mới có mười tám nghìn đồng thôi lại không thì em đã đúng giờ hẹn anh. Gớm. Xa xôi tận đâu về không muộn một phút, thế mà cách nhà anh có một đoạn, gặp bao trục trặc. Em dâu ông một mắt thông minh, trắng đục như mắt cá chết. Mắt còn lại to tròn, hai mí rõ và hàng mi cong vút, dày rậm như mắt con gái, con người màu tro, giống mắt con cú mèo trong đêm, trừng trạo găm ghè, khó chịu lườm Sim, then thét giọng kim rít rít khô như tiếng máy khoan bê tông. “Sao anh lại về cái nơi quê mùa, bắn thiu này sống? Sao anh lại xây cái nhà như cái chùa, trong khi cả nhà mình theo đạo Thiên

chúa? Sao anh không đưa thằng Tâm vào viện tâm thần, đóng khoản tiền thuê từ A đến Z, người ta hầu nó tận răng, nó sống với thế giới toàn bọn tâm thần như nó, nói cười hiểu nhau? Sao anh lại thuê lắm người làm thế? Cái con ở vừa đen, vú nó to như hai cái ấu tích ấy, hai cái mắt nó nhìn em trợn ngược lên, làm như một mình nó có hai con mắt ấy. Trông ngứa cả mắt. Có ngày nó cướp nhà anh mà xem! Sao anh bán nhà ở Sài Gòn, không gọi em về? Em mua lại. Trừ phần chia tài sản của em, thiếu bao nhiêu, em bù sang anh cho sòng phẳng? Anh em ruột thịt lại càng cần sòng phẳng, có thế, con cháu sau này nó mới tôn kính mình! Sao anh không đi tìm con Túy xem nó với thằng bồ ở đâu, đưa chúng nó ra tòa rồi giam nó lại cho sạch xã hội? Sao anh không thuê bác sĩ hầu anh có phải chuyên nghiệp không? Hai cái đứa nhà quê này, nó chết đói chết khát ở đâu, vợ được hai bố con vừa điên vừa liệt thế này, có bao nhiêu của, chúng nó chẳng ăn hết à?”

Chỉ có hỏi. Hỏi. Hỏi. Những câu hỏi đề tài luôn mới ném đi, không có câu trả lời ném lại. Ông Nhân thực ra đã bị teo hai chân từ ba năm nay, nửa người bên phải mỏng hơn nửa bên trái. Không đo được trong não phần nào teo phần nào còn nguyên, chỉ biết, với ông, mớ câu hỏi bất tận văng ra từ miệng em trai và em dâu từ ngày họ đến, tới ngày họ đi, ông không thể trả lời. Vợ chồng

ông em cũng hỏi như một phản xạ, thấy gì nói nấy, chẳng kịp đợi nghe người kia trả lời, đã chuyển sang câu khác. “Con kia, mày để cái gác bếp thế này mà cũng coi được sao? Quần áo của anh tao rặt mùi người chết thối, mày phải phơi ra nắng giữa trưa, trước khi phơi, phải ngâm vào nước thơm. Khốn nạn cái xứ này. Bên tao, máy nó chạy theo công đoạn, tao cho đồ vào, bấm cái nút, đi đâu một hồi quay lại, mang quần áo khô phưng phức ra, chuyển sang phòng là hơi. Cứ gọi là thơm vào tận ruột tận gan chứ không vừa chua vừa tanh thế này. Sao cái thằng Mừng kia mày không làm thêm một đường ống dẫn nước từ cái ống máng kia ra lấy nước mưa mà uống, nước ấy chúng mày uống thẳng, chả mát lịm ấy chứ. Mày có biết, ở bên, chúng tao tiêu tiền gấp trăm lần ở bên này, thế nhưng nước dùng là tiết kiệm như máu ấy. Vì nước nào cũng uống được. Mày có hiểu là mở vòi nước ra, là nước tinh khiết (làm động tác mở vòi nước ở góc sân, Tầm làm để tưới giàn phong lan). Chính vì nó quý, nên chúng tao đá ỉa có giờ, xếp hàng đi trước đi sau, phải năm sáu lần nặng nhẹ mới giật nước một lần cho khỏi tốn. Không đâu phung phí vô lối như cái xứ này. Đá có mấy giọt cũng giật cái ầm, hết cả chục lít nước. Đã nghèo, còn hoang, chả trách không khá lên được. Mà tao nói cái con kia, mày đi chợ cho nhà anh tao, phải ghi lại hết. Hôm qua, tao nhầm ra, mày còn cầm tiền của tao

đưa mày mua cua thịt dễ đến hai mươi nghìn ấy, vì cua gạch đắt hơn cua thịt, mày mua được ba con gạch, còn bốn con thịt, giá chênh nhau góms đấy”. Sim im lặng, cổ nổi gân chẳng chịt nhìn vào bên con mắt cú mèo to tròn, khác hẳn bật hẳn ra khỏi khuôn mặt tròn mỏng, mũi khoằm, miệng rộng, môi mỏng, hàm răng đều tăm tắp như hai hàng ngô, thắc mắc là sao mọi thứ trên mặt bà em dâu này nó cứ lung tung thế nào. Chẳng cái gì khớp vào cái gì. Mũi một nơi, mắt một nẻo, hai cái môi mỏng chẳng ăn vào hàm răng. Sim bị ám ảnh, thắc mắc nhất về cái mắt còn lại nằm tách biệt, nó to, con ngươi tròn, màu viên đạn găm vào đối phương trên khuôn mặt già nua biến dạng của bà em dâu. Luôn ám ảnh bởi cái mắt to xám xanh nên cô quên tức giận vì từ ngày hai người đến, việc duy nhất của họ là sai bảo, chửi bới, khinh bỉ, ghê tởm nơi chốn này và những người ở đây. Sim và Mừng một đêm trắng vì uất, trả thù bằng cách đặt tên cho hai em ông Nhân là vợ chồng cú mèo.

Vợ chồng Cú mèo nói từ lúc tỉnh dậy mỗi sáng, vẫn ngồi trên giường chưa hạ chân xuống đất, cho tới đêm, khi tiếng ngáy của Cú mèo mái vang rền góc nhà, tiếng nói mê lảm nhảm dính thành chùm không nghe ra câu nào vào câu nào của Cú mèo trống, thì những người đang thức chong chong mới hết phải nghe những câu hỏi. Đêm thứ ba, khi Mừng và Sim ngồi bóp hai cái chân

bé như cổ tay thẳng lên mười của ông Nhân đang run bần bật tự chùi nước mắt cứ tràn ra đầy hai má, anh Tâm co quắp trên giường, mắt thao láo nhìn vào tấm hoành phi nạm vàng, lảm nhảm “Tôi không ở chợ. Cho tôi về nhà. Tôi muốn về nhà”. Mừng dè dặt cúi gằm mặt vào bàn chân teo nhỏ, trắng xanh, những ngón chân chỉ còn lớp da bọc cái xương “Ông tha lỗi, hai đứa con không thể chịu thêm được ngày nào nữa. Sim đang có thai, ba đêm nay hai mẹ con Sim mất ngủ vì uất. Ông chịu khó vài ngày, bao giờ họ đi, hai đứa con lại về hầu ông”. Sim tiếp luôn “Hai đứa con nguyện hầu ông và anh Tâm hết đời. Nhưng nghe thêm một câu, nhìn mặt thêm một lần hai người em của ông thì chúng con chịu. Nhất là cái mặt người em dâu ông, con sợ cái mặt ấy lắm, mỗi lần nhìn con, con mặt ấy như phát ra tia điện ông ạ. Cổ con nó thít lại đến đây rồi, con sắp tắc thở vì uất ông ạ”. Sim bặm môi, người giật giật. Ông Nhân biết, Sim đang kìm nén để không chửi bậy. Cô gầy rộc vì ghen, nhưng hai bầu vú lại sưng như món xôi phồng mới thịnh hành ở mấy quán ăn cao cấp, thật gọi cảm sau làn vải phin màu cánh chả. Ông chấp hai tay, mắt tràn nước như mắt cái van khóa, nước từ máy bơm cứ thế phun ra “Tôi chấp tay, tôi lạy cô chú. Cô chú mà bỏ tôi, bỏ thằng Tâm, hai bố con tôi chết tươi. Cô chú là cái chân của tôi, là cái não của thằng Tâm. Tôi là anh nó, nó chửi không tiếc câu nào. Nhà có hai

anh em, nó đi nước ngoài rồi ở luôn bên đó. Ở đây, ông nội bà nội ốm đau, tay bố tôi chăm. Bố tôi chết, tôi ở cái nhà ông nội để lại cho bố tôi. Hoạn nạn làm tôi thành ra thế này, đời tôi không sướng bằng con chó nhà lão Bàng trước mặt, vì con chó có bốn chân khỏe, muốn chạy đâu thì chạy, đi đâu thì đi. Thấy tôi và thằng Tâm tàn phế thế này, vợ chồng không mấy may thương xót, nhè tôi ra mà chửi, mà hỏi. Đừng bỏ bố con tôi. Sau này tôi và thằng Tâm chết đi, nguyện vọng của tôi là cô chú thay tôi toàn quyền ở ngôi nhà này. Nếu khu này có nhiều khách du lịch, hai người xem có mở cửa cho khách vào tham quan công trình thằng Tâm nó làm. Cả đời nó tâm huyết xây cái nhà này, nửa chừng đứt đoạn ngã ra mà thành điên. Nếu cô chú làm nốt phần việc của nó, có chết đi, hai bố con tôi cũng thể đi theo phù hộ cô chú”.

Ông Nhân vái rầm rập, nước mắt tuôn tràn trên khuôn mặt vẫn vương những đường nét rõ ràng, chút thanh lịch văn minh phảng phất không phai. Mừng và Sim mũi lòng. Có bao giờ thân phận một thằng kiếm củi bán dạo từ năm lên chín không biết chữ, với con bé quanh đời sống trên thuyền trôi vờ ngoài mé biển, hết chạy buôn cá lại đến phơi cá, học hết lớp ba thì bỏ tất đi buôn vật vớ với mẹ, đầu ngõ đến ngày, có hẳn tiền sĩ thành phố vái đầu lạy rầm rập thế này. Thế quái nào, ba người khóc tu tu. Còn Tâm vẫn nằm nguyên một góc,

ngoạo ngoạo lẩm bẩm “Tôi không ở chợ. Cho tôi về nhà. Chợ đông quá. Tôi về nhà tôi”.

* * *

Trước ngày về bến, vợ chồng Cú mèo bỗng hạ nhiệt, thoát tử tế, pha chút thương người. Vầy Mừng vào, đưa ra một cuộn giấy dày, hoa văn chìm màu sắc rất tươi, to và dài gấp ba lần cuộn giấy vệ sinh nhà ông Nhân thường dùng “Cho mày đấy. Tao thấy mày cũng thật thà, chăm chỉ hầu anh tao, cháu tao”. Mừng cầm cuộn giấy, nhìn, gọn lỏn “Thì cũng giấy chùi đít chứ gì”. Nghe thấy thế, con mắt duy nhất trên mặt Cú mèo vợ giật lên đùng đùng, nháy nhanh như có người cầm dây giật con rối. Vội lấy bàn tay gầy, móng tay đánh đá bảy màu, mu bàn tay gân to bằng cái đũa nổi chằng chịt, xoa nhanh, xát mạnh lên con mắt to màu tro xám đang nhắm nghiền lại. Bàn tay vừa xoa rồi rít, vừa như muốn giữ cho con mắt khỏi bật ra. Chắc là bị kích động mạnh lắm rồi. Cú mèo chồng rít lên “Mày nói năng thế hả? Láo. Đúng là giấy chùi đít, nhưng mà là của Tây. Với loại chúng mày, có mang chùi mồm cũng phí đi. Đường xá xa xôi, cất công mang về đây cho, mày cất vào cái tủ kính kia kìa, ai vào cũng nể đấy”. Mừng lì lì mặt, cầm cuộn giấy mang đặt vào trong ngăn tủ kính, cạnh mấy cái bằng khen của ông Nhân. Giấy khen của trường Nga tặng, nằm trong khung

gỗ chạm hoa tinh xảo cũng mang ở Nga về, thời gian trôi lâu, màu vàng vẫn không xỉn. Thêm một cái mở rượu vang, một móc khóa có hình cái tháp rất cao. Xếp vào tủ kính hết. Cú mèo vợ cho Sim ba cái chân váy, mai kia may chữa to, mặc cho mát. Nhà quê chúng mày không quen mặc thứ đồ xa xỉ này, ngưỡng lăm đấy, nhưng cứ mặc cho quen dần với văn minh đi. Cú mèo chồng cho Mừng một cái quần, lúc về đây, nó chưa rách gấu, chẳng may đi chơi, móc vào que sắt ven đường biển, toạc một đoạn. Mày khâu lại, mặc chục năm không bạc màu đâu.

Sau cái đêm ông Nhân lạy cõm cộp Mừng và Sim, ba người ra nghị quyết là im lặng, đón nhận bình thản tất cả mọi lời lẽ, hành động của vợ chồng Cú mèo, vì đảng nào họ cũng biến. Thế nên, cho chân váy, lấy luôn. Cho quần rách, váng, cháu xin, sẽ vá lại mặc chục năm còn bền. Anh em chia cái nhà đã bán bằng cách anh viết giấy nợ tiền em, trả dần trong hai năm, theo giá vàng. Bán vàng, đổi sang đô la chuyển vào tài khoản là gọn. Bữa cơm chia tay toàn món hai vợ chồng Cú mèo thích. Cua biển lột, chất lượng đến từng cái chân. Tôm bơi, bóc vỏ chấm mù tạt, một con thế này ở bến đến trăm đô không ít. Mừng chạy lên hàng bán đồ biển to nhất vùng, mua được vài lạng ốc hương, thứ này xưa đây không ai thiết, giờ có con gì ngon, bỏ là bán sang Tàu, phải dặn mãi, mới kiếm được chục con ốc, đặt lòi con mắt bà Cú mèo. Bốn người

quây quần bốc bốc mát mát. Riêng anh Tâm, ngần ngừ nhìn chân núi xa, giục mọi người ăn nhanh cho tôi về nhà, mấy hôm nay cứ bắt tôi ra chợ ở, đau đầu quá. Ở nhà, tôi đang xây tháp treo cái chuông, chiều đến thỉnh cho không vắng mé rừng.

Chiếc taxi hôm nào đưa hai vợ chồng Cú mèo về nhà ông Nhân, rõ ràng hẹn chắc chắn mà quá gần một giờ, vẫn không thấy đến. Mừng và Sim nói, để chúng cháu kéo va li cho cô chú ra ngoài đường nhựa, đón xe khác đi không có muộn giờ. Các cuộc chia tay bao giờ cũng bồi hồi, bịn rịn như thể không có những ngày rin rít tiếng khoan bê tông của Cú mèo mái, tiếng chì chiết trách móc của Cú mèo trống. Tâm vẫn cười nụ cười từ sau khi ngã đập đầu xuống gờ đá, ngô nghê như trẻ sáu tháng tuổi, người lớn bảo “làm xấu đi” thế là nhú cái mũi, nhành cái miệng làm xấu cho người lớn vỗ tay. Ông Nhân được Mừng đẩy ra tận cổng, vòng cánh tay cong cong như nửa cái mắc áo, ôm lấy thằng em duy nhất ngày xưa, còn nhớ lần nó bị đau bụng, anh cõng em trên vai chạy đi gọi bố. Đưa được em vào viện truyền nước xong, thở phào, quay về. Đi đến đâu cũng thấy mọi người nhăn mũi, bịt miệng. Mãi mới biết là cu em vãi cứt đầy lưng thằng anh, suốt một con đường dài.

Mừng và Sim kéo hai chiếc va li to đi trước. Đường dốc. Vợ chồng Cú mèo đeo túi nhỏ đi sau, không dừng

miệng chửi thẳng taxi làm ăn mất dạy. “Cái xứ này cấm không tin được ai, ở bên kia mà thế này, có ngay luật sự kiện mày sạt nghiệp. Mà đây là vùng du lịch, phục vụ thế này, chả trách khách trót đại đến một lần, chạy mất tiêu. Kinh quá, kinh quá. Không vì cái việc bán nhà của ông Nhân, đừng hòng ông lôi tôi về cái nơi man rợ này. Ở bên, muốn ra được sân bay, không bị cướp giật giữa đường, tao đã phải nghi binh trước cả tuần. Bọn chuyên săn người về thăm quê hương, biết có mang theo tiền bạc về quê, toàn chặn đường cướp ngang. Mày biết không, va li gửi ở khu siêu thị, khi đi khỏi nhà, tao phải làm như đi mua đồ một lúc rồi về. Hàng xóm láng giềng may không quan hệ với ai nên có đi hay về, chẳng đứa nào quan tâm”. “Con gái cô có biết cô về quê không?” Sim hỏi. “Điên à, ba năm nay chúng tao không nhìn mặt nó. Mày biết là đây với nghiện thì có mà sạt nghiệp. Nó chui trong bụng tao ra thật, nhưng cơn nghiện lên, nó chỉ quý thuốc, chứ biết ai là cha là mẹ. Cái loại ấy, cứ cho vào trại, cảnh sát dạy”. “Thế cô chú về đây không ai biết à?”. “Chúng tao sống ở bên văn minh độc lập lắm, không kéo dây kéo dắt như lũ chúng mày ở xứ này. Ông bà con cháu chui rúc vào một cái nhà không biết kinh”. Sim và Mừng thoáng nhìn nhau, Mừng hỏi tiếp, như thể câu chuyện vu vơ làm cho đường dốc bớt cao, đường dài bớt xa: “Thế cô chú sang bên ấy, không chơi với ai, lúc buồn thì đi đâu?”, “Xời, lo

gì buồn. Lão ấy trồng vườn, tía lá. Tao thì xem ti vi. Cứ phim truyền hình dài tập mà xem, có mà hết năm này qua tháng khác không hết phim”. “Thế cũng buồn”, Sim để thêm, nhìn Mừng. “Buồn còn hơn đánh với người. Vợ chồng tao kinh nhất là phải đánh đến người. Tao ghét người nhất chúng mày ạ. Bao năm nay, lâu lắm, tao mới ở chung với đông người như mấy ngày vừa rồi mà chưa phát điên đấy. Kể ra, ở với vợ chồng chúng mày, cũng được”. Cú mèo má nói một hồi, quay sang, chột thét lên the thé, sao không có xe, đi bộ sừng chân rồi. Cú mèo trống đang nhìn đăm đăm phía trước, không nghe thấy vợ hết chửi người, quay sang chửi chồng, mắt hút vào đường rãnh giữa hai cái mâm tròn đầy của cô gái đang gò người đạp xe leo dốc. Gió biển thổi tung tà áo cánh hở mông lườn đầy cong, thấy rõ khoe mông hồng.

Họ đi bộ giữa trưa. Hôm nay trời âm u. Gió biển thổi ràn rạt và tiếng sóng vọng về, như có chục người đàn bà ngồi giũ quần áo bên bờ ao. Tâm ngồi ngoài cổng, đang chơi với mấy thanh gỗ, cậu lấy cái bào, bào nhẵn, rồi vẽ lên đó hình những con cua. Ông Nhân lúc này được Mừng nhắc lên mặt đường, ngồi lặng trên xe, chưa thích nghi ngay được với sự bình yên vốn dĩ của ông bao năm nay đang quay về. Như tìm thấy một nơi chốn, một không gian, trống toang, trong lành, sung sướng quá, đến nỗi không biết phải làm gì với nó. Nhìn bốn người lệch

thếch đi dần về cuối con dốc, những lọn tóc hung vàng của cô em dâu bay quẩn trong gió, cái váy nhung đen lấm tấm hoa trắng bay tạt về sau làm dáng em dâu thêm cao. Bên cạnh là tấm lưng ngay ngắn của thằng em trai, áo sơ mi màu đỏ huyết bầm. Từ bé, nó luôn thích mầu máu đông này. Ông Nhân phải tự lấy hai ngón tay bàn tay trái, cẩu cẩu, rồi cẩu thật mạnh vào cánh tay phải của mình. Cẩu mạnh. Cẩu thật mạnh. Nước mắt trôi như trời mưa táp mặt. Một trưa gió bỗng lộng, cuốn cát bay mịt mù.

* * *

Trong những cơn mê sáng lảm nhảm Tâm nói với Mừng và Sim, họ đọc ra được điều Tâm muốn về ngôi nhà đang xây dang dở. Năm năm trôi qua. Tâm bớt hoang dại, điên loạn, hai bàn chân đi bết đất chắc chắn, đỡ được thân xác cong queo do cơn tai biến, cũng là lúc ông Nhân liệt toàn thân. Chuyện liệt thêm phần trên người mình, ông không thấy quan trọng mà tệ nhất lúc này là hai mắt hoàn toàn mờ đục. Luôn có một tấm vải dày, màu trắng ngả vàng giăng trước mặt. Ông cũng chia tay chiếc xe lăn chuyên dụng ngày xưa giúp ông ra được biển, ngó nghiêng chợ chiều. Giờ, ông nằm im trong căn phòng gỗ, hai mắt mở to, toàn thân xuôi lơ như không xương, không máu chảy. Giường kê sát cửa sổ mở. Với một đôi tình nhân, ngôi nhà này, cái giường này, khuôn

cửa gỗ mở ra, bên ngoài bạt ngàn hoa, khi thì màu nghệ phủ dày, xen lẫn tím nhạt, khi thì vàng chói, lẫn sắc trắng mong manh, quả là một thiên đường không có thật nơi trần thế. Những con chim lông mượt, ức đầy vừa nhảy chuyển cành, vừa kêu chích chích. Tiếng cú rúc. Tiếng gió dạt dào thổi trên những tán cây. Sương mai đọng đầu cành lá thấp, đất ẩm ướt sau cơn mưa đêm, lan tỏa mùi lá cây giập gãy, mùi hoa dại ngai ngái và mùi không gian tinh khôi. Tâm ngày xưa, đã không nhầm khi chọn nơi này làm chốn thiên đường cho hai bố con ẩn náu phần đời còn lại. Một đời ông Nhân phiêu dạt. Một đời ông Nhân sẽ sống rất lâu, nhưng không tung tẩy đầy đó làm điều mình thích, phải ở để nuôi thành con của ông, chứ đừng có kiểu lấy thêm vợ để kiếm người trông con cho ông tự do. Lời rửa năm nào của Túy đã hiệu nghiệm. Tâm ngày ấy, sau khi bỏ việc, bán nhà cùng bố về đây định cư, đã tự thể trước mộ mẹ, là một đời không dính vào đàn bà. Trong sạch tử tế như mẹ, rồi cũng chết không nhắm mắt. Không tốt đẹp, đức hạnh như dì Túy, đời cũng chẳng hay ho gì. Ai ngờ, cú ngã khi leo trèo sửa cái góc nhà làm Tâm thành điên dờ. Bây giờ, Tâm tỉnh táo dần, cái phần não liệt năm nào thoi thóp sống lại, đủ cho một việc duy nhất là hoàn thiện nốt những góc nhỏ của ngôi nhà. Tuyệt nhiên, Tâm không nhớ là mình đang ở đâu, có người bố chết dần chết mòn, và những gì đã qua.

Con của Sim và Mừng tên Hợp hơn bốn tuổi. Nhà này không gần trung tâm thành phố, lại là vùng du lịch đang phát triển, nên khách thập phương đến, đi, dân bản xứ chỉ quan tâm đến bán hàng và thu tiền. Ngôi nhà của ông Nhân nổi tiếng trong vùng, không phải vì mấy người sống ở đấy, mà vì kiểu kiến trúc độc đáo, nhất là khi tòa tháp xây xong, cứ sáng chiều, hai hồi chuông ngân dài. Tiếng chuông vang, sâu, âm chuông lan xa mãi. Tiếng chuông đúng giờ, ngày mưa bão hay nắng hanh hao. Tiếng chuông như lời chào, như lời nhắc giờ, như tín hiệu của sự sống.

Chạy từ ngoài đường về, cu Hợp vừa hét vừa đập vào lưng Sim “Có khách có khách”. Nhà nuôi nhiều loại chim, yểng, sáo, vẹt, và nhiều con không biết thuộc chủng loại gì, Mừng đi rừng mang về do chúng bị thương. Con nào khỏe, anh thả cho bay. Con nào què, mang về chăm nuôi. Nhà như khu nuôi chim vườn thú. Hợp lớn lên, nói ngắn từng câu đúng giọng con yểng già “Có khách có khách”. Yểng già đáp lại lời Hợp, nháy rồi rít mừng trên cái cành khô. Rồi yểng già phi thẳng xuống, nhảy trước mặt Sim, mách.

Ngoài ngõ, bốn người đi vào. Ba đàn ông, một đàn bà. Họ mãi nhìn nhà bằng con mắt thán phục, bất ngờ nên chân vấp. Tiếng xuýt xoa vì đau, lẫn trong tiếng ô à. Khách có người làm công tác nghiên cứu địa chất, người

bên quy hoạch. Phía bên kia núi, đứng ở nhà Sim nhìn thấy sắp tới được xây thành khu vui chơi, vị trí đắc địa, nằm trên cao, lại hướng ra biển. Hai nhà đầu tư người Canada góp vốn, hợp tác với một doanh nghiệp trong nước xây dựng, kinh doanh. Đoàn khảo sát làm việc lần cuối, trước khi bên xây dựng tiến hành phá núi, bạt rừng và thi công. Hai năm sau, nơi ấy sẽ là một quần thể vui chơi giải trí đẹp nhất vùng miền Trung. Chưa kể đến, nếu phát triển nữa, sẽ có một sông bạc, và sau nữa, một sân bay.

Bốn người từ uống nước lá cây giải nhiệt Sim mời, chuyển sang ăn nai khô do Mừng hun góc bếp, uống đến rượu ngâm tổng hợp từ nhụy các loài hoa. Họ không nhắc chân ra khỏi khu nhà kéo dài vắt vẻo sườn núi. Những gì trong bản vẽ tay nguệch ngoạc của Tâm ngày ấy, giờ thành hiện thực. Bên nhà gỗ, cách một vườn hoa với những con chim không nhốt trong lồng mà chẳng bỏ đi, rồi sang bên nhà kính, sau đấy đến hồ sen, vườn cây thuốc. Bốn tổ ong góc vườn, mùi mật quyến luyến ngày mưa. Nhóm khách say, no bụng, nằm lãn các góc. Cô gái duy nhất trong đoàn má hồng, tóc đen nhức sỏ dài, không nhìn thẳng vào mặt, chỉ nhìn lên trán người đối diện bằng cặp mắt to, con ngươi màu xám tro, lạnh và khô, đung đưa trên vông, ngắm nhìn thế núi, lẩm bẩm “Anh phải làm nhanh thống kê để em viết xong báo cáo

về giống cây trước khi phá núi”. Một người nói lại “Sao lúc nào ở miệng em cũng có từ phải? Chưa bao giờ anh thấy em không ra lệnh cho người khác phải thế này phải thế nọ. Không biết thằng nào nó chịu được em”. Cô gái cười miệng rộng răng trắng ngà, nhưng hai mắt vẫn khô ráo, không cười “Em cứ ra lệnh thế mà khối người chịu được đấy”. “Khó chịu vừa thôi cô, hơn băm rồi, không định lấy chồng đẻ lấy đứa con à?”, “Điên mà lấy chồng đẻ con cho nó nặng thân. Em chỉ thích ở với chính cái thân em, không phải lo cho ai, nhẹ xác, muốn đi đâu làm gì thoải mái”. Cô gái mắt ráo nói xong, cười phá lên. Tiếng cười lan vỡ dài trên những tán cây, chạy về phía cuối đường, chui sậu vào những khe núi xa.

Tâm và Mừng ở biển về. Dạo này Tâm thích theo Mừng đi tàu ra khơi buôn cá. Những con sóng làm Tâm tỉnh táo. Hai tay kéo lưới cùng Mừng, cơ bắp đã quay lại. Hai cái đùi cứng dần lên. Có duy nhất bộ nhớ là đi luôn không trở lại. Tâm tiếp nhận đời sống như trang giấy mới. Không quá khứ, không biết cha mình là cái ông quanh năm nằm trong cái phòng bên rìa núi đầy hoa. Không biết mình bao nhiêu tuổi. Tâm cười suốt ngày, ăn khỏe, uống rượu không say. Rảnh tay rảnh chân đi phá núi, làm vườn. Sim và cu Hợp chạy ra đón bố với bác Tâm, khệ nệ kéo vào một con cá song, để đến chục cân. Bốn người đang ngất ngây rượu ngon, bụng no, bình tĩnh. Chủ đề về cá bắt đầu, và cuộc nhậu mới tiếp tục.

Tranh: Nguyễn Quang Thiều

Ngày phá đá, bạt rừng cũng đến.

Từ sáng, những tiếng âm âm rung chuyển một vùng, đất lung lay tận ra mép biển. Vài tiếng nổ ban đầu còn làm ngập ngừng người nghe, sau đó, cả vùng quen dần nên cuộc sống dần lại vào đấy. Chuông nhà ông Nhân vẫn thỉnh đều, riêng biệt tách bạch khỏi những tạp âm, thông dong vang xa.

Đến ngày thứ sáu của công cuộc phá núi, thì tai nạn xảy ra.

Cả nhà Sim đang ngồi bên ông Nhân. Hôm nay ông mệt bất thường. Sim đổ nước cháo cho ông thìa nào, nó trôi ngược ra thìa đấy. Có vẻ cơ thể ông không tiếp nhận bất cứ giọt nước nào vào trong nữa. Sim và Mừng nhìn nhau. Sau một thoáng, Sim đứng lên, đi xuống khu nhà kính, cẩn thận bắc ghế trèo lên lô tủ tường sát trần nhà, lôi ra một cái thùng các tông vuông vắn. Ôm cái thùng xuống nhà, đặt trước mặt Mừng. Mừng mở hộp. Một bộ com lê áo trắng, cravat, giấy đen... và nhiều đồ dùng cũ mới khác của ông Nhân được xếp cẩn thận. Một tờ giấy có dòng chữ: “Những việc cần làm khi tôi chết. Lưu ý, làm đúng trình tự, sẽ không bị rối, và quên”. Tất cả đều là chữ của ông Nhân. Những dòng chữ đều tăm tắp, đuôi chữ g hay đầu chữ h đều dài, nghiêng nghiêng đẹp như chữ viết bằng khen. “Quần áo mặc theo chỉ dẫn. Tất chân tất tay đi hai lớp cho không mất xương. Rượu lau xác tôi

được hạ thổ góc vườn, chỗ có ba viên đá cuội đỏ. Lau xác xong, tranh thủ khi tôi chưa cứng hẳn, nhớ kéo thẳng cái chân liệt (nếu đến hôm chết, không biết có liệt thêm cái chân kia không, nếu chân kia cũng liệt, co lên, thì phải nắn ngay cả hai). Danh sách những người đến viếng lễ tang tôi: toàn bộ người dân xung quanh khu vực xóm núi, nơi tôi đang sinh sống. Ngoài ra, tôi không có bà con, họ hàng thân thích, không bạn bè, không cơ quan. Tiền phúng viếng đề nghị không nhận của ai, vì ở đây người dân nghèo. Ngôi nhà này, toàn quyền của con trai tôi là Thiện Tâm. Con trai tôi bị tai biến, tâm trí không bình thường, nên quyền kiểm soát, chăm sóc con trai tôi giao cho anh chị Mừng Sim. Nếu sau này, con trai đi theo tôi, anh chị Mừng Sim toàn quyền sử dụng ngôi nhà. Tái bút: cũng không biết có ai đến đòi chia chác hay đòi nhà, ví dụ cô Túy, thì anh Mừng chị Sim mở tiếp hộp sắt thứ hai tôi cất trong ngăn kéo tủ số 5. Đây là bằng chứng để cô Túy không được hưởng bất cứ tài sản nào của cha con tôi đã để lại cho anh Mừng chị Sim...” Mừng đọc đến đâu, lưng gù gập xuống sát nền nhà đến đó. Bàn tay ông Nhân khua khua như gọi. Sim vội chồm lên, mắt sáng bừng “Ông tỉnh rồi. Anh cho ông uống sữa đi”.

Đúng lúc ông Nhân nuốt trôi được thìa sữa thì ngoài đường, tiếng la hét, đập cửa rầm rầm như muốn phá nhà. Mừng nhìn Sim, rồi đẩy nhanh cái thùng vào gầm

giường, Sim còn kịp nhìn thấy chồng chùi nước mắt loang một bên gò má.

Ngoài cửa, khung cảnh hỗn loạn của một đám đông. Những khuôn mặt quen, những khuôn mặt lạ đều thất thần, hoảng loạn, mắt trợn ngược nhìn Mừng. Họ đang vừa khiêng, vừa giữ một người phụ nữ, tóc xổ tung, quần đạp quần quai như muốn vùng chạy khỏi những bàn tay chắc nịch giữ chặt. Giống như khiêng một con lợn to khỏe giãy giụa chống lại việc sắp bị chọc tiết. Đoàn người kéo vào khu giữa những căn nhà gỗ, nhà kính, ném đánh phạch người đàn bà rũ rượi điên loạn xuống cái sân đá đỏ. Phần vì mệt, phần vì nặng, phần vì ai cũng đang thất kinh hoảng loạn bởi một chuyện gì đó, nên việc ném người đàn bà hơi quá tay không làm ai quan tâm. Họ nằm vật ra sân nhà Mừng, tự nhiên, tan nát. Mừng thấy, trong gần chục người la liệt nằm ngổi quanh người phụ nữ đang úp mặt xuống đất gào khóc, làm nhảm nói gì không nghe rõ, là ba người trong đoàn khảo sát địa chất, đã từng no say phè phỡn ở nhà anh mấy lần. Nhìn kỹ, thì người phụ nữ bị ném như ném con lợn cả tạ xuống đất kia chính là cô nghiên cứu sinh vật học duyên dáng luôn bắt người khác phải làm theo mình không thích có chồng đẻ con. Mừng nhận ra, vì mái tóc cô xòa đầy nền đất, hai cánh tay trần trắng hồng, dài thẳng thướt. Mái tóc này Sim và Mừng đã ngắm hàng giờ, cô gái còn dạy cách chải đầu làm sao cho tóc không rụng, Sim làm theo,

quả nhiên tóc bớt rơi rụng thật. Một người trong nhóm ba người quen, nói khi Sim chạy ra, hoảng hốt nhìn “Em cho mọi người uống nước đi. Khát quá”. Sim gật, quay người chạy xuống nhà dưới. Mừng đến ngồi bên cô gái, đang đập chân xuống nền gạch, nắm lấy bên vai đang giật lên đùng đùng của cô, dẫn mạnh xuống. Lật ngửa người cô, Mừng hét vội “Ai lấy cho tôi cái thìa không cần vào lưỡi bây giờ”. Có bàn tay đưa cái thìa vào và Mừng chặn ngang miệng cô gái. Giữ chặt chân tay lại, không cho giẫy nũa.

Mọi người răm rắp nghe lệnh Mừng. Sim quỳ bên cạnh, lấy nước từ chiếc khăn mặt, vắt nhẹ vào miệng cô gái. Cô bớt giẫy giụa, gào thét. Mềm dần người. Sim mang một cốc nước nâu sánh như mật, mùi khen khét hăng hăng, lấy cái thìa nhỏ, xúc chút nước quánh đặc, đặt lên môi bặm giập của cô gái, cho giọt mật chảy từ từ vào lưỡi, khoảng năm phút sau, cô nằm im, ngực phập phồng hơi thở đều. Mọi người nín thở, rồi cùng vật ra đất. Người già nhất trong nhóm, đưa cho Sim cái ba lô to, giọng đứt quãng, khản đặc “Đây là hai bộ cốt, xương không đủ vì gãy vụn rồi. Hai cái đầu lâu cũng trong này. Lạ lắm, theo sự hiểu của tôi, thì hai người này khá nhiều tuổi, hồi sống dùng kháng sinh nhiều nên xương rỗng trắng hết. Khi chết, hai cánh tay ngoắc vào nhau như thể họ rú nhau tự tử. Chẳng nhẽ, tuổi đấy lại tự tử vì tình. Nhờ gia đình làm cái lễ, kiếm chỗ đất rừng nào, làm cho họ hai

cái mộ. Không biết thì thôi, chứ xương cốt họ rơi xuống đầu mình, mình cũng thương lấy họ cô ạ”. Sim hỏi, khi Mừng mở cái ba lô, lồng tay vào cái túi ni lông, lôi những khúc xương chân, xương tay, rồi hai cái đầu lâu. Sau cùng là một con mắt. Vẫn nguyên như ngày nào, to, tròn, hàng mi có mờ đi, không đen như trước. Con người màu xám tro, long lanh xoáy sâu như có luồng điện nhìn chăm chú người đối diện. Sim ngoảnh mặt đi. Oe mấy cái. Rồi cô quay lại, nhìn sâu vào miếng vải Mừng lôi ra sau cùng. Mảnh vải nhung, hoa trắng nhỏ. Đây là mảnh váy của Cú mèo vợ. Một cái tay áo huyết đỏ sẫm. Mảnh áo của cú mèo chồng. “Chúng tôi cố hết sức, chỉ nhặt được có ngần ấy xương thôi. Không biết từ đâu rơi ra. Theo nhận định, thì hai cái xác này mắc trên ngọn cây rất cao. Khi cửa gốc, xác rơi xuống anh chị ạ. Mọi người đoán là họ phải leo lên nơi rất cao rồi buông mình xuống và mắc ở một ngọn cây. Họ chết cũng đến năm năm rồi chứ không mới đâu”.

* * *

Đêm có trăng.

Mùa hanh hao nên mây ít, trời cao vòm rộng mênh mông. Gió núi se lạnh. Nhóm người địa chất ở lại nhà Sim Mừng. Cháo gà, tôm hấp, rượu hoa rừng. Họ nằm ngổn la liệt, thân quen. Anh Tâm tíu tít cười khuya tay múa

chân khoe những khung gỗ tiện bóng loáng, rồi chạm khắc những con giống nho nhỏ. Trông chẳng biết con gì, cua hay tôm, gà hay chó lẫn lộn, nhưng mà đẹp. Cô gái ngủ thanh thản trên giường vợ chồng Mừng. Ông Nhân thế nào lại uống được sữa, hơi thở đều, mặt thông dong mắt nhắm hờ, hai gò má có sắc hồng, thỉnh thoảng cười vu vơ nằm im trong giai điệu tình ca Nga nhỏ đủ nghe. Cái thùng đựng đồ nghề, di chúc của ông vẫn dưới gầm giường. Chuyện cô gái giấy đành đập sùi bọt mép làm gián đoạn dòng nước mắt của Mừng, khi mở cái thùng của ông Nhân chuẩn bị từ lâu, dặn vợ chồng Mừng “Khi nào tôi hấp hối, hai người mở ra, tôi đi đến đâu, hai người làm theo chỉ dẫn đến đấy”.

Ngày hôm sau. Đoàn địa chất lên đường vào chiều tối, sau bữa cơm rau rừng, cá kho thịt muối. Người già nhất đã bàn giao hai cái cốt cho Mừng và Sim, hỏi Sim cho Mây uống cái nước thánh gì mà cô ấy chuyển từ điên loạn sang trầm tư thế. Sim cười, không ra đùa không ra thật, bảo “Nước của rừng bác ạ. Người xấu uống như uống thuốc độc, chết không kịp nhắm mắt. Người tốt uống, sắp chết sống lại”. Ông già cười, bảo cô xin rừng cho tôi một ít, cất trong nhà, đứa nào mất dạy khốn nạn, tôi đổ vào mồm nó”. Tất cả cùng cười hớ hớ rồi đi. Mây thôi gào thét, nhưng chậm chạp, ngơ ngác. Hai mắt mở to, ráo hoảnh, nhìn hút về một nơi xa. Không cười, không nói,

lặng lẽ ngồi như hồi sinh sau một chuyến đi dài vào nơi tệ hơn cái chết. Lúc này vô tri vô giác, giống anh Tâm hôm ngã đập đầu xuống sân gạch, sau cơn hôn mê, thành người băng lạnh sương khói. Hôm ấy, những người phá núi, cắt cây đi trước mở đường, đoàn khảo sát của Mây đi sau. Người lấy mẫu đất, người ghi chép hiện trường. Mây tổng hợp số liệu về địa hình nguyên thủy của nơi mà sau này sẽ thành một bãi đất bằng phẳng, dấu vết của rừng chỉ còn trong quá khứ, qua những lời kể, hay vài bản báo cáo cất kho. Đang đi, thì bộp. Một vật khá nặng, to bằng trái bưởi, cứng đánh bổ thẳng vào trán. Mây choáng, ngã ngửa ngồi bệt xuống lớp cành cây nhỏ, lá cây còn tươi, ôm lấy trán, chỗ bị vật cứng rơi từ trên cao xuống. Hét lên. Mấy người xung quanh quay sang, thấy thế, cười “Có lộc rồi. Xem quả gì rơi mà mạnh thế?” Cái quả mà mọi người nói văng ra cách đây vài mét. Một anh đập lá, ra nhật rồi rú to “Ồi giờ ơi, đầu lâu”. Tất cả hoảng loạn, không ai bảo ai, cùng ngước nhìn lên trời. Chéch đó một đoạn, những chiếc máy cưa cây vẫn đang rít lên. Tiếng cây đổ. Tiếng người hét nhau chuyển hướng cưa, âm ĩ những âm thanh hỗn loạn. Mây thất sắc, mặt tái nhợt, lắp bắp “Sao lại đầu lâu? Đầu lâu con gì?”, “Đầu lâu người”, “Cái gì?” Chỉ kịp hỏi lại rồi rú lên, hai tay chà xát như điên dại lên chỗ cái đầu lâu người choáng vào Mây vài phút trước. Người đàn ông trót vô lấy cái đầu lâu, ném vội xuống bãi lá dày xanh mướt, quay đi, lấy cái máy ảnh,

chụp liên tục các góc hiện trường. Một người lấy túi ni lông, hót cái đầu lâu vào, buộc lại, đặt ra một góc. Tiếng cửa máy vẫn rít mạnh phía trước. Tiếng mình phá đá nổ đánh âm. Nhát một. Tiếng đá vỡ âm âm. Bộp. Một quả gì cứng thứ hai, nhè giữa mặt Mây choảng mạnh. Mây chỉ kịp ối một tiếng, ngã vật. Lần này thì không chỉ đau, mà máu trên mặt tóe ra. Những tiếng gọi bằng bông cấp cứu, hô nhau khiêng Mây nằm ra bãi lá phẳng. Tiếng hét lệnh ra khỏi đây ngay. Tiếng một người thảng thốt “Hay là mình phá rừng, bọn thú nhát đầu lâu ném đuối”. Có người ngơ ngác nhìn lên trời cao, phán đoán là nếu bị ném, thì người ném nấp ở đâu, chẳng nhẽ tàng hình? Người chửi thề, nói bố ai biết được, cây cối súc vật nó đang yên, vào phá nó, nó choảng cho biết đầu mà lần. Người lại cãi “Sao nó không ném ai, cứ nhè cái Mây mà ném?” Mây đang gào rú, hoảng loạn. Bình thường, cô cao và gầy, trông thanh mảnh thông dong, thế mà bây giờ, khiêng Mây ra khỏi đám lá cây, ba người chật vật. Diên đại, tóc xỏa tung, mồm ngoạc ra gào, chân tay giẫy đạp, vết máu loang trên khuôn mặt biến dạng. Cái đầu lâu thứ hai to, dài hơn cái thứ nhất, chắc khi lao vào mặt Mây, phải do một lực rất lớn mới làm rách toạc bên má, kéo dài sang sống mũi. La hét, vùng vẫy như trúng thuốc làm diên, Mây khác hẳn Mây lạnh lùng vô cảm trước đây vài phút. Mùi lá cây giập vỡ loang trong không gian. Đột nhiên. Mây im bật, ú ớ. Mọi người đang ghì giữ không

cho cô quẫy đạp, và thu xếp đồ nghề rời khỏi đây, quay sang nhìn, bất ngờ. Mắt trợn ngược, miệng há hoác, tay Mây khua khua rồi lại chỉ vào miệng mình như muốn nói, có cái gì trong miệng tôi, lấy ngay ra đi. Có vẻ như Mây tắc thở đến nơi vì một vật to trong như quả mận Hậu nằm trọn trong miệng, mặt cô chuyển từ trắng xanh sang thâm, máu vẫn rỉ ra từ vết rách bên má. Một người ngồi thụp xuống, bóp chặt hai bên cằm, thò một ngón tay vào cạy cái quả tròn tròn, nhưng không lôi ra được vì nó lọt thỏm trong miệng, càng lúc càng tụt sâu vào cổ họng. Mây thở dốc, tắc nghẹn. Mặt tím bầm. Có tiếng người hét “Dừng nó ngồi lên, đập mạnh vào lưng, nhanh không vào sâu là chết ngay đấy. Nó tắc thở đến nơi rồi”. Mây ngay lập tức được xốc thẳng ngồi lên, và bàn tay người đàn ông xòe năm ngón, đập một phát, dứt khoát vào dưới gáy. Phát thứ hai. Mây học lên, rướn người, mắt trợn ngược đầy nước. Phát thứ ba. Bay vèo ra khỏi miệng là cái mắt người mở to, xám xanh hút hồn người đối diện.

Mây đổ gục xuống, run lên bần bật.

* * *

Một đêm. Sim xoa bụng, trong ấy có đứa bé thứ hai, em thằng Hợp sau này, rồi nhìn sâu vào bóng tối của rừng, vang về tiếng cú rúc dài. Mừng gật gù “Đã quen chuyện vợ chồng Cú mèo, tưởng xong, ai ngờ, xương cốt lại quay về đúng nhà mình. Vẫn phải làm cho hai cái mộ,

cứ như hồn ma chúng bắt đền ấy”. Sim ngồi lên, nhìn sâu vào Mừng, mặt như triết gia “Thảo nào, mấy lần nhìn thẳng vào Cú mèo vợ, đã thấy mắt mù ấy nhìn em không giống mắt người bình thường. Mụ già gần bảy mươi, da nhăn nheo, sao cái mắt lại trẻ đẹp, trong veo thế. Trong khi mắt bên kia thì chết hắc, đục mờ. Mấy lần tức chuyện gì, mù ấy cứ lấy tay xoa xoa, giữ giữ rồi ôm chặt lấy cái mắt đẹp. Bây giờ mới hiểu, không giữ, nó chả bắn vọt ra ngoài”. Mừng tọt ngum rượu thơm ngọt nồng trong hơi mưa rừng khuya. Sim lại nói: “Đã mất công làm một mắt giả, sao không làm nốt mắt bên kia nhỉ?” Mừng thối cười, thở hắt “Vợ chồng Cú mèo có một đứa con mới chớm nghiệm đem tống luôn vào trại, viết đơn từ con khỏi tốn tiền nuôi. Lặn lội từ bên kia thế giới về đây tìm anh ruột đòi tí tiền bán nhà. Chẳng gì bằng tiền. Làm được cái mắt giả như thật thế là phải nghiệm rằng chi tiền lắm rồi.” Sim gật gù, tâm trạng đồng cảm “Đúng là chẳng cần làm hai con mắt thật. Mới có một mà soi kỹ hơn người đủ hai, cần gì mắt nữa cho phí tiền”. Mừng khua khua tay, như xua đi tia mắt xám xanh của Cú mèo vợ, đưa chén rượu sòng sánh vào miệng vợ, gật đầu. Sim nhấp một ngụm nhỏ, đủ để dòng chất lỏng đặc sệt hương hoa thấm đầm đòi môi rồi chảy lan khắp cơ thể. Chỉ còn tiếng rung khê của các cánh hoa rừng.

Tháng 5-2010

Chủ
nhật
được
xem
phim
hoạt
hình

“Em đã nói khi chị Sâm bỏ anh, là muốn quên được người mình vẫn còn yêu, chỉ có cách luôn nhớ lại những điều tồi tệ mà người đó đã làm

với mình?”. “Em vẫn làm như vậy, nhưng dần dần, mọi điều tồi tệ cũng mờ nhạt”.

Cô thở dài, nhìn ra xa.

Quán cà phê cóc, nằm bên này vỉa hè, ngã ba của một khu mua sắm trung tâm thành phố. Hai giờ chiều. Quán ăn trưa còn khách. Cà phê chiều bắt đầu đông. Hai đứa vừa gặm hết bát sườn, bát móng giò chấm xì dầu Tam Thái Tử. Thịnh thoảng, chiếc lá lộc vừng đỏ thắm cắm đầu vào bát sườn hầm như phần trang trí không thể thiếu. Gió cuốn lá cây từ lòng đường trái qua phải. Một cơn gió ngược quét từ phải qua trái, như luồng hơi của những người vô hình thổi miệt mài không chán.

Bữa trưa chủ nhật, sau năm bữa cơm hộp ngày đi làm của dân văn phòng thường dài. Giống như họ bớt mười lăm phút mỗi ngày của việc xúc cơm trong phần to của cái hộp, dầm miếng cá biển không rán nhưng nhuộm nước hàng đen sì, húp tí nước nấu một loại rau gì đấy, tiết ra màu xanh xanh, gộp gần một trăm phút đó cho bữa trưa chủ nhật dài dài gặm xương và ngắm lá rơi. Kiểu sinh hoạt xa xỉ chủ nhật này, cô và anh thực hiện gần một năm nay.

Bên cạnh hàng bún sườn, móng dọc mùng là quán cà phê vỉa hè.

Quán với rất nhiều bàn con, ghế con, dưới tán mấy

cây lộc vùng lá đỏ, một cây sưa. Đầu mùa hạ, hoa sưa nở trắng như bông tuyết. Lâu lâu, một cơn gió tạt ngang, cánh hoa mỏng bay rắc dài tới cuối phố.

“Anh đã cố nhớ những lúc Sâm làm anh đau đớn. Đây là hồi cô ấy mới đi. Nhưng rồi cũng quên”. “Em cũng vậy. Hồi chia tay Thanh, em mới biết giá trị của tự do. Nghĩ đến việc không phải giả dối cười hai ngày cuối tuần ở nhà anh ta với mấy chục người họ hàng tập trung ăn uống, mình như vừa thoát một cơn đau đầu mờ mắt. Nghĩ đến việc mình có thể đi giày màu xanh với áo màu cam mà không bị ai đẩy cười khẩy vì thiếu thẩm mỹ, thấy thương hai cái chân mình lâu nay mất tự do”.

Nắng to, chéo xiên. Hai người xích ghế, nấp vào thân cây lộc vùng. Hàng cây sưa bên đường rung giữa nắng, trong vắt những lá non mới thay xanh mượt đầu hạ. Xen kẽ những cây lộc vùng già lá đỏ.

“Nhưng rồi quên dần những điều tệ hại em ạ. Tốt hay xấu, luôn tỷ lệ nghịch. Có cảm giác cơ chế não của mình như hệ thống chạy tự động. Khi một ký ức tồi mờ đi, một kỷ niệm đẹp liền thế chỗ”. Anh ngập ngừng, mặt hoang mang bết tắc “Bây giờ phải làm sao?”. “Em không biết”. “Những chiều chủ nhật ngày xưa, anh và Sâm thường chờ nhau bằng xe máy, đi một nơi chưa đến bao giờ, tìm ăn một món là đặc sản nơi đó”. “Bọn em lại hay nằm. Thanh bảo, chiều chủ nhật quý như vừa ăn trộm được cái

mình thích. Thanh điều hành mấy công ty, tối nào cũng đi uống rượu với đối tác, máu của Thanh ba phần tư là rượu, uống càng nhiều, càng tỉnh táo minh mẫn. Lâu lâu, trốn cuộc đoàn viên cuối tuần của gia đình, bọn em chỉ nằm. Nằm im. Không ngủ. Không quấy phá nhau. Nằm nghe các âm thanh. Có lần, em nghe thấy tiếng các bắp cơ và xương của mình kêu rắc rắc. Giống như cả tuần chúng nó bị buộc chặt, bây giờ được mở dây, thi nhau thở dài”. “Mẹ anh mới gọi điện, bảo năm nay được tuổi, phải lấy vợ. Họ hàng cứ cuộc giỗ lễ nào lời chuyện anh chưa lấy vợ để con nhieh móc, mẹ như kẻ tội đồ”. Cô cười như mếu: “Em về quê, bị gọi là Liên ế. Thế nên ế không về quê nữa”.

Một cô phục vụ rót đầy trà loãng vào hai cái cốc vừa vơi. “Hôm qua, thằng Nam cùng phòng đến công ty ngủ, mặt đầy mụn, mắt thâm quầng. Vợ đuổi. Hai năm nay lương năm triệu. Không đủ tiêu mình nó, vợ bảo là người giờ, đuổi đi cho đỡ ngứa mắt”. “Chị ấy cũng đúng. Năm triệu chỉ tiêu được cho một người, phải dè sẻn tính toán may ra đủ. Sao hai năm công ty anh không tăng lương? Anh tiêu năm triệu một tháng sao đủ?” Cô lo lắng. “Anh làm ngoài giờ, thêm gần triệu nữa là sáu. Hiện tại vẫn đủ nếu không phải có người yêu, không phải lấy vợ”. “Hóa ra anh không có người yêu vì lương chỉ có sáu triệu?”. Cô nháy mắt, cười nheo. Anh gật “Đúng một nửa”. “Còn

nửa kia là gì?”. Anh uống hết cốc trà đá loãng, thở dài nhẹ nhẽ “Anh sợ phụ nữ. Anh thật sự không hiểu họ”.

Hai người loay hoay những chiêu chủ nhật với mọi câu chuyện không đầu không cuối kiểu này sau khi cả hai đã chia tay người yêu. Công việc ổn định ở một công ty. Chỗ ngồi quen. Số ly nước lọc uống mỗi ngày không đổi. Những bữa trưa chưa ăn đã biết mùi vị, đến giờ thì ăn, không ăn cũng chẳng chết. Con phố nhỏ. Hàng cây quen. Bãi gửi xe ngày ngày cũng xếp ken dày. Bao năm vẫn ông gác cổng, bà tạp vụ. Có khác, chỉ là mùa qua. Mùa đi. Chút phấn hồng son đỏ cho môi đỡ thâm ngày lạnh. Chút bóng bênh của tóc ngày xuân chống lại tiết trời nồm ẩm bết dính.

Loay hoay cái ngày của mình, vì mình chỉ có một mình.

“Tuần sau, được nghỉ bù ngày lễ, anh em mình đi chơi xa xa đi”.

Cô im lặng, mấy ngón tay gầy xoay xoay lá lộc vừng đỏ tươi cứng như lá bàng. Bàn bên cạnh, hai thanh niên ngồi trên hai cái ghế nhựa, mỗi chân co lên một cái ghế khác. Cả thấy tốn hết sáu cái ghế cho hai người. Một bát móng giò đầy, bát rau cần tái chân ngуй ngắt. Họ đến ăn trước. Cô và anh đến sau, đã ăn xong rồi chuyển sang cà phê bên cạnh, họ vẫn ngồi. Thanh niên mặc may-ô bó chặt, lộ ra hai cánh tay chi chít sẹo, gầy nhảnh. Hai đầu gối vuông vuông xương, lòng chân rậm rịt. Họ đang

phân tích cách đuổi theo chém một thằng dám nhìn đều cách đây bốn ngày trong một quán bún ngan phố khác sai ở đâu, đúng ở đâu.

“Em đi Vân Đồn chưa? Bãi tắm nhiều con hà bám đau chân nhưng biển vắng, trong lành. Mình thuê tàu chạy ra mấy cái đảo gần đấy chơi”.

Vân Đồn. Quan Lạn. Những bãi cát đầy đá vụn và con hà, cô đã từng tóa máu chân khi đi cùng công ty Thanh nghi ngày 30 tháng 4 mấy năm trước. Cô cười, lắc đầu: “Ở đây, chỉ hợp với việc nằm trong khách sạn đọc sách, mỗi mắt, nhìn ra núi cho qua ngày thôi”.

Câu trả lời của cô chọt rơi vào tiếng gió, tiếng nhạc đập rầm rầm từ chiếc Coupe mui trần đỏ thẫm dừng tìm chỗ đỗ. Chàng trai da trắng, tóc cắt cao, mắt mơ màng quay vô-lãng nhẹ, bên cạnh cô bé tóc suôn dài, mắt to, môi hồng không son phấn.

“Thắng vậy”. Thanh niên ngồi một mình ba ghế bên cạnh thốt lên, vẻ kính phục, pha sợ hãi khi Coupe đỏ lóng lánh như viên ruby dừng lại bên đường. “Sao bảo nó vào khám rồi?”. “Một đêm”. “Nhà Hoàn mù rút đơn à”. “Rút đơn, nhận năm trăm”. “Năm trăm ngàn hay năm trăm triệu?”. “Năm trăm triệu. Mày nghĩ mạng Hoàn mù cao tới giá năm trăm ngàn đô. Rồ. Thế là nhiều so với mấy lần trước Thắng vậy hạ người rồi đấy”.

Cô nhìn hai thanh niên, tự hiểu Thắng vậy là chàng thanh niên da trắng xanh thư sinh, mặt non như nam sinh lớp mười.

Chiếc Coupe dịu dàng đỗ sát vỉa hè, ngay ngã ba lộng gió. Trong muôn vàn đợt gió dào dạt thổi, bỗng có một cơn rất to. Những bông hoa sữa trắng ào ạt trút xuống trùm lên toàn thân Coupe rắc xuống đầu chàng trai thật đẹp. Cô gái thật hiền ngữa mặt hứng những cánh hoa. “Nam sinh” Thắng vậy nhoẻn cười, ngửa mặt, nhắm mắt. Dưới đất, lá lộc vùng đỏ trải dày thành tấm thảm, lấp lóa nắng. Cô run người. Thèm có máy ảnh chụp lại khoảnh khắc như mơ, hay chỉ có trong phim nước ngoài này lại. Một vẻ đẹp hoàn hảo, không dễ mà tự nhiên có trong đời để thấy.

Bàn bên cạnh, không biết hai thanh niên vì phải co hai chân lên hai ghế dạng tô hồ mấy tiếng đồng hồ mỗi quá nên hạ xuống mà những chiếc ghế nhựa tự được xếp gọn lại. Cũng có thể không muốn Thắng vậy quay sang nhìn thấy, thanh niên nhiều sẹo gọi tính tiền, dù mấy bát thức ăn còn nguyên. Họ ném nhanh bốn trăm ngàn lại, không lấy tiền thừa ba mươi sáu ngàn, im lặng đội mũ bảo hiểm rồi lên xe phóng ngược chiều Coupe.

Cô ngây mặt nhìn đôi trai gái đang hứng những cánh hoa. Họ để nhạc vang một góc phố, không quan tâm tới bất cứ ánh mắt nào của dòng người đi ngang qua, ai

cũng ngoái lại nhìn. Bà bán bún cúi dọn bàn của thanh niên nhiều sẹ, lăm bắm: “Mẹ nó, may mà thằng Thắng vẩy nó đến, không thì hai bố ngồi chém gió đến chiều”. Cô nghiêng gần anh, hỏi hộc: “Lên Google có biết được thông tin về Thắng vẩy không anh?”. Anh cười: “Chưa chắc. Việc gì phải tìm, em muốn biết, hỏi luôn bà bán bún đi”. Cô thở dài, ngây mắt ngắm đôi trai gái đẹp như mộng trong một không gian như mơ trước mặt, lăm bắm: “Mà cũng chẳng cần biết Thắng vẩy là ai. Chỉ cần thấy họ đẹp thế kia là đủ rồi”.

Anh gạt, khoảng cốc cà phê đá tan. Màu đen lắng bên dưới, nước đá trắng trong phần trên. Khoảng một lúc, đen không còn đen, trắng cũng hết trắng, uống một hơi hết sạch, còn mấy viên đá vẹo vọ. “Anh lấy điện thoại, chụp ảnh họ đi. Đẹp quá”. “Đẹp trong tâm trí mình là đủ rồi”. Anh cười nhạt chấm hết cho mọi ý muốn của cô, quay gọi thêm một cà phê đen chưa bị đá làm loãng toét. “Nhưng mình sẽ quên. Không lời nào tả được những hình ảnh này”. Cô tiếc nuối. “Đã quên, có nghĩa nó chẳng đáng để nhớ”. Cô thở dài, mắt vẫn hút vào đôi trai gái ngập trong chấp chới cánh hoa trắng bay.

Anh nhìn lướt đường phố, mắt dừng lại nơi cô. Một khuôn mặt quen, loanh quanh bên cạnh cả trăm lần từ ngày anh bị người yêu bỏ bởi lỗi là lười biếng, chỉ thích làm lính, không có gan làm chủ. Lần đầu tiên, khuôn

mặt này hút anh, bởi phản ánh sáng bùng lên, phủ đầy đôi mắt, trên những tế bào của làn da ngăm ngăm, khoe môi hơi trễ do tập trung đắm say nhìn Thăng vẫy. Những chiếc răng mọc khểnh, bóng sáng, cái mũi tròn có mấy cái trứng cá con con. Thăng vẫy chắc là một đại ca của giới giang hồ, anh nghĩ thế. Thăng vẫy có thể giết nhiều mạng người rồi dùng tiền đền để thoát tù, ít nhất là với người tên Hoàn biệt hiệu mù. Anh không thấy Thăng vẫy hay Hoàn mù gây cho mình chút xúc động, thậm chí còn biết ơn. Nhờ Thăng vẫy mà lần đầu tiên, anh thấy cô thật rõ.

* * *

Những chiều chủ nhật thật hoang mang.

* * *

Một năm, có hơn năm mươi chiều chủ nhật.

Gần cuối năm mới có mùa đông. Mùa bây giờ luôn đến chậm. Tháng Mười. Mười Một. Người Hà Nội đợi mãi không thấy heo may. Bỗng một chiều trở gió, mưa một trận tíu tí. Gió lạnh tràn về. Cô bây giờ ở Sài Gòn. Sự ra đi đột ngột không định trước đến giờ, sau ba tháng, anh vẫn chưa tin. “Em phai vao sai gon gap vì bệnh của bo phat nhanh khong chay la tac tho ngay”. Cô bỏ lại cái tin đọc mấy lần mới hiểu, vào lúc cô và anh đều chơi với.

Lý do lãng xẹt, cũ rích. Bố cô vốn bị hen, nay chuyển cấp tính và không thể thở vào những ngày đổi mùa. Bác sĩ bảo, chỉ ở Sài Gòn, nắng ấm quanh năm ông sẽ không bị đột tử do tắt thở. Nhà còn mẹ, anh chị, nhưng không ai hoang mang bơ vơ như cô. Lịch trình sống của ai cũng rõ ràng chuẩn xác nên việc cô đưa bố đi khám rồi định cư là hợp lý nhất.

Anh không biết cô xoay sở thế nào ở cái thành phố rộng lớn, ồn ào ấy, với một ông bố phải rón rén thở. Chiều chủ nhật đầu tiên, còn lại một mình, cũng lần đầu tiên anh biết ti vi bây giờ có nhiều kênh truyền hình đến thế. Chuyển dẫn từng số thứ tự, dừng ở đâu cũng có năm bảy phút để xem một cái tin, một mẩu phim không đầu không cuối hoặc nghe vài câu hát, cách nuôi đà điểu hay tác dụng của loại thuốc bôi cho những ông hói, liền sau đấy là bạn gái nên dùng thuốc triệt lông vĩnh viễn chứ không nên dùng dao cạo râu mà cạo lông chân, sợi lông sẽ cứng hơn, mọc dày hơn. Dừng lại luôn ở phim hoạt hình về những con cánh cụt nhảy múa bên bờ biển.

Một chủ nhật thừa bớt hoang mang, nhờ bọn chim cánh cụt.

* * *

Mùa đông năm nay mưa nhiều và lạnh rất dài. Còn ba tuần cuối cùng là sang năm mới. Từ ngày không còn cô

bên cạnh, những chiếc thừa thãi anh nằm nghiên cứu các chương trình ti vi và luôn dừng ở phim hoạt hình. Hôm nay, tập bảy phim về gia đình nhà cừu. Chúng có một cái ô tô cũ, cừu già mang vào xưởng chữa. Một thằng cừu là thợ đang lái thử thì tất cả các động cơ bắn tung ra. Chiếc lớp xe húc vào một nàng cừu cái mông to, nàng bắn lên hàng rào nhà hàng xóm, ngoắc ngoắc tìm đường xuống.

Chuông điện thoại vang bốn lần, anh mới biết, có người gọi mình. “Anh đang làm gì?”. Cô thì thầm, giọng khào khào. “Vẫn như chủ nhật trước, xem hoạt hình”. “Phim về làng cừu đúng không? Con cừu cái vẫn chống mông lên hàng rào”. “Sắp hết rồi, không biết phim sau là gì”. “Gia đình nhà kiến càng”.

Hôm nay Sài Gòn 39 độ, còn Hà Nội là 8,5 độ. Cô bảo: “Em quên trời lạnh thế nào rồi. Vào đây ba ngày, mất hết cảm giác co ro”. “Thời tiết không cần phải nhớ. Chỉ nên nhớ cái gì đã xảy ra ở thời tiết ấy”. “Vâng. Nhưng anh và em chưa có kỷ niệm ở Sài Gòn 39 độ”. “Mùa đông năm ngoái không lạnh như năm nay”.

Cô tắt điện thoại.

Một khoảng trống ập đến. Căn phòng mười bốn mét vuông tầng xép của một khu nhà Pháp cổ, trần cao, sàn gỗ, anh sống từ lúc năm tuổi, mua lại của ông bác ruột. Tòa nhà có tám phòng to, bán cho tám chủ khác nhau. Tất cả chung một cái sân và khu vệ sinh. Mẹ và các em ở

quê. Bố bệnh tật và chết, anh thành người Hà Nội phố cổ. Tiện nghi đơn giản, không bếp, không WC. Mùa đông. Sáng hay chiều đều âm ỉ ẩm ướt như nước mưa như có cơn mưa rất to dạt sẽ phủ trùm lên tất cả. Tất tiếng ti vi đang có khúc nhạc minh họa nhún nhảy theo chân những con kiến nâu bóng, ông ọo lể rước dầu, đưa một em kiến gầy kệnh kiệu về nhà chàng kiến già, hai cái râu dài và bạc trắng. Im lặng. Anh nhắm mắt. Tất cả là một màu đen. Có tiếng gió đập những cánh cửa. Tiếng ì ì xe máy ô tô dưới đường xa, lâu lâu tiếng pô xe máy vỡ hồng hộc chạy vèo qua, rồi biến mất. Loang trong không khí, mùi dầu xe máy thơm thơm.

Chuyện về những con kiến trong phim hoạt hình vào ngày Hà Nội lạnh cóng 8,5 độ C của anh với cô, là những đối thoại cuối cùng.

Hai ngày sau. Trong lúc anh pha vội tách cappuccino G7 Việt Nam thơm ngát trong bếp ăn của công ty, điện thoại hiện số di động của cô gọi đến. Anh uống nhanh ngụm cà phê nóng, bật nhanh “Em à” rồi liếc xung quanh để thấy không ai giật mình vì tiếng chuông chọt vang lên. Giọng người đàn ông khá già, chưa nghe thấy lần nào, ngập ngừng giữa tiếng thở cụt: “Cháu là Quang?” “Vâng, cháu đây ạ. Bác là...”. “Ừ, bác là bố của Liên”.

* * *

Tranh: Nguyễn Quang Thiều

Không phải những gì xảy ra sẽ đúng như mình thấy. Càng không như mình tin đã hiểu về nó. Anh và cô có biết bao chiều chủ nhật bơ vơ. Những câu đối thoại chẳng đâu vào đâu nói mãi không hết. Khi cô nhận tin, ông bố đột nhiên bị hen cấp tính phải vào Sài Gòn gấp chữa bệnh có thể làm ông chết bất đắc kỳ tử nếu ở xứ lạnh, anh cũng chưa một giây nào nghĩ, việc đó có hợp lý không. Những cuộc điện thoại online về một bộ phim trên ti vi cũng không làm anh mảy may nghĩ là tại sao cô đang đi làm, rất ổn định nơi này mà phất một cái, vào Sài Gòn chỉ để chăm ông bố già có rất nhiều con có thể làm giỏi hơn cô việc đó? Cũng chưa bao giờ anh nghĩ có ngày cô sẽ biến mất như thế này, cho dù, cô là người duy nhất hoang mang bên anh những chiều chủ nhật. Thói quen có cô hằng ngày, dù ở đâu với những tin nhắn điện thoại ít nhất năm bảy cái một ngày, những cuộc nói chuyện đứt quãng hằng đêm, những chiều chủ nhật cùng xem hoạt hình với anh quá đủ để không thấy sốt ruột chạy ra phi trường bay vào thành phố nắng quanh năm nơi cô bé nhỏ trông ông già hen cấp tính?

Bỏ điện thoại xuống. Ngồi trên chiếc ghế vừa đủ với cái mông không to không bé, khoang bàn làm việc kê vừa cái máy tính bàn, một cuốn sổ. Có một trăm mười lăm nhân viên khoang nào cũng như nhau, xếp lego trên tầng mười bốn cao ốc văn phòng. Cà phê nguội dần.

Hương thơm loang xuống cuối phòng, chỗ cô gái mới được tuyển vào làm thư ký, mỗi ngày thay một bộ tóc giả, hai mắt to có hàng lông mi cong, con người mắt xanh ngắt. Cô hít hít mùi cà phê quyến rũ, nghiêng cổ nháy mắt nhìn anh như một lời hẹn đầy ý nghĩa nhưng không biết nghĩa là gì. “Nó vừa đi công tác xa”. “Ở đâu hả bác. Không thấy Liên nói với cháu”. Lâu lắm rồi, giọng anh mới hết hoảng. “Xa lắm”. “Ở trong nước hay ra nước ngoài? Bác đọc địa chỉ của Liên, cháu ghi ngay đây ạ”. Vớ cái bút, mở nhanh cuốn sổ sẵn sàng viết một địa chỉ. Hành động cương quyết này lâu lắm mới quay lại với anh. “Chưa có địa chỉ. Không có sóng điện thoại. Không có internet”. “Liên có nhắn gì cháu không bác?”. Bên kia im lặng. Tắt máy.

Cuống cuống bấm gọi lại. Ngoài vùng phủ sóng.

* * *

Tại sao lúc đó, khi nghe giọng ông bố bị hen cấp tính “Bác là bố của Liên đây”, anh không hỏi ngay bệnh của bác thế nào, khi giọng nói bên tai là của người khỏe mạnh, anh chỉ nhặt nhẽo vâng rồi nhìn cô thư ký hôm nay đội tóc giả màu tím. Đã sáu tháng cô vào Sài Gòn chăm bố, anh chợt nhận ra rằng, nếu mẹ cứ bắt anh lấy vợ cho đỡ tủi với họ hàng, làng xóm, người anh lấy sẽ là cô. Bây giờ. Liên đi vắng rồi, chợt nhớ bao lần nói chuyện những

chiều chủ nhật chưa kịp kể là càng ngày anh càng nhớ dần ra khuôn mặt cô. Đôi mắt đầy ánh sáng khi Thắng vẫy đến trước mặt. Tiếng cô cười rinh rích mỗi khi hai đứa đếm xem lương tháng này đốt cháy bao nhiêu chiều chủ nhật xa xỉ.

Cuộc điện thoại hơn hai phút kết thúc.

Ngả người trong khoang của mình, màn hình báo cáo thuế doanh thu quý ba. Những ô đánh dấu xanh đỏ nhắc cụ thể phải kiểm tra trước khi hoàn tất. Lặng ngắt. Không còn tiếng máy in nhả giấy. Không còn tiếng ù ù quạt thông gió trên cao hay gió rít của khe cửa đóng hờ.

Anh chỉ quay về với mình, khi những bóng đèn trong tòa nhà tắt dần. Mọi người đã về từ khi nào. Còn một người dừng lại. Thư ký thích thay tóc giả. Cô đứng trước mặt, lấy guốc đá đá vào mũi giày xuất khẩu của anh, hất mặt “Cần em gọi taxi không? Anh thiếu ngủ, hay hạ đường huyết? Trông anh như thần chết ấy”.

Anh nhìn cô thật lâu. Rồi hỏi: “Hôm nay là thứ mấy?”.

Với
tay
là
đến

1. Càng đi càng xa.

Hóa ra. Con đường thân thuộc, gần gũi gần bó dài tuổi thơ, khi bắt đầu là một bào thai, tấp tểnh tròn co trong bụng mẹ, sắp ngửa lên xuống như sóng biển sáng dâng chiều rút, hay lúc chạy cá ngoài bãi mỗi khi thuyền về.

Thế mà bây giờ.

Đại Dương – bào thai bé bỏng ngày ấy – không nghe, không biết không trông thấy gì.

Vừa đi qua nhà mà cứ như nhà ở hành tinh khác. Bố mẹ ở ngoài biển. Lạc đã dỡ về, phơi chặt kín lối vào. Ngóng vu vơ nhà hàng xóm, tịch không có bóng người. Mùa làm ăn, trẻ già lớn bé ra biển tuốt tuốt. Cứ ra biển là có tiền.

Chiếc xe Honda Accord đời mới lừ lừ trôi trên con đường nhỏ, phẳng. Kính xe đen. Người trong xe nhìn ra thấy tất. Người ngoài nhìn vào không thấy gì. Đại Dương chăm chăm nhìn bãi đất đầy mộ người thường họp chợ riu riu trong những tia nắng quái tai ác sau một ngày nung đốt.

Chợ chiều.

Dương nhớ ngày xưa. Sao bỗng nhiên tất cả lại xếp hàng thẳng trở về nhớ thế này nhỉ. Hay bị kỷ niệm chi phối, là người ủy mị, yếu lòng. Có khi là người gần đất xa trời, hoặc biết mình sắp trắng tay, phá sản. Ngày xưa. Mẹ gánh Dương một bên, gánh tép một bên, đựng dưa, đựng dưa từ chợ chiều về.

Qua khu chợ. Qua rặng phi lao. Là biển.

Ngày xưa. Lúc mới biết chạy. Mẹ hay thả Dương bập bồm bước trên cát, gần với mép sóng. Thỉnh thoảng, có một con sóng nhẹ nhàng, cứ cố chạy vào liếm chân thẳng

bé một cái. Lúc đầu. Nó sợ. Sau quen. Cứ mỗi khi mẹ cắp nách ra bãi là cậu tụt xuống, chạy lao ra biển, lặn lộn như một con cá gặp nước. Không có nước. Nó sẽ chết khô.

Đã nghe tiếng biển ì ầm ngoài xa. Nặng nặng một âm thanh muôn thủa, đều đều nhưng quyến rũ, lôi kéo vào cùng. Hàng quán hai bên đường mọc nhanh như cỏ dại sau mưa. Cần thì phục vụ thêm món tự có. Miễn là ra tiền. Nhà nào cũng treo đưng dừa trong gió những áo tắm, quần bơi loại rẻ tiền, mặt hạng, mặc một vụ nghỉ là vứt. Vài lớp xe ô tô bơm căng làm phao. Mực khô. Cá khô. Nước mắm. Tôm ghẹ... buộc chặt mắt thao láo, chân đủ tám cái ngọ nguậy chứng tỏ sự sống. Cạnh đó. Là hàng sống. Những cô gái quê phốp pháp. Ngực to. Bàn tay bàn chân to. Mặt phấn son rẻ tiền không biết trang điểm xanh ra xanh, đỏ ra đỏ. Đánh phấn dày như trát xi măng trứng cá vẫn nghênh ngang ngạo nghệ ngẩng cao đầu... Ngần ngơ đần độn ngồi dãi thẽ chả ra bán tôm cua cá mực, nước mắm. Mạnh ai nấy ngồi, mặt ai ngu người ấy chịu. Thấy có chiếc ô tô xịn trôi trên con đường nhỏ, các cô không ai bảo ai, cùng lóe lên trong đầu là khách đang đi săn hàng, chạy túa ra vẫy.

Chiếc xe như điếc, như câm, chạy lừ lừ một cách quen đường ra trước biển.

2. Hơi thuốc Vinataba nặng xộc thẳng lên óc một tia chói gắt, đắng nghét. Hai sống mũi cay. Trán bỗng nhức nhối. Mắt hoa và cổ họng khô. Hơi thuốc đầu tiên trong đời luôn để lại những ám ảnh nặng nề, dù cho bây giờ, thuốc lá hạng nặng nhất cũng chỉ giúp cậu tan bớt cơn vật trong lúc đói thuốc, thiếu rượu. Thường thì người ta không ý thức những chuyện, chi tiết đầu tiên của một sự việc kéo dài suốt cuộc đời, nhưng thế quái nào nó lại lù lù trong một góc của bộ não, càng ngày càng rõ nét theo thời gian.

Hôm cô gái dễ hơn mình đến mười tuổi sà gần mặt, thở phì phò sát tai. Em nhờ anh đứng gần bên em vì em say quá, sắp ngã rồi, mà ngã ra đây thì ngượng lắm. Có cái mùi nước hoa gì mà đến bây giờ, ba năm sau mình vẫn thấy nó quanh quẩn.

Hút thuốc phiện không nặng nề như hơi Vinataba đầu tiên.

Có lẽ tại có người hướng dẫn, có bàn tay ve vuốt, lại thơm và mát. Nói chung, mình thấy là đàn bà da phải mát.

3. Người dân làng biển muôn đời vẫn thế. Sóng có thể to. Biển có thể động. Những chính biến thể chế quốc gia này, quốc gia kia động đất sóng thần họ cũng nghe

ngóng bàn tán từ các bản tin của Đài truyền hình. Tin và ham xem truyền hình, nhưng lại không thấy cần phải vận vào cho mình những thông tin thật cần để tránh cạm bẫy hay rút kinh nghiệm. Những gì xem và nghe không liên quan đến ngày tháng và côi riêng của bất cứ ai vùng biển này.

Sáng nay. Bố bảo mẹ: Tôi đi sang xóm Cù mua vài thứ, trưa về, chuẩn bị mai đi tàu lớn. Mẹ xếp mấy quả ổi xanh, miếng mít gọt sạch thơm thơm, vài quả thị vẹo, giọng nhập nhèm: Ông đi dễ đến ba ngày. Năm ngày. Ông đáp rồi cun cút đi. Đơn giản thông tin chỉ có thế. Nhưng đủ.

Hai người hai hướng nhưng cuối cùng cũng gặp nhau ở biển.

Biển tung bọt trắng âm ào. Vào đến bờ, bọt vỡ tung, tan biến, trơ ra những lưng là lưng, rốn là rốn. Đúng là người đẹp bao giờ cũng lợi. Lợi nhất khi ở biển. Xấu đẹp thấy ngay, không gì che được.

Mẹ ngồi cạnh những dãy hàng rong dọc bãi biển. Ngóng khách quen khách lạ như một phản xạ chứ không phải mong họ sẽ mua hàng của mình.

Bây giờ đã là chiều. Mặt trời lừ đỏ như đốt sóng, như muốn luộc chín lũ người bé tí đang nhảy tưng tưng kia.

4. Chiếc xe đã chọn được chỗ đỗ cả hai cùng đi ra.

Những ánh mắt hướng thẳng về Dương. Dương cũng nhìn lại. Dương lướt mắt qua đám đông, tìm mẹ. Đám đông chia hai phe. Phe thồn thện phơi bụng phơi rốn chắc chắn không có mẹ, phe quần áo đủ đầy phủ một màu giống nhau nhuôm nhuôm, mờ mịt khó nhận quá.

Có một cái met đựng vài quả thị, mấy quả ổi, gói kẹo văng ra chân mình. Tiếng kêu thất thanh. Một thân người đổ lên làm Dương chao đảo. Mẹ. Mẹ. Đúng mẹ rồi. Con về lâu chưa? Sao biết mẹ ở đây mà tìm? Dương cười, da xanh gầy trắng nhợt dù là chiều xuống đỏ lừ nhuộm đến cây còn thắm. Mẹ cuống cuống hỏi con về lâu không, ăn gì chưa, uống gì chưa, bao giờ đi tiếp. Con giai chỉ cười, vẻ điềm đạm chững chạc lạ lùng, hiếm thấy. Dương hỏi bố đâu. Mẹ bảo về nhà bây giờ chắc gặp. Con giai bưng met trái cây khô héo, mời mẹ lên xe con đưa về. Mẹ cười bên lên bảo mẹ chân đất, trèo lên xe của con cho bẩn hết à, với lại mẹ cả đời không đi bao giờ, có đoạn đường chạy bộ vừa nhanh lại không say xe. Ngồi mấy phút, mẹ say chục ngày chưa chắc tỉnh lại. Con cứ về trước đi, mẹ chạy bắt mấy con cua, câu mực tươi về cha con uống chén rượu.

5. Dừng dằng mãi rồi cũng dứt ra mà đi. Bao lần chia tay con lên thành phố học không như lần này. Lúc bố mẹ vui vẻ con lại bịn rịn. Ra đến đường. Tất cả tối đen. Chỉ có gió là hào phóng, mạnh mẽ mang đủ mùi hương vị không thể lẫn vào đâu. Mùi nước mắm, mùi tanh, mùi mặn nồng ấm áp.

Dương tưởng không đi nổi. Đến lúc đi được lại sợ mình không giữ nổi lòng nói ra những điều có thể làm bố hay mẹ đột quỵ. Thế là đi. Như trốn. Như chạy. Như đưa con chẳng ra gì vừa về nhà thấy bố mẹ nghèo bỏ đi. Trong khi bố mẹ thì báo cả xóm đến lược lạc uống rượu chia vui cho nhà tôi. Con tôi được đi học tận nước ngoài. Con tôi sẽ là anh kỹ sư mai sau về có làm gì giúp đất nước thì không biết chứ chắc chắn giúp được người vùng mình xây cái nhà máy đông lạnh, bảo quản hải sản, khỏi thiu thối, mất giá. Cả xóm biển rôm rả như sắp có đám lễ. Bố mẹ tần ngần. Vui thế mà con bỏ đi. Con giai nói như nuốt tiếng vào trong, tức ngực quá. Con không thể ở thêm được, bố mẹ cứ coi như con vẫn ở nhà.

Lại một vòng ngang biển.

Biển đêm. Đùng đục mây xa báo hiệu hôm nay trăng muộn và sáng. Bãi tắm vẫn đông, thấp thoáng những dáng người. Dương mở cửa xe bước xuống, bỏ giày đen bóng mũi dài hợp mốt mượn anh công an chưa vợ trót

yêu đơn phương cô diễn viên đang học hát chèo. Chân trần. Giẫm lên cát mát dịu dàng. Gió lồng lộng thốc vào mặt, trùm lên đầu. Một lần về với biển. Để đi. Một lần về với mẹ để rời xa vĩnh viễn.

Chui vào trong xe. Chạy chậm, gió thổi thốc tháo. Đại Dương lồi trong chiếc cặp đen mang theo một bơm kim tiêm đầy nước trắng, lấy một tay bóp chặt cánh tay kia, co vào, duỗi ra cho nổi ven, và cắm phập kim tiêm vào.

Ngoài kia. Biển chỉ còn là tiếng sóng âm ì.

6. Buổi sáng. Trại cai nghiện thức giấc sớm. Công việc của ngày hôm qua như ngày hôm nay. Ngày mai chắc cũng vậy...

Riêng đối với Dương chắc khác. Nằm bệt trên giường, toàn thân như sáp không có xương. Còn đúng đôi mắt là sống. Dương nhìn ra ngoài những chấn song sắt.

Ngoài kia. Trời tháng chín nắng hanh hao vàng rười. Nắng chạy rất xa làm cảnh vật như trong hơn. Dương ở đây gần một năm, đủ dài bằng cả quãng thời gian sống từ lúc còn trong bụng mẹ nhấp nha nhấp nhô trên đường.

Hôm qua. Giám thị báo hôm nay trại đón khách. Nếu không nằm thế này chắc hẳn mình sẽ hát ít nhất ba bài trong buổi biểu diễn văn nghệ. Dương thở dài. Không

nhìn ra ngoài trời nắng hanh hao ong vàng, nhìn thẳng trần nhà.

Dương nhìn thấy biển. Thấy ngày bố mẹ ngâm ngùi thu va hà vén dúm tiền cho con ở bến xe lên tỉnh học đại học. Mẹ còn nhét xuống chân gói cá thu khô, suýt nữa cả can nước mắm nếu anh tài không nhìn thấy bắt mang xuống khỏi xui. Dương thấy hết. Trọn vẹn từng đường gân thớ thịt cảm nhận được hết cuộc đời không phải là dài nhưng có lẽ là đủ với mình. Cảm nhận được sự tan rã thân xác như một con cá còn sống nhưng nhiễm độc chờ chết trương phình giường đôi mắt trắng đục nhìn lù bọ rìa thịt mình nhấm nháy.

7. Biển hôm nay động. Bãi tắm vắng. Nghe đâu có cơn bão đang về. Bố vẫn ra biển. Mẹ thì sắm đôi quang gánh lấy vài chục cân riêu về muối. Bố từ ngày con giai về rồi đi lúc nào cũng cười. Tất tậ mọi chuyện từ xưa đến giờ có thể làm bố cáu giận hét to hoặc phải đập phá một cái gì thì bây giờ, bố chỉ cười cho qua. Không ai hiểu điều đó, chỉ mình bố hiểu. Đây là liều thuốc tiên con trai hôm nào vừa về tiêm vào người bố. Con trai về chào bố mẹ để đi nước ngoài du học. Trong lúc học con trai sẽ đi làm thêm lấy tiền sau về xây nhà, lấy vợ đẻ con. Con trai bảo dứt khoát sẽ lấy vợ ở quê chứ không dặt dẹo bám lại

Hà Nội như bao đứa khác chết đói chết khát làm thuê làm mướn đủ nghề vẫn không chịu về quê dù đất lề quê thói tôn vinh danh giá. Con trai còn bảo học xong về, sẽ giúp huyện xây nhà đông lạnh... Nghe con trai nói, mắt đầy ánh sáng, ông như được hồi sinh. Bà cũng vậy. Từ lúc con trai về rồi đi, bà bỗng có nhu cầu buôn chuyện. Gặp ai cũng chào, cũng hỏi, nếu ai có thời gian là bà kể về con trai.

Ông ngồi trên chiếc tàu lớn đang dong buồm ra khơi.

Mặt trời lên. Một vầng đỏ tròn cháy bùng trên mặt sóng xanh ngăn ngắt như bùng lên nghìn ánh nắng hy vọng sau những ngày mưa, như niềm tin của ông vào một ngày mai, rất gần, con trai ông trở về cùng ông sống trên miền đất mặn.

Lúc đó. Trong trại. Đại Dương cố nhướn đôi mắt đục như có một màn sương che phủ nhìn ra song cửa sắt. Cố nhắc một cánh tay để kéo tấm màn che đang kéo tới dần tắt cả những gì gọi là cuộc sống trước mắt. Nhưng cánh tay như tay ai mất rồi. Tay tan đi dằng tay. Chân biến dằng chân. Vừa nặng vừa nhẹ, mà là không có gì.

Bỗng dưng có một luồng ánh sáng chói chang chiếu thẳng vào mặt con trai. Bùng lên ánh mặt trời cháy bùng trên mặt biển xanh. Dương nhìn thấy bố đang dong thuyền về buổi chiều nhuộm nắng. Thấy mẹ cặp chiếc

thúng nhỏ chạy ra đựng mực tươi về lược chấm mắt tôm tươi. Dương thấy hết. Tất cả thật gần. Như thể chỉ cần với tay là có. Bố. Mẹ. Tuổi thơ đẹp đẽ, đơn giản trong gần. Học bổng đi du học. Nhà máy đông lạnh...

Chỉ cần. Với tay là đến...

Của
Cha,
của
Con
những
cành
vạn
niên
thanh

Cống chân giữ xe máy cân bằng, ghéch mặt
nhìn lên ô cửa sổ tầng bốn đầu hồi căn chung
cư cao cấp mười chín tầng, tọa lạc bên bờ sông, rèm cửa

tím kéo che kín, Cha biết chân dài đã ra khỏi phòng. Vậy thì không thể hút thuốc. Cũng không thể ăn cái bánh bao và uống bạch sữa đậu nành ngọt lịm, suất sáng mỗi ngày. Một bàn tay quen, những ngón dài, gầy cứng bóp vào mạng sườn Cha, như truyền thông điệp thay lời nói. Xe rồ ga, lẩn vào đám đông. Khách đi xe ôm của Cha phần lớn là quen, mười lăm ngày trả lương một lần, không kể những khoản bo bất thành linh khi chột nhờ mua giúp suất ăn khuya, hay chuyển giúp đỡ cho người này người khác. Cha hay được gọi bất kể giờ nào lại toàn những chuyện tin cậy nên luôn ông háo hức phóng xe máy trong đêm, hay giữa trưa nắng rất mặt. Ngoài việc có thêm thu nhập, Cha rất phấn khích, vì được tin.

Sau khi ngay ngắn yên vị sau lưng Cha, Hạo, người mẫu kiêm nhân viên văn phòng lú lờ “Anh biết không, cuộc nhậu hôm qua kéo đến ba giờ sáng. May sao có cái ông tốt thế, trông cho em an toàn đến phút cuối cùng”. “Ông ấy đưa em về à”. “Không ạ. Lái xe của ông ấy đưa em về. Cái con xe gì mà ngồi vào trong, nó rít như tiếng máy bay ấy. Xe to dã man, ngồi vào, buồn ngủ díp mắt. Xe thơm như tắm nước hoa, lại êm êm, em chỉ ước xe cứ chạy mãi, chạy mãi, để em ngủ luôn. Khi tỉnh dậy, là ở quê rồi. Thảo nào, ngày càng nhiều người đi ô tô. Sướng thật anh ạ”. “Xe ấy chắc đắt tiền, đến cả tỉ một cái đấy”, Cha gật gù, tháo khẩu trang ra buồn chuyện. “Một

tỉ chắc được bốn cái lốp. Em có hỏi xe này hết bao nhiêu tiền, ông lái xe bảo em hơn bốn trăm nghìn đô. Anh nhân đô với giá hai mươi đi, chả là tám tỉ đồng ấy chứ. Tám tỉ, nghe rõ không”, Hạo chồm người, hét vào tai Cha.

Tất cả dừng nơi ngã tư. Đèn xanh đèn đỏ không hoạt động do mất điện. Xe máy, ô tô đan ken không lọt khoảng trống đủ cho một người đứng. Giống như người ta nhồi tất cả vào một cái hộp, càng chặt càng tốt. Cha và cô chân dài ngồi nguyên trên xe Future. Nắng từ trên trời xối xuống, từ mặt đất bốc lên. Khói từ đuôi các ống pô xe máy thốc thẳng lên mặt, hay từ những chiếc ô tô. “Em có bị muộn không. Hay là em xuống đi bộ, anh quay xe, chạy ngược đường khác”. “Không kịp rồi, cứng cựa thế này, quay làm sao”.

Họ mắc kẹt trong đám đông đó gần một tiếng, nhích dần nhích dần rồi chạy được ra ngã tư gió nóng hầm hập, thừa người. Kinh nghiệm làm xe ôm năm năm giúp Cha biết cách thoát thân thế nào cho gọn.

* * *

Con gái nghe ba hồi chuông, thì tỉnh ngủ.

Điện mất. Quần đùi ngắn, áo hai dây giang chân nằm dất. Nền nhà lạnh, có mùi tanh tanh của đất, của không khí ven sông. Nhìn sang bên cạnh, trên cái bàn nhỏ, có ba quả trứng gà, một cái bánh giò, một hộp sữa chua,

cái thìa, đôi đũa, cái bát. Cha chuẩn bị bữa sáng cho Con, đầy đủ thành phần, thay đổi món mỗi sáng, để có năng lượng. Hai Cha Con về ở ngôi nhà này sáu năm. Khi sinh ra Con gái, Cha và Mẹ ở khu biệt thự khá sang giữa lòng thủ đô. Một tối, Mẹ về muộn. Tóc rối tung, mắt đỏ, thất thần bấm chuông đứt tiếng. Con gái còn bé, không quan tâm Cha Mẹ có chuyện gì mà đêm ấy thức khuya. Hôm sau ngủ dậy, Cha bảo, Mẹ phải đi công tác lâu mới về. Con hỏi, sao Mẹ không chào Con rồi hãy đi. Cha bảo, Mẹ thấy Con ngủ say, không nỡ đánh thức. Việc Cha hay Mẹ thường xuyên vắng nhà, Con gái đã quen. Nhưng không quen là Cha đã bán ngôi nhà ba tầng có năm phòng ngủ, năm phòng vệ sinh, ba phòng khách, một phòng nghe nhạc và một khoảnh vườn Con gái nuôi mấy con thỏ mắt hồng để đi thật xa. Cha bảo, nhà mình nợ tiền, phải bán nhà trả. Con gái gật đầu. Lại nói, Cha đã nghỉ việc ở cơ quan, cần dành tiền sau này làm vốn cho Con gái đi lấy chồng, nên mua nhà nhỏ ven sông. Cũng gật. Con gái lúc ấy chín tuổi, theo Cha nhằng nhằng, như cái bóng nhỏ. Từ ấy đến nay, Con gái không gặp lại Mẹ. Thấy ai hỏi, Mẹ cháu đi đâu lâu về, Cha nói, Mẹ cháu mất rồi, bệnh nan y. Mấy năm gần đây, để lấp khoảng trống cái bóng Con gái vì phải đi học, Cha làm anh xe ôm vui vẻ. Đàng nào thì một ngày Cha cũng hai hay bốn lần đưa đón Con gái đến trường học chính, rồi học thêm. Sự nghiệp làm xe ôm của Cha cũng tình cờ.

Trong lúc đợi đón Con gái ở lớp học thêm, trời đổ mưa, một người đàn ông ở sát nơi Cha đỗ xe phải đi cấp cứu, đột quỵ, 115 không thấy. Taxi gọi bốn hãng, không hãng nào lái xe chịu chui vào ngõ đã ngoắt ngoéo lại xâm xấp nước ngập đến nơi. Cha đang nấp mưa, thấy vậy chờ hai người vào thẳng bệnh viện. Hôm ấy, Con phải đợi Cha khá lâu, nhưng Cha thì cứu kịp mạng người. Lớn lên, một tối, Con nhìn sâu vào mắt cha, hỏi thẳng. “Cha nói đúng sự thật đi. Mẹ con đang ở đâu?”

* * *

Bên Hàng xóm và Cha chung nhau một khoảng sân nhỏ của nhà Cha. Cha bảo, vuông trời chung ấy là cái phổi của hai nhà. Bên Cha nhìn qua khoảng sân, là cửa phòng ngủ, phòng vệ sinh nhà Hàng xóm. Ngày trước, họ nuôi gà ở khu vệ sinh. Lần nào con gà mái đẻ ra một quả trứng là cục tác ầm ĩ báo tin, Con gái còn chạy ra mừng. Gần đây gà chết dịch nhiều, không nuôi con gì, nên chỗ ấy tối quanh năm. Bên Cha, là cửa sổ phòng Con gái, và ban công phòng Cha. Một năm trước, Hàng xóm nghe nói là cán bộ cao cấp về mất sức góp ý với Cha trong buổi họp dân phố, trước khi bình bầu Gia đình Văn hóa “Đề nghị nhà anh không bật đèn đêm ngoài ban công, làm chói mắt vợ chồng tôi khi ngủ”. Cha cười hiền “Dạo này trộm nhiều, để ngọn đèn ở sân cho ấm áp, nó có trèo

rào vào sẽ bị đổ bóng, người trong nhà còn thấy”. Nói thế, nhưng từ đấy, Cha nghiêm túc tắt ngọn đèn vàng ngoài sân. Cùng chung nhau vuông trời do cái sân nhỏ của nhà Cha sát tường bao nhà Hàng xóm, nhưng họ lại không đi chung ngõ. Vợ chồng Hàng xóm đi ngõ bên kia, ra một đường khác. Chưa ai trông thấy Người vợ, nhưng chắc chắn, Hàng xóm có vợ ở cùng bởi có bóng dáng người đàn bà loáng thoáng mỗi khi chiều qua đêm xuống. Cứ khi nào Cha hay Con gái nhìn sang, nếu là ban ngày, cái màn vải phủ lên giường ngủ được cuộn cao, hai gối vuông xếp ngay ngắn bên cái gối dài. Tối, màn vải buông, không bao giờ đung đưa. Ngày hè, có hôm về đêm vẫn 34 độ, Con gái và Cha ngồi trong bóng tối, cá cược là chắc chắn họ không bật quạt, vậy sao vẫn ngủ qua một đêm.

Từ ngày không được bật bóng đèn sân, Con gái hay thở dài, tiếc không được thấy những hàng mưa như nan thủy tinh dẹt đều, rơi dài, nghiêng xiên chéo ngoài sân. Con gái đành mỗi khi nằm lăn dưới sàn đất nghe mùi mưa tăng một, trong rộn ràng tiếng nhạc tóc nâu môi trắng. Cha nói, tối có cái hay của tối, con đừng thở dài sớm thế. Con gái lại thở dài hơn, sao nhà bác ấy biết là mình nhìn sang, thấy hết cảnh nhà bác ấy đi ngủ mà không đóng cửa sổ lại cho thoải mái. Cha vốn hiền, không đáp, lặng lẽ trồng những cái cây.

Cha chạy xe từ sáng đến trưa, năm lượt. Khách quen ba, khách vẫy bắt thành linh hai. Gọi về định báo Con gái đừng đợi Cha, cơm nấu sẵn, thức ăn trên bếp, ăn xong rồi học bài nhưng chuông đổ thật dài, không thấy Con nghe. Một mùa hè đang trôi, Con ở nhà, Cha xe ôm vui vẻ. Ngày qua thật nhanh. Con gái ở nhà, ra vào trong bốn bức tường, không học, cũng không ăn gì từ sáng. Chống cằm ngấm mình trong gương, lấy ngón tay nhỏ, hồng da căng, miết lên hàng lông mày, vuốt ngược những sợi dài, kéo khóe miệng cong vếch xuống. Ngày bé, những lần Con gái thắc mắc về Mẹ, Cha đều nói “Mẹ đẹp. Nhưng buồn. Con vui hơn Mẹ”. “Có cách gì Cha nhắn Mẹ về lại không”. Cha ngồi, mắt to, quảng thâm che mờ những vết nhăn “Mẹ không tha thứ cho Cha chuyện vì Cha mà Mẹ mất hết sự nghiệp, danh dự. Cha gây chuyện, Mẹ gánh hậu quả”.

Từ đấy, Con gái không bao giờ nhắc đến Mẹ. Lớn dần, nhiều chuyện không hiểu, không biết hỏi ai. Có thể Cha biết, nhưng Con gái không thể cất lời. Có những bí mật Cha không bao giờ biết. Nhiều đêm, Con gái đứng cứng người trong bóng tối, ướm sưng mồm hôi, tim đập rầm rầm trong ngực, hai bàn tay ngón nhỏ thon dài nắm chặt vào cái gối hình con gấu, trừng trừng nhìn vợ chồng nhà hàng xóm làm chuyện người lớn.

Tranh: Nguyễn Quang Thiều

Không bao giờ Cha nghĩ, Con gái đã lớn.

Một hôm lâu rồi, Cha mang về năm vạn niên thanh. Cành dài, to, những cái rẽ vàng, như rẽ củ sâm. Cha nói, cây này bám vào tường sống tốt. Con cắm xuống đất, nó lên sẽ chắn giữa hai nhà. Vừa mát, vừa đẹp. Qua hai mùa thu. Những cành vạn niên thanh đã vượt qua tầng một, qua tầng hai của hàng rào sắt, như một tấm màn che vừa kín, vừa hở giữa hai nhà. Những chiếc lá to như cái quạt, xanh mướt vươn thẳng lên trời.

Sáng nay, khi mở cửa bước ra sân, ánh sáng chói gắt ập vào mặt, phải mất một lúc, Cha mới hiểu là có ba ngọn vạn niên thanh bị cắt cụt. Cha tức ngực. Bên hàng xóm đã chặt những ngọn vạn niên nào chui qua hàng rào sắt, rung rinh bên đất nhà họ. Những ngọn cây ấy chỉ chiếm gang tay trên không trung, nhưng lại tạo một khoảng mát cho hai nhà, nay trở cảnh phạt ngang, nhựa trắng sùi như mủ cao su. Phải mất một giờ, Cha mới lại bình tĩnh, tìm cách che chắn để Con gái không biết. Mới hôm kia, Con gái còn ngắt những lá vạn niên to, vàng suộm dưới gốc, đếm dần từng cái, ngược lên trời. Lá vàng không rụng khỏi cây, như sự nhấn nhá điểm xuyết trong một bức tranh xanh mướt, nhất là sau những cơn mưa. Cha nhẹ nhàng đóng cửa, phóng nhanh ra hàng hoa giả. Cuống cố gắng tìm ở những bó lá giả xanh thẫm của nhựa tái chế, có loại nào thật to, mua vội. Tất nhiên là không có

lá giả vạn niên thanh, nhưng những chiếc lá cảnh cũng khá to, dù thô thiển, cứng đờ. Cha về, trèo lên cái thang, cắt vội mấy đoạn dây thép nhỏ, buộc cuống cuống nối những cành lá giả vào cây thật, luồn qua hàng rào sắt. Khoảng sân tối dần sau những chiếc lá giả được bó chằng buộc lung tung. Như một kẻ đang đột nhập nhà người khác trộm đồ, cha cuống quýt vá víu những cành cây, lá to lá bé như vá một cái áo rách. Cũng đúng lúc ấy, Cha nhìn sang Hàng xóm. Sát với tường bên nhà Cha, là một rãnh thoát nước thải. Có cái thang bằng thép chắc chắn, vài cái chậu bé, xô nhựa. Một đôi guốc đàn bà đứt quai. Vất ngang góc cổng, ba ngọn cây vạn niên thanh xanh mướt lá to óng ả nằm dưới con dao phay gỉ quèn. Cha nhớ, năm ngoái, vì không muốn cứ ra ban công hóng gió, hay con gái đứng hít khí trời mắt phải đập vào một cái giường sâu hút tối nhưng lại nhìn rõ những cái gối, Cha mua hai tấm nhựa xanh, ốp vào hàng rào sắt. Vừa bắt vít xong miếng nhựa thứ nhất, Hàng xóm chỉnh tề, áo sơ mi kẻ bỏ trong quần đen là chết lì, tóc thưa hói chải ngược vuốt keo bóng, đứng ngoài cổng, lắc lắc cái khóa cổng rất đều tay, giọng nhẹ, chắc như hiệu lệnh “Anh không nên che khoảng sáng. Hai nhà đều cần không khí”. Cha chênh vênh trên cái thang gỗ, ngắc ngứ tìm lý do “Nặng toàn xiên vào phòng con gái tôi, che đi sẽ mát”. “Không. Che đi, cả hai bên sẽ thành hai cái nhà tù”.

Để hai nhà không thành nhà tù, nhưng cũng không phải hàng ngày nhìn thấy chẵn gối âm u, Cha chọn giải pháp. Trồng những cây vụn niên thanh.

* * *

Điện thoại của cha tắt.

Bây giờ là mười một giờ đêm.

Cha đi từ sáng, gọi Con gái không thừa hai lần, đứng lúc đang soi gương và tập nhở những cái lông mày. Tối dần, Con gọi lại Cha, thì tò te tí te, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. Lâu lắm rồi, Cha mới đi thẳng một mạch thế này. Cách đây vài năm, Cha đã đi một lần do giận Con gái đồn chuyện Cha đã sai thế nào với Mẹ. “Cha gọi Mẹ về cho con. Cha nói ai cũng có thể sửa sai, nếu biết mình sai và quyết tâm thay đổi. Cha biết Cha sai, sao không xin với Mẹ cho Cha sửa”. Cha cãi “Không phải cái sai nào cũng có thể sửa. Cha đã sai với Mẹ, cái sai này to lắm, Mẹ không cho Cha sửa, mà có cho thì Cha cũng chẳng biết sửa kiểu gì”. “Cha nói cụ thể đi. Cha đánh Mẹ à” “Không. Cha không bao giờ đánh Mẹ”. “Cha mà không nói rõ ra, Con bỏ nhà đi tìm Mẹ đấy”. “Thôi được, nếu Con đã muốn biết sự thật, Cha cũng không giấu nữa. Cha đã phản bội Mẹ. Cha quan hệ với một người đàn bà khác. Đúng khi Mẹ đang thành đạt nhất, Cha chuẩn bị được thăng chức thì người đàn bà kia mang tài liệu của Cha

và cô ta, cùng cái bụng bầu đến gặp Mẹ, đòi một số tiền lớn, để cô ấy không tung tóe mọi chuyện ra. Cô ấy biết chờ đợi đúng lúc, xuất hiện và ra đi với những gì cô ấy cần. Sau khi chuyển tiền hai trăm triệu, viết giấy cam kết không gặp lại nhau vĩnh viễn, có người làm chứng, Mẹ nhận lại những tấm ảnh, bức thư in từ hòm thư, những cuộn băng ghi âm. Mẹ ra đi vào cái sáng con hỏi Mẹ đi công tác sao không gọi con dậy, nhớ không”. Ngày nói ra sự thật với Con gái, Cha đi một mạch đến đêm. Khi về, Cha đánh người từ bên này ngõ, sang bên kia ngõ. Xe máy vút lại quán rượu. Cha và Con gái cùng khóc. Im lặng cuộc chiến tranh lạnh của hai người lớn

Con gái không quen ở nhà tối một mình, nên có bao nhiêu bóng đèn, bật hết. Tất nhiên, có cả bóng đèn ngoài sân. Có một cách giảm bớt căng thẳng đợi Cha về là ra cửa sổ duy nhất trong nhà, ngóng đợi. Bên Hàng xóm có tiếng nhạc nhẹ. Trong bóng tối mờ, thấy rõ vợ chồng Hàng xóm nằm trên giường. Cái màn vải vẫn cuốn cao.

Để đứng lâu ngóng Cha, Con gái phải tắt đèn. Bóng tối phủ lên thân hình thiếu nữ co ro.

Đêm xuống. Ôm chặt cái gối hình gấu, Con gái cứng đờ người nhìn Hàng xóm yêu vợ. Lưng trần vạm vỡ của Hàng xóm phủ lên người đàn bà cộm lạnh lẫn khuất đã lâu. Đường cong của toàn thân phía sau Hàng xóm đầy

lên, kéo xuống đều đều nhịp nhàng như động tác muôn
thủa của ông già đầu hẻm làm nghề bào gỗ.

Con gái thở dốc, từ từ khuyu xuống. Ngủ thiếp.

* * *

Một đêm, Con gái hỏi Hàng xóm “Mai Cha em ra
viện. Phải làm thế nào đây”. Hàng xóm nằm ngửa, nhìn
cánh quạt trần tròn quay cà rọc cà rọc do khô dầu, vắt
cái chân chắc nịch, ngẩn ngẩn trơn bóng lên bụng phẳng
thiếu nữ của Con gái, im lặng.

Con gái vuốt mát mồ hôi, mắt sáng rực, tóc sổ đầy
gối, vươn cổ dài ngo vào mặt Hàng xóm, sốt ruột “Phải
làm sao. Cha biết thì chết”. “Không bao giờ ông ấy biết”.
“Cô bồ anh có nói gì không? Có biết chuyện mình
không”. “Ôi dào, điểm mà. Gọi thì nó đến. Không gọi thì
nó đi với thằng khác. Đừng nhắc lại chuyện ấy nữa. Giờ
anh chỉ có em thôi”. “Nhưng Cha về, sao em gặp được
anh”. Con gái hỏi chưa xong câu, Hàng xóm đã ngoẹo cổ
ngáy roọc roọc. Bàn tay Con gái thon dài vuốt nhẹ từng
đường dài trên mặt Hàng xóm. Miệng Hàng xóm bĩu dài,
khi hít hơi thở vào, hai môi hơi mím. Khi thở ra, hai cái
môi dầy, mở rộng dần, như miệng con nghêu, đến khi
luồng thở phát mạnh, kèm tiếng hộc ngắn, là chấm dứt
một chu trình thở. Con gái từ từ nâng đùi chắc thả lỏng

hết cỡ nên nặng trĩu của Hàng xóm ra khỏi vùng bụng mình, nhón chân ra cửa sổ. Nhà Hàng xóm vẫn tối đèn. Cái màn vải vắt vẻo hững hờ. Những chiếc lá vạn niên thanh rung rinh nhẹ trong gió. Khoảng trống đủ vừa người Hàng xóm từ bên ấy sang bên này làm gãy mấy cành vạn niên thanh phía góc sát tường. Hàng xóm bên mua vài cái lá giả, giống Cha đã mua, cũng nổi như Cha làm mỗi sáng sau những đêm lá thật gãy rụng. Hai bên hàng rào, là hai cái thang.

Mười đêm Cha không về nhà, sau ngày Cha nổi những lá giả vào cành vạn niên thanh thật buổi sáng. Con gái ngủ gục ngon lành bên cửa sổ sau khi xem Hàng xóm bào gỗ miệt mài. Đêm ấy, Cha và cô Hạo chân dài nằm cùng một phòng cấp cứu trong bệnh viện. Cha bị chém ba phát, đứt một khoảng ruột, gặp gan, lá lách. Hạo chân dài bị đứt gân chân, hai vết dao lam rạch mặt, một vết đâm từ lưng. Nhóm người chém Cha và cô Hạo đã bị bắt, vì lý do đơn giản: đánh ghen. Cuộc đòn ghen ấy nhằm vào Hạo, khi cô ngồi trên xe Cha vừa dừng lại ở một ngõ hẻm, sâu cuối ngõ là nhà nghỉ, có một cán bộ đang nằm uống Bò húc, xem HBO đợi người yêu. Bất ngờ, bốn thanh niên dao kiếm đầy mình như trong Game online nhảy từ trong bóng tối ra, phi thân chém tới tấp vào Hạo. Ngõ vắng, lại giờ ăn tối, nên không ai ứng cứu

Hạo. Cha lúc đó đã quay xe, phóng chậm thì nghe tiếng rú của Hạo. Quay lại, để được chia mấy lưỡi dao.

Cha đã tỉnh. Tiến gửi tiết kiệm sẽ rút một phần trả viện phí. Cha sẽ không thể làm bác xe ôm vui vẻ. Bác sĩ nói Cha bị liệt nửa người vĩnh viễn. Bác sĩ hàng ngày dạy cách chăm sóc một người liệt phải làm gì cho Con gái. Bệnh viện mua giúp Con gái một cái giường dành cho bệnh nhân liệt để Cha nằm ở nhà. Giường khoét lỗ thùng, hàng ngày Cha sẽ vệ sinh vào đấy. Cô Hạo thì bị câm, vì nhát rạch mặt trượt vèo qua cổ, đứt dây thanh quản. Vào chăm Cha hàng ngày, Con gái chăm luôn Hạo. Mắt Hạo luôn mở to, đầy nước, mỗi lần cánh tay Con gái giơ lên giơ xuống, có cái vòng bạc cô tặng Con gái ngày sinh năm ngoái, sau quà của Cha. Duy nhất ba lần sinh nhật Con gái, chỉ có quà của Cha và cô Hạo.

Khuya.

Con gái vẫn đứng nhìn vuông trời đêm. Sao chi chút. Thường những đêm không trăng, lại có nhiều sao. Gió khuya luôn qua khung trời hẹp, mát lành hơi mùa mới. Qua rằm tháng bảy, mùa thu về.

Trong ánh sáng mờ, tán lá vụn niên thanh chợt lay động mạnh.

Con gái tỉnh ngủ. Chồm người, mở to mắt.

Hàng xóm đang vén những lá cây to như cái quạt, nhẹ nhàng lên đến bậc thang cuối cùng, rồi đu sang bên kia. Khi Hàng xóm tụt hẳn xuống sân nhà, nghe tiếng huych nặng.

Tán vạn niên thanh trở lại im lìm.

Chỉ khi nào trời nổi gió thật to, những cái lá mới lại rung lên.

Ngày 12-8-2010

Thành phố đi vắng

Cô du người, nhảy lên chiếc xe bus số 300 trôi êm trên những phố dài. Bên ngoài, người xe lướt mê mải. Trong xe, khách đông, ngồi kín ghế. Người đứng vai kề vai, lặng ngắt, bàn tay nắm vào cọc sắt, hoặc dây kéo thả từ trên xuống. Người ngồi cứng đờ như những bức tượng. Mỗi khi xe phanh gấp, tượng người bê tông đó nghiêng nguyên khối, sau trở về trí cũ. Mắt

ai cũng nhìn vào một khoảng trống trước mặt, đem cho người đối diện là họ đang suy nghĩ rất sâu về một vấn đề riêng, tất cả đều mang khuôn mặt ơ hờ, bình thản. Bất gặp ánh mắt muốn nói chuyện của cô, lập tức những tia lạnh từ mắt người đối diện bắn ra thông điệp “Đừng làm phiền tôi”.

Ngày ấy.

Thường vào cuối tuần, cô và anh, nhảy lên bất cứ xe bus trước mặt. Cảm giác của việc xe chạy thật nhanh, rồi dừng đánh phịch đột ngột làm mọi người dúm dụi, bất ngờ hít sâu mùi của người bên cạnh. Va đập, hít ngửi nhau xong, cô và anh luôn phá lên cười. Khách trên xe cũng cười. Những chuyến đi một mạch qua nhiều bến đỗ, phố dài, phố ngắn, nơi ùn kín xe, đứng chờ cả nửa giờ, rồi đến đích. Rồi cùng nhau, cô, anh và bác tài quay lại đường cũ. Bác biết, họ đi “khứ hồi” thế này vì thích nhìn ngó, cảm nhận nơi chốn này, háo hức trên con đường quen đã bốn năm không cần nhìn cũng biết có cái hố, hay khoảng nào cần chậm lại vì bên hông, có con hẻm nhỏ, con nít rất hay chạy cùng trái bóng để sang bên kia chơi. Mỗi ngày một chuyện, cô chú biết không, hôm qua xe bus của thằng cháu tôi, đỗ một chỗ đợi khách, có bà tự lao vào đuôi xe, nằm trong đấy. Đúng lúc thằng bé nổ máy chạy đi thế là cán nát bướm. Chết kiểu gì như tự tử ấy. Mà ác thật. Quyết tự tử được thoát cái thân mình,

nhưng hại thằng bé mới vào nghề được vài tháng. Từ lúc cán chết người, nó điên luôn, nằm la hét, cào cấu trong phòng tạm giam. Lại còn chuyện tối qua, lúc tôi chạy qua ngã 9 gần khu bờ sông, có con bé giận mẹ, cầm dao trong túi quần đi tự tử. Lên xe, ngồi cái chỗ cô đang ngồi ấy, khóc rống lên, làm nhảm nói, chửi bố mẹ không cho tiền mua xe máy. Mọi người mệt, bảo nó khóc ít thôi, nghe cứ như đang đi xe tang. Nó điên lên, rút ngay con dao đâm bị thương mấy người rồi nhảy xuống lao đầu vào ô tô tải đi cùng chiều với xe này. Chết luôn. Giá rau muống lên rồi, mà rau thì toàn hóa chất, đàn vịt nhà tôi, mới hôm kia lẫn ra chết vì ngộ độc rau muống sống. Mình ăn chín hơn nó, với lại mình to bằng năm mươi lần con vịt, ngộ độc cũng dần dần, không chết tươi như vịt... Mỗi lần còn hai vị khách đặc biệt, chu du thành phố bằng xe bus, ông tài thành hướng dẫn viên, nói đủ thứ chuyện không đầu không cuối. Thời gian đầu, cô dịch cho anh nghe. Hai năm sau, anh vừa nghe vừa đoán. Đôi khi, anh hiểu thành một chuyện khác.

* * *

Từ ngày cô một mình quay lại thành phố này, bác tài nào cũng như người máy, thành thạo vài động tác đơn giản, chính xác, lịch sự. Khách quẹt thẻ, im lặng tự vào chỗ ngồi. Khách trả tiền mặt, bác nhìn thẳng, tay chìa

đưa vé, nhận tiền bỏ vào cái hộp nhỏ bên cạnh. Mỗi lần khách chìa tay ra, thấy đầu bác hơi cúi nhẹ, có thể hiểu đấy là chào. Hôm nay cũng vậy. Hết một chặng đường dài, trên xe, chỉ còn cô và bác. Cô lên ngồi ghế thường dành cho phụ xe, nhìn bác chăm chăm, như đánh thức góc quen ngày xưa. “Cháu mới đi nước ngoài về, cũng hơn một năm rồi, bác còn nhớ cháu không?”. “Dạ, nhớ” “Bác vẫn vậy, có vẻ mập hơn. Con gái bác tốt nghiệp đại học, đã đi làm chưa?” Người máy lái xe hơi giật mình khi nhận ra người quen cũ, nghe hỏi thăm về con gái, không chút động đậy biểu lộ xúc cảm là sao giữa trăm nghìn người lên xuống xe mỗi ngày, sau hơn một năm, có người vẫn nhớ là ngày xưa, bác rất căng thẳng chuyện con gái có xin được việc làm hay thất nghiệp giữa một nơi có cả triệu sinh viên không có việc làm. Miệng người máy lái ô tô nhả chữ đều đều, lịch sự “Cảm ơn cô, cháu nó đã đi làm”. Cô biết mình đang vấp vào một điều gì đấy, bao trùm lên tất cả. “Cháu mới về, muốn hỏi bác vài chuyện, cháu thấy sao sao ấy” Cô khoát tay, nhăn nhó, diễn tả khó khăn. “Không còn vẻ náo động của những phố mua bán, người đi lại sầm đờ. Không thấy các cửa hiệu mở cửa suốt đêm cho khách thập phương. Tất cả có gì đấy như vừa được siết lại về trật tự. Tiếng động cũng khác xưa.”

Chiếc xe bus chứa 60 chỗ đã kín khách, chạy chiều ngược lại. Cô hỏi. Tự trả lời. Lại hỏi. Mức căng thẳng

dâng cao khi những lời nói như đập vào tấm kính vô hình trong suốt, cách âm ngăn giữa cô và bác tài. Đến bến cuối. Khách sau cùng nháy cái huyệt xuống đất, biến mất trong đêm đen, lái xe quay sang nhìn cô, xám xanh, không động đậy. Ánh mắt quét lên toàn thân cô hơi lạnh của thép. Sự khó chịu, khó hiểu toát lên khuôn mặt râu cạo nhẵn, trơn bóng mồ hôi dầu, càng đáng sợ khi thành phố về đêm, đường vắng, nhập nhòa những ghế trống, vài dây nỉ tay đung đưa đung đưa. Ánh mắt phát đi thông điệp “Cút ngay. Tao hết sức chịu đựng sự lảm nhảm của mày rồi”.

Không gian lặng ngắt. Cảm giác tang tóc, âm phủ từ bên ngoài, luồn qua khe cánh cửa lên xuống đã tự động sập lại, đem mùi chết chóc nhuộm dần lên tất cả khoang xe. Thông điệp lại phát tiếp từ lái xe “Ra khỏi xe, không tao giết mày”

Cô lạnh, rồi nóng. Một cơn giận bùng lên. Xông vào lái xe, người chắc nịch như đổ bê tông, giật mạnh ngực áo “Ông nói đi. Sao ông không muốn nói chuyện với tôi. Chúng ta có quen nhau, và ông cũng nhận ra tôi? Có cái gì ở đây mà mọi người nhìn nhau như những bóng ma?” Lái xe dùng bàn tay to, chắc dày, nắm lấy tay cô, giằng mạnh ra, nhìn cô lạnh lẽo “Đừng chọc giận tôi, phiền đấy.”

* * *

Những ngày cuối tuần xưa. Anh và cô chân dép xỏ ngón, quần sooc lang thang những phố đi bộ. Có khi ngồi bệt bên hàng cháo huyết, phở cuốn đủ loại chấm nước chao cay, ngậy mùi bơ lạc không đứng lên được vì chuyện của bà bán hàng về cách làm tương chao, cách hầm huyết heo sao cho thơm, mềm. Giờ có đi cả phố, cũng không thấy những chiếc xe bán trái cây gọt sẵn thơm mát trong những bịch nilông trắng, thò ra mấy cái que nhọn dùng để xiên khi ăn. Phố dài sau mưa, mùi hơi mát, hăng hăng lá cây giập vỡ, không còn loáng thoáng mùi trái cóc chín, hay mùi hủ tiếu bốc ra trong chiếc xoong đun sôi sùng sục nằm gọn sâu giữa chiếc xe đẩy khắp con đường rợp bóng cây. Không còn sự lộn xộn của cuộc sống thị dân bao đời vẫn thế. Phố vốn dài, giờ thêm lạnh. Người vẫn đông, nhưng hết âm thanh, như những diễn viên phim câm. Con phố ngày xưa, anh và cô ôm vòng giữ ngang hông nhau, sà vào hàng chè thập cẩm, cho chúng tôi tất tật, thập cẩm của thập cẩm xem nó ra cái mùi gì. Chủ quán cười toét, tung cái ly lên cao, rồi tóm vào chân ly như diễn viên xiếc, nhón mỗi loại chè đủ màu xanh đỏ hồng vàng đen trắng, xúc thêm muống đá bào như mảnh kính vụn phủ lên, múa một vòng rồi đưa ra hai cái ly óng ánh màu cho khách.

Ngày cuối tuần nay. Thành phố như người đông máu, vô cảm đứng đưng. Thật lạ khi phát hiện ra đời sống

của một nơi chốn lại có thể tác động đến cảm xúc của mình đến thế. Mọi thứ chung chung như sự hỗn độn, tiếng động của sự sống và mùi hương lại làm ta xúc động, khoáy sâu vào tận những góc riêng tư. Những tế bào trong cô quấy mạnh, như bung ra vì bị cầm tù dưới làn da. Chúng phá phách muốn tìm nguyên nhân tại sao mọi âm thanh của nơi cô và anh quen thuộc, yêu quý này đột ngột biến mất. Thèm nghe tiếng người lao xao ngày xưa luôn làm cô bức bối, đau đầu, nay lại nhớ nó nao ruột vì biến đâu mất rồi. Những quán bia hơi vắng, vài người khách nghèo, uống cốc bia với miếng xoài xanh cho nghiền cơn thèm. Không còn “một hai ba, một hai ba, một hai ba, dô ô ô...”. San sát nhà hàng đóng băng. Khăn bàn phủ trùm không vết nhăn, vết ố bẩn. Bát đĩa sạch, mùi mốc từ những tấm thảm chùi chân. Phục vụ đứng ngay ngắn như người được giao nhiệm vụ nhưng không có việc để hoàn thành, ngơ ngác buồn vu vơ như mắt những con bò đốm bị cột mõm nằm dưới gốc cây.

* * *

Chỉ quán Nhật Tusi là còn ran ran “irashaimase... Insamase... irashaimase...” phục vụ, nấu bếp chào đón khách. Những chàng trai khéo tay đứng sau quầy, cuộn susi các loại, trong những bóng đèn hắt thẳng, nhòe cười đem cảm giác đã gặp được người, điều mà suốt tuần

nay, cô đi tìm không thấy. Cơm lươn nướng (món này cô ăn giúp anh) và bình sakê nóng. Tiếng chào khách lan từ cửa chính, tới tận cùng chỗ bà béo đứng rửa bát hút sâu cuối nhà. Những chàng chai cầm cúi bên lát cá hồi, hay cuốn cơm bằng những tấm nan gỗ sau đấy lấy lá rong khô bọc, miệng không ngớt... Insamase Insamase... Cô chìm ngập trong tiếng người hỗn độn thừa nào, dù công suất giảm tối đa, lời qua đáp lại của những vị khách ngồi dọc hai bên quầy bar, những bàn độc lập nghe rõ hơn, bởi sự chậm rãi của từng câu nói. Nhìn xoáy vào cô quản lý chính, người duy nhất cũ nơi nhà hàng này, cô cười thân thiện “Cô có thể ngồi với tôi vài phút, tôi muốn hỏi chuyện này”. “Dạ” Cô quản lý lịch sự ngồi ghé nửa mông lên chiếc ghế cao, nhìn cô triu mến, chờ đợi. “Tôi có việc phải đi xa thành phố này ba năm”. “Dạ”. “Khi về, đã một tuần nay, tôi vẫn không định nghĩa được, có điều gì đây đã thay đổi, rất lớn. Tất cả cùng thay đổi”. Cô khoát một vòng tay rộng. “Dạ”. “Hồi trước khi đi, tôi và bạn trai thường ăn ở đây, lúc đấy cô đã làm quản lý, cô có nhớ tôi không”. “Dạ, tôi có nhớ chị. Bạn chị người Thụy Điển”. “Đúng rồi”. Chồm người về phía quản lý ngày trước nhanh mồm nhanh miệng, luôn hỏi cô, là anh nhà chị có hài lòng với món lươn nướng hôm nay không, hoặc món ngao hấp kiểu Pháp, có bị thiếu vị gừng, giờ vẫn ánh mắt thân thiện, nhưng chỉ thấy “dạ” nhẹ nhàng. “Tôi thấy mất tiếng động. Xe máy, ô tô cũng ít. Nhiều nhà hàng, hay

cửa hàng thời trang lớn đóng cửa, vỉa hè thoáng dang. Nhìn chung, là rất thích, rõ ra sự thay đổi, nhưng có điều gì đấy, giống như cả thành phố này đang đi vắng, hoặc sắp dọn đi, và ai cũng trong tư thế chuẩn bị” “Dạ” “Tôi muốn cô nói cho tôi lý do, là tại sao – cô lại khoát tay ra bên ngoài, qua tấm kính lớn, ngoài kia là khu đại lộ, với ngã bảy đường lớn, dây cột điện cao áp chạy dài, những tòa chung cư cao, sáng trắng đèn đang mờ mịt trong màn mưa – tại sao tất cả lạnh cóng thế” “Dạ”.

Cô hỏi mãi, nói mãi, về sự im lặng đáng ngờ của thành phố, giống như chết hết rồi, người xe lướt đi dưới một cõi âm như những bóng ma. Đáp lại, chỉ là ánh mắt ảm áp, đôi môi thoa lớp son bóng mỏng lịch sự, duy nhất một câu “Dạ”.

“Sao cô không trả lời tôi?” Cô mở to mắt, trừng trừng nhìn. Quản lý hơi giật mình, thở dài khe khẽ, rồi nhẹ nhàng, thả giọng đều đều, khác hẳn sự háo hức nói chuyện ngày xưa: “Dạ. Em không biết những điều chị nói, chính xác là cái gì. Có thể, chị ở xa về, nên thấy khác lạ, so với ngày chị đã ở đây. Nhưng với em, thì không. Mong chị thông cảm. Gần mười năm nay, từ ngày có Tusi này, em tới nhà hàng là 7h45 sáng, và rời đây về khi 11 giờ đêm. Sáng nào em cũng đi một con đường bằng taxi kí hợp đồng tháng. Đường về buổi tối thì ngồi xe hơi của nhà chồng rước. Thực sự, là em không thấy ngày hôm nay khác một ngày nào đấy của ba năm trước”.

Rượu sake đắng. Mắt cô nhúc buốt, giật sâu trong hốc. Biểu hiện của huyết áp đang dâng cao do thần kinh bị kích động. Gương cười nhạt, chào quản lý đang đứng lên đi ra xếp bàn cho sáu người khác ướt lướt thướt vào. Mưa tạnh. Cô lao ra đường đi như chạy trên dây phố bán hoa, gần một cổng phía nam khu chợ. Một đứa trẻ khoảng mười tuổi mặc cái váy hồng, đánh những viên đá cũng hồng mắt nghech nhìn mấy tấm biển hiệu trên cao, vấp mạnh, ngã chúi xuống. Khi ngã, người nó đổ đúng vào chân cô. Cô vội cúi xuống nâng lên, xuýt xoa. Bất ngờ, một bàn tay phụ nữ bóp lấy vai cô, cứng như gọng kìm siết đau nhói. Buông tay ra khỏi con bé, cô nhăn nhó vì đau, ngẩng nhìn. Người phụ nữ cao gầy, tóc uốn từng lọn bóng mượt, chiếc váy đen vải mềm ôm sát thân người gọn không tích mỡ, Chanel No.5 thoang thoang quyến rũ. Ánh mắt bà sắc như mũi tên bắn vào cô, lạnh ngắt thông điệp “Đi ra chỗ khác ngay”. Cô bủn rủn chân tay, thấy lại ánh mắt tài xế xe bus đêm trước. Con bé im lặng, nhìn nhanh vào mắt cô vẻ biết ơn, cắn chặt môi nhin đau, lồm cồm ngồi dậy, bước chúi đi. Bàn tay trắng nuốt thon dài người mẹ nắm chặt khuỷu tay mồm mím của nó, kéo giật về phía trước. Đầu gối nó chảy máu, nhưng cả hai đều không để ý, đi nhanh như trốn chạy. Cô ngồi bệt xuống đất, tuyệt vọng nhìn theo. Con bé đau một chân, vấp vấp theo mẹ đang sai những bước dài. Chợ nó

quay lại, nhìn cô, nhoẻn cười rất vội. Giơ bàn tay không bị mẹ nắm ra sau, vẫy vẫy chào, khuôn mặt bừng sáng. Cô bật khóc. Con tui thân, sự cô độc giữa chốn đông người và ý thức những điều mất mát, tốt đẹp đã tuột mất trong đời làm cô không đứng dậy nổi. Mắt nhòe nước, nên không thể thấy người mẹ khi biết con gái quay lại vẫy tay nhoẻn cười với người lạ, rất nhanh tát đánh bốp vào bên má bầu bĩnh của con bé, giật mạnh tay để hai người đi nhanh hơn.

* * *

Cửa sổ phòng khách sạn cô ở trông xuống ngã sáu.

Ngày còn anh. Tối muộn, anh sau khi làm xong việc ở máy tính, cô vẽ được những phác thảo cho cuốn truyện trẻ con mới, hai người tự thưởng cho mình bằng cách đứng bên cửa sổ, uống bia lạnh với thịt nguội. Dòng nước men ngọt ngào thấm qua cổ, trôi xuống như tắm mát cho hai lá phổi. Nhiều lần, cô và anh tranh cãi là tại sao uống bia lạnh không mát ruột mà lại mát phổi. Quá phản khoa học nhưng mà rõ ràng bia trôi đến đâu, phổi mát đến đó. Dưới đường, loang loáng ánh đèn, tiếng còi xe, tiếng nhạc đủ thể loại hắt ngược lên. Tiếng ca cải lương nào nê từ chiếc xe bán băng đĩa dạo. Tiếng trống đập rầm rầm loại nhạc hiphop đang thịnh hành của lũ trẻ phát ra từ hàng thời trang TTT, hay tiếng hú tiểu gô, tiếng

rầm rầm nẹt pô xe độ phân khối lớn gây cảm giác xe đi xa mà khói vẫn quấn quanh. Thỉnh thoảng, leo lắt tiếng ca buồn ngang ngang ma quái Khánh Ly hát nhạc Trịnh “Em còn nhớ hay em đã quên... Nhớ Sài Gòn mưa rồi chợt nắng. Nhớ phố xưa quen biết tên bàn chân... Nhớ bạn bè chào nhau quen tiếng...” thấp thoáng bay ra từ hàng treo biển cắt tóc gội đầu nhưng chủ yếu khách vào chỉ để nằm phưỡn bụng cho tiếp viên chân trắng thẳng tắp nặn trứng cá và ngoáy tai.

Hai người ôm ngang lưng nhau, bia thấm ngọt lành. Bình yên. Giữa muôn vàn tiếng động. Anh thì thầm “Anh yêu nơi này quá”. Cô gật, tóc bay lòa xòa, mắt lấp lánh hạnh phúc “Hai đứa mình may có một nơi chốn để yêu”. Khoát tay, vòng quanh quảng sáng phía dưới những con đường, cánh tay khua cao như muốn ôm trọn tất cả những gì xung quanh nơi họ đứng vào lòng. Về mặt mãn nguyện đem cho anh cảm giác nếu ăn được “nó” cô sẽ ăn hết để giữ trọn cho riêng mình.

Ba năm qua rồi, giờ cô đứng một mình nơi cửa sổ, nhìn xuống đường. Sau lưng cô, trong phòng, không có những bức phác thảo rải kín mặt giường. Không quần áo bừa bãi vứt khắp nơi. Không có anh. Không có bia. Mùa hè nhưng lạnh. Giá vẽ mini gập nguyên dựng góc cửa. Bảng màu và những ống sơn gọn gàng im lặng chân giường. Chỉ có cặp giấy trắng, mấy thanh than đen để

trên bàn. Một bức kí họa đang dở. Khuôn mặt con bé nhoẻn cười, bím tóc buộc cao. Cô đã cuống cuống vẽ lại nó trong nỗi ám ảnh về nụ cười duy nhất từ ngày quay lại nơi này.

Một con chó Nhật lông xù trắng rũ rượi đang đứng giữa đường, toàn thân hướng về phía bên kia đường nhưng mặt lại ngoảnh ra sau, cái bà chủ đang ngó tứ phía để sang đường. Con chó không hề quan tâm đến ba bề bốn hướng ô tô, xe máy lao phăm phạp về phía mình, thản nhiên đứng sủa ăng ăng về giận người chủ giống như nó đang ở trong khu vườn riêng. Cô nhóm người nhìn con chó tỉnh bơ nhìn bà chủ mặt tái xanh vì tức. Người đi đường cũng không bấm còi xua con chó ngang bướng lắm mồm chạy dẹp sang một bên, hay dừng lại tìm cách giúp nó chạy tiếp việc mà cách đây ba năm chắc chắn xảy ra. Có chiếc xe máy đi chậm chở hai người một nam một nữ đi từ từ tới. Họ mặc đẹp, khuôn mặt thanh tú, rất nhẹ nhàng, đến sát con chó xù bông, dừng lại, nhìn. Người chủ nhìn hai người trên xe máy. Mặt hai người tỉnh bơ, không biểu lộ xúc cảm. Con chó thì vẫn gân cổ trợn mắt quay lại cái bà chủ. Cô gái ngồi sau bước xuống xe, tới gần bà chủ, nói nhỏ câu gì đấy. Bà chủ luống cuống mất bình tĩnh, nhưng ngây độn, pha sự thất thần, kinh hãi. Cô gái nói xong, tiến tới con chó. Bằng một động tác nhanh, như tia chớp xoẹt ngang trời đêm, đá một phát thẳng vào

giữa mồm con chó. Không những con chó câm miệng, mà nó nằm vật ra đất, cổ ngoẹo sang một bên. Cô gái cúi xuống, bế con chó thoát mềm oặt trong mấy phút, là như một đồng bóng ngoài hai cái mắt trợn ngược trừng trừng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đặt vào hai cánh tay của người đàn bà đứng chết cứng. Cô lại nói nhỏ điều gì, có vẻ như, bà đi nhanh sang đường ngay, không thì bà cũng ăn một phát giày của tôi và bà cũng không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra như con chó yêu kiều ngu dốt này. Người đàn bà bừng tỉnh, ôm con chó chết mềm trên tay chạy băng qua đường. Cô gái trở lại về lịch sự ban đầu, nhẹ nhàng trèo lên xe máy của chàng trai, hòa vào dòng người rất đông. Tất cả dòng người tiếp tục lặng lẽ trôi.

Cô chồm người, muốn bay qua khung cửa. Người nóng bừng, rồi run rẩy vì lạnh. Người đàn bà ôm con chó đi trên vỉa hè, lúc ẩn lúc hiện cạnh những gốc cây to, đen thẫm. Rồi biến mất.

Ngã sáu người và xe im lìm trôi.

* * *

Ngồi trước ông bác sĩ, da mặt căng hồng, hàng ria tía đều vắt ngang trên đôi môi đầy, hàm răng bọc sứ trắng bóng, thỉnh thoảng lóe ánh vàng của một chiếc răng bên phải, cô nói không dừng “Tôi không thể hỏi ai, về sự đổi khác. Tất cả những người quen cũ đều đi đâu hết. Ngay

cái khách sạn trước đây tôi ở, chủ vẫn là người đấy, phòng tôi ở vẫn phòng đấy, nhưng họ không nói với tôi về sự thay đổi. Thế là tại sao? Ông cũng đã chữa bệnh đau đầu cho tôi, cũng quen biết tôi ngày xưa, ông nói đi”. Bác sĩ nhìn thật thẳng và sâu, hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì. Run rẩy vì bị kích động, cô khởi động Ipad, vào mạng internet, chìa ra “Ông đọc đi. Tất cả các báo đều viết về những người chết trong ngày. Ông hiểu không. Chết do nháy cầu tự vẫn. Chết vì đổ xăng vào người rồi đốt lên. Chọc nhau một câu trong quán nhậu là vợ dao đâm chết người. Chết do lật xe, cả một đồng người không nhận ai ra ai nữa... Một ngày, có tới gần trăm người chết. Tin này đứng cạnh tin giá vàng không dao động, vẫn nằm ở ngưỡng cao hay đang mùa hoa tulip tím ngập tràn Hà Lan... Tại sao mọi người nói về chuyện cướp, giết tình bơ như vậy?” Ông bác sĩ vẫn ngơ ngác nhìn cô, như đang nghe một ngoại ngữ lạ. Bấm điện thoại nội bộ, ông gọi một nhân viên vào, nói nhẹ nhàng “Cô nói khách đợi tôi thêm 30 phút nữa. Ca này nặng hơn dự kiến, phải kiểm tra thêm trước khi quyết định”. Cô y tá hiểu ý bác sĩ sau câu nói ngắn gọn, ánh mắt sâu với với đầy ẩn ý. Y tá gạt đầu lùi ra, sau khi quay nhìn cô, tia mắt xa xôi, không lộ cảm xúc.

Ngoảnh ra nhìn quanh phòng khám rộng, giật mình không hiểu câu “ca này nặng hơn dự kiến” dành cho cô

hay ai. Phòng trống. Cô càng điên loạn, dấm mạnh tay xuống mặt bàn “Ông vừa nói gì?”

Ngồi thẳng người trên ghế, bác sĩ nhìn chăm chú vào hình một xác chết, trên trang báo điện tử, bình thần như nhìn những cánh rừng hoa tulip tím ngắt, hoặc ảnh một người đàn bà đi cạnh một con ngỗng với chú thích “Con ngỗng là người bạn thân thiết với bà chủ”. Chồm người lên, sa sả.

“Tại sao người ta không can một thằng đàn ông ghen với vợ, đổ xăng lên người cô ấy và đốt cháy? Tại sao một thằng con lại đánh cha đẻ mình đến hấp hối? Tôi không hiểu. Thành phố này không còn tiếng động. Không còn tiếng những người bán dạo, tiếng rao hàng trong những con phố”. Bác sĩ nhìn cô, vô hồn. “Ông có hiểu tôi đang nói là ai cũng sao sao ấy. Có rất nhiều tấm kính chắn mọi người với nhau. Từ ngày tôi quay về, chưa gặp một nụ cười. Duy nhất một cô bé cười với tôi, ngay lập tức mẹ nó giật đi mất là sao? Có chuyện gì, ông nói đi”.

Hôm nay. Năm ngoái. Cô và anh lang thang một ngày bên Nàng tiên cá. Đan Mạch mùa đông, nhưng đúng ngày không có tuyết. Nắng lạnh. Vàng rực bên hồ phủ lên những tán cây. Những đứa trẻ hai má ửng hồng cười toét miệng, chạy ra nhặt trái bóng lăn vào chân khi cô đến bên ghế quán ăn. Xa xa, những ông bố bà mẹ đuổi chân trên đất, nhăm nháp cà phê, hay chai bia vỏ xanh

thắm màu nước biển. Ai cũng cầm cúi đọc những quyển sách. Trời càng lạnh, uống bia càng ngọt. Cô chủ quán nói, có món cá đặc biệt, ai đến vùng này đều thử một lần. Có cặp vợ chồng mặc đồ cưới, xúng xính cô vợ béo tròn tự tin bên chàng chú rể cao ngầu, cười với khách lạ dọc con đường từ nhà thờ, đến quán bia. Đi cạnh là hai người lớn và ba đứa trẻ. Họ nói chuyện và cười với tất cả như thể mọi người đang la liệt ngồi uống bia là khách tới dự đám cưới. Hai thanh niên trong nhà hàng chạy ra cười tươi khui những chai sâm panh. Trước mặt mọi người những ly rượu đỏ bọt tràn “Xin mọi người cùng chia vui với chúng tôi. Chúng ta là bạn”. Chú rể mặt vẫn còn những mun trứng cá, ôm cô dâu béo tròn, da lấm tấm tàn hương cùng giờ hai ly sâm panh đỏ lên cao. Lạ, quen, chạm ly chúc mừng hạnh phúc. Họ hôn nhau miệt mài. Một cô bé chừng hai tuổi ngả nghiêng chạy tới rồi tựa cà tằm lưng ấm ngả vào đùi cô, như thể hai người quá quen nhau. Cô cúi xuống. Nó ngược mắt nhìn lên, bắn ra một tràng tiếng bản xứ. Tay giơ con thỏ bông bé xíu có hai cái mắt hồng. Cô đoán, nó đang nói chuyện về con thỏ. Gần đấy, cha mẹ của bé, cười gật đầu với cô, cả hai cùng giờ ly rượu mời cưới như hên cụng ly. Người cha tóc vàng, ánh mắt ấm áp lấp lánh cười nhún vai, hai tay giơ lên như muốn nói là hãy xem, con bé đang kể một câu chuyện rất riêng. Cô bé nói hết câu chuyện rất riêng ấy xong, lấy bàn tay bé xíu vít mặt cô xuống thật thấp, áp

cái miệng xinh uớt mềm mùi trái cây lên hai má cô, rồi đưa con thỏ bông mắt hồng hôn lên đúng chỗ nó vừa đặt môi lên đấy. Ánh mắt nó nghiêm cẩn, thành kính, miệng lẩm bẩm điều gì giống như dặn dò con thỏ. Rồi vẫy bàn tay bé xíu chào cô, cô bé chạy ra bãi cỏ nắng vàng lọt qua tán cây sồi già, hắt xiên một đường dài, nằm bò xuống bãi cỏ dạy con thỏ tập đi. Anh vòng tay ôm gọn cô trong lòng. Gió ràn rạt thổi, tê phủ khắp toàn thân cô nóng ấm. Nhắm mắt, nuốt trọn không gian, thời gian, hơi ấm từ vòng tay anh trùm lên.

Bây giờ. Ở nơi chốn của mình, sau ba năm trở lại, hai mắt nhòe nước, bàn tay với những ngón dài, nổi trên mu bàn tay da trắng xanh những cái gân chuyển sang màu xanh tím ôm chặt lấy khuôn mặt mình, cô khóc nức nở.

Bác sĩ nhìn đồng hồ. Không còn về lịch sử với người quen, với bệnh nhân, mà với một người cần phải tỏ rõ thái độ. Cô quẹt nước mắt sốt ruột bắn ra những câu hỏi. Bác sĩ trước như không thấy, giờ thêm việc như cầm, tinh bơ không quan tâm tới vẻ bồn loạn của cô bởi những câu tại sao. Những ngón tay đầy đeo chiếc nhẫn vàng trắng có đính kim cương lấp lánh, hí hoáy viết vào cuốn sổ y bạ mới “Nhập viện. Phòng 309. Chuẩn đoán bệnh: Tâm thần giai đoạn 2”.

* * *

Tranh: Nguyễn Quang Thiều

Chàng trai Thụy Điển xuống sân bay Tân Sơn Nhất vào một chiều cuối mùa mưa. Mịt mù nước giăng thành những tấm nan thủy tinh trắng dày rơi chéo xiên tạt phải tạt trái. Thành phố phủ một màu xám xanh, ủng sũng nước. Những tán cây cổ thụ ngả rạp trong gió mưa. Người và xe lướt êm trên những con đường. Không một tiếng còi xe, tiếng động cơ. Những vĩa hè sạch.

Đường phố dài. Mưa đầu phố mịt mù thế, cuối phố khô hanh hao. Nhảy xuống khỏi chiếc taxi ướt sũng sạch bóng, anh bước đi trên đường có hàng cây sao thẳng tắp. Vừa kết thúc một dự án ba năm ở một đất nước châu Phi, xa nơi này đúng năm năm giờ hao hức quay lại. Ngày kết thúc Dự án khuyến khích trẻ em các vùng nông thôn nghèo có thói quen viết, vẽ và đọc sách, anh và cô, một họa sĩ tự do lên đường sang châu Phi. Được hai năm, cô quay lại đất nước của mình, đợi anh hết hạn công việc, về sẽ làm đám cưới.

* * *

Ngã sáu.

Mặt đất bóng loáng. Xe miên miết trôi. Người miên miết đi. Phòng khách sạn năm nào cửa sổ trông xuống các ngã giao cắt, loáng ánh đèn. Chống tay ngực nhìn mọi vật chuyển động, tiếng nước tí tách chảy nhẹ trong phòng tắm thơm như cô đang đứng giữ tóc dưới nước

năm nào. Ngày ấy. Sau một tuần lang thang ở một tỉnh miền núi dạy trẻ em tập vẽ, tập xem và nhận xét về những bức tranh trong một khu trường cấp một xa trung tâm thành phố, hai người về khách sạn. Nước ấm, hương tinh dầu sả trùm mái tóc dài cô gái hai mươi nhăm tuổi thơm da mùi người trẻ, họ yêu nhau như vừa xa rất lâu, chứ không phải vừa cùng nhau đi suốt chặng đường dài. Tiếng nước cũng tí tách như hôm nay. Tất cả mọi chuyển động dưới ngà sáu như ngày ấy. Không gian mát lạnh mùi lá cây giập vỡ như ngày xưa.

Và cô từ buồng tắm đi ra.

Vòng tay ôm lấy anh, rúc mặt vào góc cổ dưới vành tai anh hít nhẹ nhẹ.

Anh đứng yên. Biết mình vừa đi một chuyến rất xa, và luôn ngóng ngày quay lại nơi chốn yêu quý này. Giờ thì anh đã ở đây, còn cô thì đi vắng. Thành phố bên dưới kia cũng đi vắng rồi. Anh sẽ đứng thế này, để đợi đến ngày mai, khi bình minh lên, ánh sáng hồng hồng một ngày mới bao phủ lên vạn vật, anh sẽ lên chiếc xe bus quen của họ, đến tìm cô.

Hồi chiều, chủ khách sạn lúc mở cửa căn phòng này, im lặng đặt vào tay anh mảnh giấy báo nơi ở thường trú của cô.

Khu 29, lô E, số mộ 435 – Nghĩa trang Bình Yên.

Tháng 11 năm 2010

Mục lục

X-Men có mùi trường đua.....	5
Một đời sống khác.....	21
Sống gửi thác về.....	35
Trong lúc ăn một bát phở Gia truyền.....	68
Rồi cũng tới nơi thôi.....	83
Câu chuyện đại chiến.....	95
Coi như không biết.....	108
Không thể kết thúc.....	119
Phòng chiếu phim số 9.....	134
Chúng ta cần suy nghĩ về chuyện này.....	152
Thu xếp cuối đời.....	165
Cú mèo và rượu hoa.....	178
Chủ nhật được xem phim hoạt hình.....	221
Với tay là đến.....	237
Của Cha, của Con những cảnh vạn niên thanh.....	248
Thành phố đi vắng.....	264

THÀNH PHỐ ĐI VẮNG

Nguyễn Thị Thu Huệ

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN MINH NHỰT

Chịu trách nhiệm nội dung: NGUYỄN THẾ TRUẬT

Biên tập: HOÀNG ANH

Bìa: DUY NGUYỄN

Tranh bìa: NGUYỄN QUANG THIỀU

Sửa bản in: DUY HOÀNG

Trình bày: NGUYỄN VĂN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Địa chỉ: 161B Lý Chính Thắng, Phường 7,

Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 39316289 - 39316211 - 39317849 - 38465596

Fax: (08) 38437450

E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Địa chỉ: Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng,

Quận Hai Bà Trưng, Hà Nội

Điện thoại: (04) 37734544

Fax: (04) 35123395

E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

Không còn sự lộn xộn của đời sống thị dân bao đời vẫn thế.
Phố vốn dài, giờ thêm lạnh.

Ngày cuối tuần, thành phố như người đông máu, vô cảm, đứng
dưng. Thật lạ khi phát hiện ra đời sống của một nơi chốn lại có
thể tác động tới cảm xúc của mình đến thế.

"Nhập viện. Phòng 309. Tâm thần"

Xe miên miết trôi. Người miên miết đi như dưới cỏi âm.

Ngã sáu.

